

BÌ BÌ

Ồi
đàn
ông!

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PNC
PHỤ NỮ VÀ TRẺ EM

Table of Contents

Tôi muốn em nhìn thấy nỗi khiếp sợ trong đám bụi trần

Một cuộc đối thoại chua chát và ngọt ngào

Chế tạo ra phụ nữ

Thế giới thay đổi vì thế

Phẩm chất tốt bị rơi rụng như đám da đầu

Hạ màn

Lời cuối

Tôi muốn em nhìn thấy nỗi khiếp sợ trong đám bụi trần

Tới lúc nào một người đàn ông mới có thể trở thành đàn ông?

Tôi, bốn mươi hai tuổi. Nghe nói đàn ông tuổi này rất nhiều. Hy vọng tôi không giống họ. Đó không phải là sự theo đuổi gì về cá tính. Sự thật e rằng thế này: tôi không biết lái xe, cũng không đi nổi xe buýt, nuôi hai mươi lăm con cá nhiệt đới vui tính nên dần dần bị nhiễm đặc điểm của cá. Bởi vậy mọi người đánh giá về tôi thường là “không hiểu nổi”, “không rõ lắm”... Xét về hình thức, tôi là một người hòa nhã. Đàn ông như vậy, ai có thể gặp được nhiều cơ chứ? Nhất là cần phải nhấn mạnh rằng, tôi còn có một chức quan nho nhỏ, cũng nắm một chút quyền lực.

Một hôm, vợ tôi phát hiện ra rằng, những người đàn ông có chút quyền lực như tôi, đã không còn hòa nhã, đã không còn khoan dung.

Trước tiên, hãy để tôi giới thiệu về mình và những thứ xung quanh tôi. Như vậy đối với bạn sẽ tốt hơn. Trước khi bước vào câu chuyện, bạn có thể hiểu được đại khái về mọi thứ xung quanh. Cũng như khi tìm hiểu về một thành phố, trước tiên phải tìm hiểu về vùng ngoại ô của nó. Như vậy đối với tôi cũng tốt. Thậm chí trước mặt bạn, nom tôi vẫn đáng tin, như người muốn nói điều thật lòng, không có ý định dùng câu chuyện của người khác để gạt bạn. Sau khi đọc xong cuốn tiểu thuyết này vẫn tồn tại một khả năng là, dù sao đi nữa, bạn vẫn cảm thấy bị gạt. Vậy bạn hãy coi những lời tâm huyết của tôi như mớ rác rưởi, giống như vợ tôi đã làm.

Tôi và vợ tôi không có con. Đó là một trong số những nguyên nhân khiến cô ta luôn gằm thét trước mặt tôi. Cần biết rằng dưới gầm trời này, thứ mà đàn bà dễ tìm kiếm nhất chính là nguyên nhân không hài lòng về đàn ông. Khi vợ tôi dùng đủ mọi cách thức (nhìn thù địch, than khổ, châm biếm, cười nhạo...) để diễn đạt sự bất mãn đối với tôi, tôi im bật như chú cá. Rốt cuộc tôi cũng khiến cô ta hiểu ra rằng: những bất mãn của cô ta không hề liên quan tới tôi. Cô ta có than vãn như thế nào chẳng nữa, tôi cũng không thay đổi. Vì tôi cũng bất mãn với cô ta, nhưng tôi không bao giờ than phiền.

Có hai lần, cô ta giả tạo cụp đuôi lại, trộn cái vẻ bi thương lẫn khát vọng vào nhau, nói với tôi khá dịu dàng:

“Người ta nói cái này có thể chữa được. Hay là chúng ta đi cứ thử xem?”. Ý cô ta ám chỉ đến cái chứng vô sinh của tôi.

“Thôi”, tôi cũng đáp bằng giọng rất ôn hòa.

“Tại sao?” Cô lớn tiếng trách móc, quên bằng cái vẻ dịu dàng ban nãy.

Tôi đã nói cô có thể ly hôn nhưng đừng hỏi tôi tại sao. Thế là sau đó, cô ta không ly hôn và cũng không hỏi tôi tại sao. Tôi lấy thế làm hài lòng, sống qua ngày chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!

Phụ nữ cũng chỉ như vậy mà thôi. Bạn dọa dẫm cô ta, cô ta sẽ sợ bạn. Nếu không, bạn phải sợ cô ta suốt đời. Đương nhiên nếu bạn không may mắn thuộc một típ người khác, nguyên tắc này sẽ không phù hợp với bạn. Những loại đàn ông này có thể nói ra những câu như “Tao sẽ đánh chết mày”. Dù vậy, họ cũng có thể bị ăn một cái tát ngay ở âm tiết cuối của câu.

Những cái tát trong cuộc đời mà họ thường ném phải luôn do phụ nữ ban tặng. Đàn bà luôn là kẻ thù không đội trời chung với đàn ông.

Vô sinh là một ưu điểm khác của tôi mà thôi. Một người đàn ông không thể khiến phụ nữ mang bầu. Khi nhào nặn ra tôi, nếu thượng đế có trung cầu ý kiến của tôi muốn hay không muốn trở thành đàn ông vô sinh, bạn thử nói xem tôi còn có thể nói được gì? Thượng đế mỗi ngày tạo ra được vài người đàn ông vô sinh. Và tôi cũng muốn làm chút việc có lợi cho xã hội mà thôi. Như vậy vừa phù hợp. Có một nhà văn già đã từng nói, chỉ có hai sự việc sau mới làm tăng dân số. Đó là soi gương và làm tình. Cả hai việc này tôi đều không làm từ lâu lắm rồi.

Trước đây, tôi làm phó chủ tịch một huyện, phụ trách về văn hóa giáo dục. Giờ đây, tôi được phân đi nhận nhiệm vụ mới-Viện trưởng một Viện nghiên cứu văn hóa.

Tôi nhìn cảnh vật trên đường phố, những chiếc xe hơi đẹp đẽ xếp hàng nhích dần lên phía trước. Cả con phố như một bãi đậu xe khổng lồ. Không gian sặc mùi xăng hỗn hợp. Năm mươi năm sau, không biết xăng có trở thành một thành phần của nước hoa không nhỉ? Nếu nước hoa sau này người có mùi xăng, nhất định sẽ có người nhảy lên mà tán tụng: Nước hoa, cái ngành cổ truyền mà dung tục này cuối cùng cũng đón nhận một chút cách mạng.

Thật đáng tiếc, những chuyện năm mươi năm sau luôn khiến tôi không tài nào rung động nổi. Vì vậy tôi rất thích ồn ào. Những người có xe oán trách tắc đường, đối với tôi chẳng khác nào phụ nữ đi giày cao gót oán trách chân đau. Điều này có thể đem lại cho tôi từng đợt hoan hỉ thầm kín. Trước đây, về những chuyện này, tôi còn có thể nói ra dăm câu xã giao lạnh lùng. Sau đó nghe những kẻ có xe châm biếm, lại ăn nói rất lưu loát, tôi liền biến những lời lẽ châm chích đó thành những hân hoan thầm kín. Họ nói:

“Nghèo khó hủ lậu là một khuynh hướng nhất thiết phải ngăn chặn, bạn có thể hủ lậu nếu bạn không nghèo. Bạn cũng có thể nghèo, nhưng quyết

không thể hủ lậu. Nếu nghèo và hủ lậu cùng nằm với nhau sẽ trở thành kẻ thù lớn của văn hóa”.

Tôi sải bước nhanh hơn, nhằm thẳng về phía vị trí mới của tôi, giống như lao về bờ biển văn hóa.

Một nơi chỉ nghiên cứu văn hóa nghệ thuật sẽ ra sao nhỉ?

Một mớ tóc dài đưa tôi xuất hiện

Dem theo suy nghĩ đó, tôi tới trước Viện nghiên cứu.

Thực ra tên đầy đủ của Viện này là Viện nghiên cứu tổng hợp văn hóa nghệ thuật x x. Tầm biển khiến người ta liên tưởng tới một loại thuốc bổ có thể chữa trị được cho tất cả các loại bệnh tật. Thật đáng tiếc, tôi không biết chúng gọi là gì.

Vừa bước vào tiền sảnh thấy trống trơn. Phòng văn thư là phòng đầu tiên kê bên hành lang. Lúc đi ngang, tôi nhìn qua cửa kính, không có ai. Tận cuối cùng hành lang có một căn phòng rất lớn, trên có treo biển đề hai dòng chữ:

Ban biên tập

Phòng họp

Tôi hiểu ngay mọi việc lớn của Viện nghiên cứu đều xảy ra ở đây.

Từ ngoài cửa, tôi đã nhìn thấy ba người đàn ông đang nói chuyện. Trong đó có hai người nhìn thấy tôi nhưng không hề chào hỏi. Dường như luôn có người nhìn vào từ bên ngoài như vậy nên họ cũng quá ngán ngẩm rồi.

Tôi đi tới một góc, giở tờ báo mang sẵn trong người, che mình lại. Họ vẫn tiếp tục nói, từ đầu tới cuối, tôi gọi là Gã Một, Gã Hai, Gã Ba. Tên tuổi đối

với ai cũng chẳng có nghĩa lý gì, bất luận là đối với đàn ông hay phụ nữ.

Gã Một nói:

“Hôm qua tôi đọc được một tin, một thầy giáo đưa ra một lý luận mới liên quan tới việc hình thành mặt trăng. Nói rằng mặt trăng chẳng qua chỉ là một miếng đá của trái đất vứt ra trong một thời điểm nào đó. Thật đáng tiếc, các chuyên gia nghiên cứu mặt trăng đều phủ nhận học thuyết này, khiến thầy giáo kia thấy rất cô độc. Khi trả lời phỏng vấn, ông ta nói: Ở chốn cao đúng là không thoát khỏi giá lạnh”.

Gã Hai nói:

“Trái đất đúng là ăn chơi, chả thèm nghĩ gì đã v
ứt luôn mặt trăng đi. Thế còn lại là cái gì?”

Gã Ba nói:

“Lần sau khi người Trung Quốc lên được mặt trăng, chần chẫn thế nào cũng khuyên mặt trăng nên quay về với trái đất, giống như Hồng Kông quay về đại lục vậy”.

Nghe họ trò chuyện, lòng tôi chột trào lên một cảm giác mà ngay tới giờ cũng khó có thể miêu tả nổi. Thực lòng xin lỗi. Có lẽ chỉ có Lỗ Tấn mới có thể miêu tả được trạng thái khi họ trò chuyện và diễn đạt được cái bầu không khí được sinh ra từ trạng thái đó. Không phải là tôi tránh né, mà rất nhiều năm qua quả thực không thấy ai xuất hiện được như Lỗ Tấn.

Tôi vẫn cầm tờ báo, lại có người tiếp tục đi vào. Khi họ không nhìn tôi, tôi liền nhìn họ. Khi họ chú ý tới tôi, tôi đọc báo. Một người phụ nữ gầy gò nhất mà nhiều năm qua tôi mới nhìn thấy tới ngồi bên cạnh tôi. Cô cũng chỉ

nhìn tôi bằng một con mắt, không thèm chào hỏi. Thân hình gầy quắt của cô khiến tôi liên tưởng tới việc phòng cháy chữa cháy. Sau này trong công tác, tôi và cô ta cũng xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp. Cô tên là Đặng Viễn, một cái tên hay.

“Chà chà, hôm nay em bị dọa cho sợ quá!”, một cô gái trẻ vừa nói vừa tiến lại gần. Cô chìa tay ra kéo Đặng Viễn lại. Tôi phát hiện thấy cô chỉ muốn cho Đặng Viễn biết rút cục cô đã bị hoảng sợ như thế nào, nên tiếng cô không cao, cũng không quá cố ý khiến người khác chú ý tới. Bởi vậy cô để lại trong tôi ấn tượng tốt đẹp.

“Cô luôn bị sợ thôi”. Từ giọng của Đặng Viễn, tôi đoán chắc quan hệ giữa họ không tồi.

“Vâng, chị cứ nghe em kể đã. Hôm nay, em vừa đi từ nhà mẹ em ra, gặp phải một anh chàng. Anh ta đi ngược chiều với em, mọi thứ nom đều rất bình thường, trên vẫn mặc áo, dưới vẫn mặc quần. Nhưng lại làm em sợ chết khiếp”.

“Cái cô Hắc Lệ này, hôm nay không bị sốt đấy chứ?”

Hắc Lệ có một gương mặt khá giống loài chim, cái cằm nhòn nhọn, cổ cao, mắt mảnh và dài, ít nhiều nom cũng giống kẻ thần kinh, khiến trông cô y hệt một động vật nhỏ nhạy cảm.

“Em không bị sốt bao giờ. Chị nghe em nói đã. Chà, nếu chị nhìn anh ta từ chính diện, không thể phát hiện được gì. Nhưng đột nhiên, anh ta cúi xuống thất dây giày. Trời ơi, em nhìn thấy mà chết đứng luôn”, Hắc Lệ úp úp mở mở, cố tình khiến Đặng Lệ phải tò mò.

“Anh ta vừa cúi xuống, một mớ tóc trên đỉnh đầu cũng xòa xuống, chạy dạt sang một bên. Chị có biết không? Mớ tóc đó mọc từ bên kia đấy. Khi nó bị

tung ra, em nhìn thấy đỉnh đầu anh ta bị hói, sáng loáng”.

“Nhiều đàn ông cũng để kiểu tóc như vậy mà”.

“Em biết, nhưng em chưa bao giờ được nhìn thấy chỗ tóc đó xõa ra cả. Đúng vậy, dù chị có đánh chết, em cũng không thể tưởng tượng nổi khi chỗ tóc đó bị rơi xuống sẽ như thế nào”, giọng Hắc Lệ vô cùng thành khẩn.

“Nghe nói đàn ông như vậy nhu cầu tình dục rất cao”, câu này Đặng Viễn kê sát tai Hắc Lệ nói nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe thấy. Đối với tôi, câu nói này rất quan trọng.

Tôi lấy tờ báo che kín mình, và thề rằng dù đế giày tôi có rơi ra, tôi cũng không cúi đầu xuống, chí ít đến giờ cũng không, không!

Có bao nhiêu đàn ông để kiểu tóc như vậy nhỉ? Chưa ai thống kê vì nó không đem lại lợi ích gì hoặc nhược điểm gì cho xã hội. Nó là một bộ phận rất nhỏ trong cuộc sống cá nhân, không ảnh hưởng tới ai. Chỗ tóc của tôi cũng dài na ná với mái tóc mà Hắc Lệ miêu tả, dẫn dắt tôi bước lên sân khấu của Viện nghiên cứu.

Vài phút giây nho nhỏ trước khi đánh võ

Nếu bạn ngồi ở đó không có việc gì làm, giống như tôi bây giờ, lấy báo ra che mình, đợi hộp hoặc đợi bộ phim được công chiếu. Nếu bạn không phải là một kẻ bán mình, bạn có thể chứng kiến rất nhiều trò hay.

Khi ông Tào ở phòng kịch nói và bà Ngô ở phòng múa cùng đi vào, họ nhìn tôi chăm chăm, như thể tôi là một sát thủ nào đó mà họ đã từng gặp. Tôi chỉ biết lại giờ tờ báo ra che thân, dù biết rằng, dầu tôi là kẻ sát thủ mà họ từng gặp đi chăng nữa, họ cũng không đủ dũng cảm để tố giác tôi. Hèn nhất là một đặc điểm chung của giới trí thức.

Ông Tào khoe hôm qua đọc một cuốn sách, phát hiện được một quan điểm mới. Nói rằng trong cuộc đời của mỗi người đàn ông đều muốn lừa một cô gái hoặc nhất thiết phải lừa một cô gái.

“Thế mà cũng gọi là quan điểm mới. Lừa phụ nữ là bản tính của đàn ông”- bà Ngô sảng giọng buông lời. Dường như bà là người phụ nữ do thượng đế cử tới chuyên phá đám ông Tào, khiến ông bực bội.

Tuy đã gần năm mươi nhưng bà vẫn rất đẹp. Ngay cả người không thích bà như tôi cũng phải thừa nhận.

Ông Tào ảm ức phản đối:

“Lần đầu tiên nói ra bản tính đó cũng được coi là quan điểm mới chứ?”

Bà Ngô nhắc nhở ông Tào không chút khách sáo:

“Nếu người khác lần đầu tiên nói ông không phải là người thì ông không phải là người thực sao?”

Cuối cùng ông Tào phải vụn nhỏ volume. Xem ra kiếp trước ông đã đắc tội với bà Ngô. Còn bà Ngô lại tiến về cái nhóm ba gã đàn ông kia.

Giữa họ sau này sẽ xảy ra một câu chuyện nho nhỏ. Bạn sẽ đọc được sau này. Nhất định tôi sẽ nhớ viết.

Thực ra tôi vẫn thích nghe ba gã kia nói chuyện. Họ đã đổi sang đề tài mới: cải cách.

Gã Một nói:

“Sắp cải cách rồi đấy, thay vào việc mỗi tuần đi làm một lần như hiện nay sửa thành mỗi tuần đi làm hai lần”.

Gã Ba kêu, Thế thì gọi gì là cải cách?

Gã Hai lập tức hỏi:

“Có thêm tiền không?”

Gã Một lắc đầu. Gã Ba lập tức nổi sùng, cho rằng đó không phải là cải cách:

“Cải cách bao giờ cũng là trước hết cho một chút ngọt ngào, chẳng hạn như: tiền thuốc men không trả nhưng mỗi năm sẽ cho bạn 1.000 đồng, giá nhà tăng, có phụ cấp giúp bạn. Bao nhiêu năm qua, tôi còn lạ gì. Cứ vừa nói tới cải cách, tôi đã rõ tòng tòng tong”.

Gã Hai nhún nhả:

“Đúng là có cho tiền, nhưng cũng không đủ tiêu”.

Gã Ba đế vào:

“Chắc chắn rồi. Đó là những vấn đề mà Đảng, Nhà nước và tôi đều không giải quyết được. Có lẽ số phận đã định sẵn cho tôi kiếp nghèo”.

Gã Một hỏi:

“Vậy anh làm thế nào?”

Gã Ba đáp:

“Đành đợi lần cải cách sau thôi. Cuộc cải cách nào chả vậy, dù sao cũng mở đầu rồi, cần phải tiếp tục cải cách chứ”.

Gã Hai khen Gã Ba rất có tín ngưỡng. Gã Một nói như vậy được gọi là “chẳng thà luôn trên đường, nên luôn có mong ước”. Gã Một còn khoe tiếp

rằng câu thơ này do một người tự xưng là Mã Nguyên của người Hán viết. Và người đó là một bạn học của gã.

“Chà chà, ái dà...”, Gã Hai và Gã Ba vui quá, cứ gập bụng lại mà cười như thể suốt đời không tài nào đứng dậy nổi.

“Người tự xưng là Mã Nguyên của người Hán cơ đấy!”

Khúc tấu mờ hôi lạnh

Viện trưởng Viện nghiên cứu Trương Đạo Phúc bước vào. Vừa nghĩ tới ông ta sắp trở thành bậc tiền nhiệm, tôi lại cảm thấy rất gằn gụi. Đó là một người đàn ông nom béo và yếu đuối, nhưng thái độ lại không yếu tí nào. Ông thường khiến tôi nhớ tới Đặng Viễn. Nếu tôi cũng giống ông, vừa yếu vừa béo và nếu cô không phản đối, tôi muốn ôm cô, nhưng không hề mang chút dục vọng và ý xấu nào. Chỉ muốn cô cảm nhận được hơi ấm và sự mềm mại của từng thớ thịt.

Sau khi Trương Đạo Phúc ngồi xuống vị trí cố định của ông, Gã Ba cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi:

“Anh chờ người sao?”

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu, không biết phải trả lời ra sao. Viện trưởng vẫn chưa giới thiệu về tôi.

“Vừa nhìn, hẳn anh cũng hiểu rõ tình hình Viện chúng tôi. Hôm nay tất cả mọi người đều tới cả, muốn đợi ai đều có thể gặp được”, Gã Ba nói.

Trương Đạo Phúc cuối cùng cũng nhìn thấy tôi, gật gật đầu. Tôi cũng cẩn thận gật đầu lại, hy vọng ông cứ chủ trì cuộc họp bình thường như chúng tôi

đã thỏa thuận từ trước, sau đó mới giới thiệu tôi sau. Như vậy để tôi có được những nhận thức thêm về Viện, tuy rất cảm tính.

Trương Đạo Phúc cất giọng:

“Đông đủ hết chưa? Bây giờ bắt đầu họp. Có vài việc sau, chúng ta giải quyết từng tí một. Trước tiên là chuyện phân nhà. Tôi sẽ đem danh sách phân nhà tạm thời đọc một lượt”.

Mọi người trong phòng đều im phăng phắc. Xem ra người nào cũng được ăn học rất tử tế. Trong khoảnh khắc đó, tôi tràn ngập hy vọng vào cái Viện mà tôi sắp lãnh đạo này.

Trong lúc Trương Đạo Phúc đọc danh sách, một con chim sà xuống bậc cửa sổ hé mở. Nó ngó nghiêng vào phòng như chón không người. Nếu so với đám người đang dỏng tai lên nghe danh sách phân phòng kia, con chim lập tức lộ rõ một khí chất mà các bậc anh tài cần phải có: dù tôi chẳng có gì, dù cuối cùng tôi không được gì, tôi vẫn bình thường. Danh sách vừa đọc xong, con chim cũng bay đi. Tôi không nghe lọt được một chữ nào, bởi cứ mãi miết nghĩ về cuộc đời của con chim. Những thứ có được quá ít, thậm chí so với một thằng nghèo kiệt xác còn ít hơn. Đó là chưa kể trong lúc bay, chúng còn dễ bị nguy cơ bắn trúng bất kỳ lúc nào. Nhưng chúng vẫn có thể bay đi một cách duyên dáng, không chút e ngại dù đó là thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Tôi thu hết dòng suy nghĩ đang tập trung trên mình con chim, quay về và nghĩ tới lúc được giới thiệu trong tư cách Viện trưởng mới sẽ phải đứng lên ra sao, gật đầu với mọi người thế nào, làm thế nào để không chế tốc độ gật đầu. Dù sao, tôi cũng không muốn Hắc Lệ và Đặng Viễn nhận ra kiểu tóc của tôi, để mớ tóc dài mỏng manh của tôi xòa xuống.

Bỗng cửa phòng bị đẩy bung ra một cách thô bạo. Dư Khuê đứng sừng sững trước cửa. Ông ta đã trên sáu mươi tuổi.

“Không phải tôi nghe trộm đâu nhé!”, ông ta chỉ thẳng vào mặt Trương Đạo Phúc nói, “Tôi đã đứng ở cửa nghe hết danh sách, nhưng đó không phải là nghe trộm. Đó là do ông ép buộc tôi phải vào vì trong danh sách phân nhà không có tên tôi. Ông cần phải biết điều này có ý nghĩa gì”.

Dư Khuê là người rất thích dùng tu từ. Bị ông chỉ trích, Trương Đạo Phúc như một diễn viên phản diện cấp ba, từ từ tựa lưng vào thành ghế, khẽ cất lên bằng cái giọng âm áp và dịu dàng đến mức khoa trương:

“Lần phân nhà này không bao gồm những người đã nghỉ hưu. Xin mời ông ra cho”.

“Cái gã họ Trương kia, đừng có giở giọng quan chức. Ông thừa biết căn hộ của tôi mang lại những gì lại còn giả bộ”.

“Thế ông họ gì?”, Trương Đạo Phúc đột nhiên cao giọng hỏi.

“Họ Dư”, Dư Khuê vừa trả lời xong đã ân hận. Ông hận mình để Trương Đạo Phúc chơi một vố.

“Thế thì họ Dư kia, mời ông ra cho. Chỉ cần tôi còn làm Viện trưởng ngày nào, ông đừng có mơ mộng tới việc phân phòng. Đi ra ngay”, Trương Đạo Phúc nghiêm khắc nói y hết giọng của diễn viên kịch. Sau này, tôi có nghe kể Trương Đạo Phúc là một diễn viên kịch giỏi chuyên đóng vai công nhân ở thập niên 60.

“Tôi sẽ đi nhưng không phải bây giờ. Bây giờ tôi phải cho ông một bài học”. Tôi không được nghe kể Dư Khuê cũng xuất thân diễn viên và ông diễn cũng không tệ.

Tôi thông cảm nhìn bậc tiền nhiệm của mình. Nhưng ánh mắt của ông cự tuyệt giao lưu với bất kỳ ai. Dường như ông đang nhìn tới một thế giới khác. Cánh phụ nữ bắt đầu chụm miệng thì thảo bình phẩm. Cánh đàn ông dùng đủ các tư thế hăng giọng, hỉ mũi để bày tỏ thái độ chê bai đối với kẻ mang họ Trương hoặc họ Dư. Hình như chuyện này rơi vào người họ sẽ thể hiện ra những dạng khác nhau.

“Cái gã họ Trương của chúng ta chẳng chỉ là cấp phó sở thôi, nhưng gã tự cho mình là cán bộ cấp cao, bắt Viện ta thanh toán hết tiền điện thoại của nhà gã. Lẽ nào mỗi cuộc điện thoại ở nhà ông đều gọi cho đám quần chúng cách mạng chúng tôi? Lẽ nào đều gọi cho lãnh đạo Cục hoặc gọi cho Bộ văn hóa?”

Im phăng phắc.

“Không phải! Đương nhiên là không phải! Vậy căn cứ vào cái gì để thanh toán?”, Dư Khuê gầm vang giọng căn vặn.

Những tiếng cười bắt đầu rải rác.

“Còn nữa. Khi Viện trưởng Trương đi họp ở Nam Kinh đã dùng tiền công mua riêng cho mình một cái va li kéo, cũng tới vài trăm tệ. Phải chăng ông muốn tất cả Viện này phải nuôi ông?”

Có tiếng cười và tiếng than thở.

“Mùng 6 tháng trước, bên trên cử ông Lôi tới Viện làm niên giám. Xe tắc xi đưa đón mất hai mươi đồng, nhưng Viện trưởng Trương của chúng ta lại bắt bên tài vụ thanh toán hai mươi tư đồng. Hóa đơn tắc xi vốn trông trơn, có thể điền thêm thoải mái. Nhưng ông có thể giải thích hợp lý về bốn đồng kia không?”

“Tôi, tôi, tôi... Ông Lôi lúc đó hết thuốc lá, tôi mua thuốc cho ông ấy hết bốn đồng, lẽ nào bắt tôi chịu?”, Trương Đạo Phúc cuối cùng cũng cuống cả lên, thế là mất luôn phong độ của người diễn viên thập niên 60.

“Đương nhiên ông không cần phải chịu. Nhưng tôi dám khẳng định, lúc ông đưa bao thuốc cho ông Lôi cũng không nói rõ đây là thuốc lá của cả Viện mua cho ông ta. Ông ta chỉ biết nhận cái tấm lòng của Viện trưởng Trương. Cái đó gọi là gì?”.

“Đ. mẹ”, Trương Đạo Phúc bực quá, không nói được ra câu khác.

“Mọi người đều nghe thấy rồi nhé. Đó là trình độ văn hóa của Viện trưởng Viện nghiên cứu văn hóa chúng ta”.

Trương Đạo Phúc đột ngột đứng dậy. Thân hình mềm ú như vừa nghe thấy hiệu lệnh chiến đấu, lập tức tập trung thành cơ bắp. Trương Đạo Phúc nhanh như chớp, lao thẳng tới Dư Khuê. Một tay đẩy Dư Khuê, một tay kéo cửa, thoát một cái, Dư Khuê đã biến mất không một tiếng động như thể chưa từng bước vào vậy.

Sắc mặt của Viện trưởng Trương xanh xám, quay về chỗ ngồi. Một cánh tay của ông kết hợp với động tác quay đầu rất mạnh, đem mớ tóc bị xòa ra do giằng co lúc nãy quay lại vị trí cũ. Đó là mớ tóc khác hẳn với những người đàn ông bị hói. Mọi người đều rất yên tĩnh, chắc hẳn Dư Khuê đã chết rồi. Trương Đạo Phúc cũng nhận ra bầu không khí này. Vẻ bất an dần dần bò lên gương mặt ông. Nếu thêm một phút nữa vẫn không có tiếng động, ông sẽ đứng dậy, ra cửa xem tình hình thế nào.

“A...”

Cách đây không lâu, trên tờ “Thu Hoạch” có đăng một tiểu thuyết dài hơi mang tên “Hoài niệm sói”. Trong tiểu thuyết này, nhà văn nổi tiếng Giả

Bình Ao đã miêu tả sói kêu tới mấy chục lần với đủ các dạng tâm trạng khác nhau. Sau khi đọc xong, tôi vẫn không tài nào tưởng tượng nổi những gì ông miêu tả thành tiếng sói kêu thật sự, mặc dù tôi rất thích mọi từ ngữ miêu tả âm thanh. Có thể do sói cách cuộc sống chúng ta quá xa. Nhưng tiếng kêu của Dur Khuê đã xóa tan những chướng ngại trong đầu tôi, đem mọi tiếng kêu của sói cùng ùa vào cơ thể tôi từ mọi phía, khiến trước mắt tôi chỉ toàn một màn đen.

Mọi người đều thờ phào, Dur Khuê còn sống và không liên quan gì tới sói cả.

“Gã họ Trương kia, mày dám đánh tao. Mày dám đánh tao trước mặt toàn thể cán bộ của Viện. Tao báo cho mày biết nhé, tao sẽ không để Cục xử chuyện này. Vì họ sẽ chẳng xử lý mày, vì mày có quan hệ tốt. Nhưng, tao báo cho mày biết...”

Âm thanh bị gián đoạn. Tôi nhìn thấy vẻ bất lực không tài nào xua đuổi được quay về trên gương mặt của Trương Đạo Phúc.

“Tao báo cho mày biết, ba thằng con trai của tao sẽ cho mày sống nốt quãng đời còn lại trong mồ hôi lạnh. Tao nói được làm được. Gã họ Trương kia, con ác mộng của mày giờ đây bắt đầu rồi”.

Đó là ấn tượng đầu tiên về Viện nghiên cứu nơi tôi sắp về làm lãnh đạo. Cuối cùng khi Trương Đạo Phúc giới thiệu tôi trước mọi người, tôi chỉ đứng lên, làm một động tác gật đầu chào rất vô thức, nhưng Hắc Lệ đã kịp kinh ngạc ngậm miệng lại.

Giờ đây, cô đã có thể nhận ra tất cả đàn ông có kiểu tóc giống tôi trong đám đông. Bất luận họ chỉ khẽ gật đầu, hay cúi gập người thắt lại dây giầy, hoặc

không cúi đầu cũng không khom lưng thắt dây giày, chỉ đi lại bình thường trong gió...

Hắc Lệ đã nhận ra kiểu tóc của tôi. Tôi còn có thể nói được gì nữa?

Tôi chỉ có thể nói thêm một lần, tôi cũng là một gã đàn ông dùng mớ tóc vắt ngang che cái đầu hói, giống hệt như người mà cô đã gặp trên phố hay trong cửa tiệm.

Dù cô không thích kiểu tóc này, tôi vẫn là kẻ vô tội. Không phải vì cố tình chọc tức cô, tôi mới để kiểu tóc này. Tôi không biết tại sao phải làm như vậy. Hình như chưa nghĩ nhiều, tôi đã để như vậy rồi. Trước khi nghe Hắc Lệ nói, tôi không bao giờ lý giải nổi, kiểu tóc như vậy lại khiến một số phụ nữ phải sợ hãi, nhất là các cô gái trẻ.

Vậy kiểu tóc ra sao mới được các cô gái trẻ yêu thích? Giờ đây, tôi rất muốn biết điều đó.

Tôi yêu gia đình bạn

Chón về của một người là thôn của anh ta

Lửa lò của anh ta, đồ ăn của vợ anh ta

Lúc mặt trời lặn, ngồi trước cửa nhà

Ngắm con cháu của anh và con cháu của hàng xóm

Cùng chơi đùa trong đám bụi trần.

Gia đình có rất nhiều loại. Chẳng hạn đối với một người thờ ơ như tôi, tôi yêu gia đình bạn. Xin thứ lỗi, đừng cho là thật. Tôi biết gia đình nào cũng có những khúc ca khó hát.

Cửa phòng nhà tôi kê bên căn bếp. Mỗi lần mở cửa, tôi lại liếc nhìn vào bếp. Nếu vợ tôi ở đó, hẳn nào tôi cũng được đón bởi ánh mắt chất vấn, như thể đang nói: Nhìn cái gì? Có gì hay ho mà nhìn? Dù tôi ở huyện, tỉnh thoảng lắm mới về nhà, cô ta cũng như vậy.

Con người nhiều khi đã chết đến nơi vẫn không hiểu rõ mọi chuyện. Mấy năm qua, tôi luôn không thể hiểu nổi tại sao cứ hay ngó vào bếp. Và mỗi lần nhìn xong lại thấy ân hận. Sau khi ân hận vẫn cứ nhìn vào đó.

Nghe nói, những việc mà phụ nữ làm quá ra đều do đàn ông hại, là bất đắc dĩ. Sau khi nghe được điều này, tôi trở nên bất cần trước ánh mắt không mấy hòa nhã của cô ta. Từ sau khi tôi cự tuyệt cùng đi khám bác sĩ chữa vô sinh, vợ tôi không còn mỉm cười với tôi nữa. Tôi cũng quen dần. Nhưng hôm nay tôi không nhận được ánh mắt lạnh lùng của vợ, tôi chợt nghĩ:

“Nếu có một ngày, cô ta đột nhiên không nhìn mình như thế, trái lại, còn cười nữa, mình phải làm sao đây?”

Tôi không bao giờ cảm thấy mình thiếu hụt nụ cười, mặc dù hiếm ai thường xuyên cười với tôi. Nếu tôi không để tâm, cười hay nhìn đều đối với tôi cũng không hề khác biệt.

Tôi khấn cầu ông trời, đừng phá vỡ thói quen này của tôi. Cứ để vợ tôi đối xử với tôi như vậy, cũng rất tốt. Tôi không hề oán trách, vì nó sẽ không đem lại tác dụng gì.

Vợ tôi đang trong nhà vệ sinh. Đương nhiên, tôi cũng không thất vọng chỉ vì thiếu một món ăn hay thiếu một cái nhìn như thế. Tôi về phòng riêng, mở cái đĩa “Khúc an hồn” đã nghe không biết bao lần. Âm nhạc vừa nổi lên, tôi đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

“Đang làm gì thế?”, tôi hỏi vợ vì thấy cái mông to của cô đang đứng lúc lắc mãi ở cái vòi nước bồn tắm. Phụ nữ Trung Quốc có mông to như vợ tôi không nhiều. Những phụ nữ có mông to nhưng lại không gọi cảm càng ít. Rất nhiều lần, tôi đứng sau vợ, nhất là khi cô đang cúi xuống, tôi lại thấy rất kích động. Nhưng khi cô vừa quay người lại, cảm hứng của tôi đã mất sạch. Vợ tôi không xấu, nhưng gương mặt như có thành phần của thuốc súng, có thể lập tức giết sạch dự vọng của tôi đối với cô hoặc đối với cái mông to. Đó cũng là chuyện rất kỳ lạ, là thứ mà đến chết, tôi cũng không hiểu rõ được.

“Còn hỏi sao? Anh không nghe nói gì à? Tiền nước tăng rồi. Mỗi hộ chỉ được dùng bốn khối nước, ngoài ra đều phải tính thêm tiền. Đất muốn chết. Anh không nghe nói gì sao?”

Tôi nhìn thấy nước đang nhỏ giọt xuống bồn tắm.

“Anh đừng thấy thế là chậm, cứ nhỏ xuống như vậy tới khi sắp đi ngủ cũng đủ nước để tắm. Em đã mua một cái máy “làm nóng nhanh”, có thể trực tiếp cho vào bồn tắm để làm ấm”, cô chỉ cái vòi nước vẫn đang nhỏ giọt, khoe.

Tôi nói cho cô ta biết tôi không hiểu ích lợi nằm ở đâu.

“Vạn nước nhỏ giọt như thế, đồng hồ nước sẽ không nhảy số”, cô giải thích.

“Nước tăng giá là để mọi người tiết kiệm nước, chứ không phải tiết kiệm tiền”, tôi cãi.

“Tại sao cứ phải ép em tiết kiệm nước, còn khối kẻ lãng phí nước kia kia. Công trường xây dựng luôn đầy nước, trên đường phố các tiệm rửa xe hơi, ai quản được cơ chứ?”, vợ tôi nói năng rất hùng dũng. Cô ta là giáo viên, nói năng hùng hồn cũng là chứng bệnh nghề nghiệp.

Cô ta nói cũng có lý, nhưng tôi nói lại là một cái lý khác.

“Nếu một ngày nào đó không có nước, mọi thứ đều quá muộn”.

Trời sụp thì mọi người cùng chết thôi.

Tôi chỉ biết đóng chặt cửa phòng, quay về với “Khúc an hồn” của Mozart. Cần phải nói rõ, tôi không phải là kẻ bốc đồng, cũng không phải là fan mê âm nhạc cổ điển. Nói ra thật ngại, tôi chỉ thích cái đĩa này. Khi nghe nó, tôi có thể đọc báo, ngắm cá, hoặc chả làm gì cả, chỉ ngồi đắm mình trong nhạc. Lúc đó, tôi có thể nhìn thấy mọi thần thánh đang mở to mắt, nhìn ngắm đám người chết từ mọi con đường băng qua. Tôi không hiểu những ca từ trong này, nhưng mong mỗi tưởng tượng chúng thành đủ hình dáng của con người trước khi chết. Tôi thích người ta bình tĩnh đón nhận cái chết, giống như một con lạch nhỏ rẽ vào một khúc quanh rồi tụt sâu xuống đáy hang. Tôi không muốn giống như một số người khác, ra sức giãy giụa trước khi chết. Có lúc tôi có thể nhìn thấy những bàn tay tuyệt vọng vươn ra khỏi tiết tấu nhạc réo rắt.

Tà ta tá, tà ta tá.....

Những tưởng tượng như vậy khiến tôi bị rụng khá nhiều tóc. Bởi vậy tôi đành để kiểu tóc mà Hắc Lệ không thích. Những suy nghĩ lung tung chỉ có thể hao phí tóc của tôi ngày càng nhiều, nhưng không thể giúp tôi trở thành nhà văn. Cũng giống như tôi thừa hiểu, rút cục những thứ chết đi đều là con người, những thứ mãi mãi không chết chính là bản thân cái chết.

Tà ta tá, tà ta tá...

Nếu một ngày, thần chết tuyên bố không chơi với chúng ta nữa. Con người có thể sống tới 1.000 năm, 10.000 năm. Như vậy thế giới sẽ thực sự hỗn loạn. Kẻ xấu không thể tiếp tục đe dọa: Đưa tiền cho tao, nếu không tao sẽ

giết người. Người tốt cũng không thể nói: Đừng làm chuyện xấu nữa, nếu không sấm sét sẽ đánh chết bạn.

Tà ta tá, tà ta tá...

Hai mươi lăm chú cá nhiệt đới của tôi cũng tung tăng bơi lội không đụng ai. Được ngồi trước chúng thả hồn phiêu lãng là niềm vui sướng của tôi. Có hai chú cá tinh nghịch dừng lại trước mặt tôi, nghiêng ngó mắt trái như hỏi tôi, Tại sao lâu như vậy không ngủ với vợ?

“Muốn hiểu rõ vấn đề này, bọn mày trước tiên phải đi tra từ điển cá về phòng chống nước, phải biết đôi chút về âm tính lạnh”, tôi nói nhỏ với chúng.

Chúng vẫy đuôi ra chiều bất cần, như muốn nói, Thôi đi, thời buổi này đâu đâu cũng đầy lý luận các loại, chúng ta cũng không cần nhọc tâm. Rồi con trước con sau, chúng bỏ đi sạch.

Tà ta tá, tà ta tá...

Vẫn có tiếng nước nhỏ giọt từ vòi nước. Tôi không thể giả vờ như không nghe thấy gì được nữa. Chắc chắn cô ta đã vặn thật bé tất cả vòi nước trong nhà. Tôi không thể tiếp tục thưởng thức những suy nghĩ rời bời của tôi, một chút cuộc sống bên ngoài cuộc sống.

Tà ta tá, tà ta tá...

Âm thanh đó trực tiếp xọc thẳng vào bộ não của tôi. Căn phòng tôi cũng giống hệt với bộ não tôi, bị chấn động bởi tiếng nước nhỏ giọt. Tôi không thể nghe tiếp nhạc được nữa, chỉ cảm thấy trong cơ thể như bay lên một phần sức lực mà tôi không thể khống chế được.

Cánh cửa bị mở đánh rầm, y hết như dáng vẻ tôi xông ra lúc này, vợ tôi bước vào, đứng ở cửa ra vào, hỏi to:

“Sao lúc nào cũng nghe cái nhạc đám ma thế này hử giờ?”

Tôi phần nộ không kém gì cô ta, nhưng không thèm đáp. Cô ta nói cũng đúng, đây đúng là thứ âm nhạc có liên quan đến người chết.

“Không thể thay được loại nhạc khác hay sao? Làm cả nhà toàn mùi chết chóc”, cô ta nói.

Tôi đi ra khỏi phòng, lướt qua cô ta, vặn thật chặt tất cả các vòi nước đang chảy ri rí. Cuối cùng quay về chỗ tôi vừa ngồi.

“Sao lại đóng các vòi nước của tôi? Ông rảnh rỗi như thế, chả thà đi ra ngoài kiếm tiền còn hơn”, cô ta mỉa mai.

Cơn điên vẫn còn trong người tôi. Tôi ra sức kiểm chế nó.

“Ông thử nói xem rút cục là chuyện gì? Thế này chả thà đừng về nhà cho xong. Về nhà rồi, không đọc báo thì lại ngắm cá, không thì lại nghe loại nhạc người chết kia. Ông tưởng trong nhà này chỉ có một mình ông chắc?”

Những lời lẽ này của vợ tôi như đám bột phấn hoa quái dị, chui tọt vào cổ họng tôi, như thể đập nắp lên cái hộp phần nộ của tôi. Nó chặn đứng sức phản kháng trong cơ thể tôi, biến tôi thành một vật thể hình cầu sắp vỡ tung. Chỉ còn lại hơi thở rất nặng nề.

“Tại sao suốt ngày ông chỉ nghe cái đĩa chó chết này? Có phải để chọc tức tôi không?”.

“Ông không nghe nhạc của Đặng Lệ Quân, tôi còn lý giải được, nhưng gần đây mọi người đều nghe nhạc của Thái Cầm. Họ nói Thái Cầm sánh ngang

với Lạc Đại Thạch hồi đó, những người có văn hóa nghe nhạc này cũng không bị rớt giá”.

Tôi không thể thốt ra nổi câu gì, nhắm chặt mắt cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang cựa quậy. Dùng sức, dùng sức hơn nữa, phía sau cặp mắt he hé của tôi là đôi bàn tay đang siết chặt lấy cổ vợ tôi.

Cô ta vẫn cứ lải nhải, nói mãi...

Tôi vẫn đang dùng sức, ra sức...

Mồ hôi tuôn ra đầu tiên trong lòng bàn tay, tiếp đó là sự căng thẳng toàn thân đã dần dần được thả lỏng. Tôi mở to mắt, đôi bàn tay đang siết chặt cổ vợ đã biến mất. Sức mạnh trong cơ thể cũng tiêu tan. Vợ tôi vẫn đang nói, tôi trở nên bao dung như loài cá.

Cứ để cho cô ta nói, tôi nghĩ. Cô ta muốn nói bao lâu thì nói. Tôi lại nghĩ.

Khi vừa phát hiện ra tôi bất cần, cô lập tức biến thành kẻ bị hại. Trước khi đi ngủ, cô vẫn nói tiếp, có lúc còn khóc nữa. Nhưng cô vừa nói, vừa làm bữa tối. Tôi cũng thấy buồn thay cho cô ta vì không giúp được gì.

Cơm tối vừa nấu xong, Trương Đạo Phúc gọi điện tới, kêu tôi bằng giá nào cũng phải đi ăn cơm với ông. Ông nói hoàn cảnh ông đang rất thảm hại. Theo lý, tôi không thể từ chối, nhưng tôi cũng không nỡ nói với vợ sẽ không ăn tối khi vừa xảy ra tình trạng này. Cùng ăn cơm với cô ta là một việc rất khó chịu, nhưng tôi không thể mở miệng. Vì vậy tôi nói với Trương Đạo Phúc rằng, tôi có thể đi uống với ông sau bữa tối.

Tôi vào bếp, ngó nghiêng rồi hỏi:

“Bữa tối xong chưa?”

“Ông không ăn một bữa, tôi tiết kiệm được một bữa. Một mình tôi ăn cơm càng hay”, cô ta dấm dắng.

“Ai nói tôi không ăn tối?”, tôi hỏi.

“Thế thì ăn đi, cầu mong ông đang ăn sẽ chết vì nghẹn”, tiếng của cô ta rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy. Cô ta luôn luôn như thế, thậm chí tôi rất lo lắng cho đám học sinh của cô ta.

Tôi biết thực ra cô ta không muốn tôi chết nghẹn khi ăn. Nhưng vừa nghe câu nói đó, tôi không thấy đói nữa. Tôi bỏ đi. Trước khi tìm Trương Đạo Phúc, tôi phải tự tìm cho mình một bát mì đã. Tôi còn biết đúng vào lúc tôi đóng cửa, cô ta sẽ khóc. Nhưng lúc nào cô ta cũng mạnh mẽ như vậy.

Uống hay không cứ rót vào. Rửa hay không cứ ngâm ở đó

Lần đầu tiên tôi ra ngoài ăn cơm cùng Trương Đạo Phúc là một buổi tối thứ sáu. Trên trời vẫn vũ sấm sét sáng loá. Ông kêu tôi chờ, nhưng vừa tan giờ làm đã không thấy bóng dáng ông đâu. Khi tôi tìm ông trong Viện, phát hiện thấy đèn trong phòng kế toán vẫn sáng. Tôi vuốt lại tóc, gõ cửa.

“Mời vào”, giọng Hắc Lệ lạnh lót.

“Là ông sao? Ông Hồ, muộn thế vẫn chưa về?”, tôi vừa đẩy cửa vào, giọng Hắc Lệ lại vang lên.

Tôi như bị lao đầu vào đám sương mù nhiệt tình, bắn khoản tự nhủ cô ta đâu cần phải nhiệt tình với tôi nhanh đến vậy. Dù sao, tôi vẫn để nguyên kiểu tóc cũ cách đây mấy hôm. Một người đàn ông không cam tâm với cái đầu hói trụi lủi.

“Sắp mưa rồi”, tôi nói.

“Lâu rồi em không nghe dự báo thời tiết”, vừa nói cô vừa sắp xếp lại đồng chứng từ trên bàn.

“Cô có nhìn thấy Viện trưởng Trương không”, tôi hỏi nhưng lòng không muốn cô trả lời.

“Chắc chắn đi không xa đâu, ông ấy sắp hết hơi rồi”, cô đáp không chút nghĩ ngợi.

“Cô rất thích tổng kết lãnh đạo thì phải? Nhưng tôi lại không thích bị người khác kết luận”.

“Trong Viện còn đây người giống em”, cô vừa nói vừa cúi đầu, bận bịu với mớ công việc. Lòng nhiệt tình ban nãy không biết đã chạy đi nơi nào. Nhìn cô lúc này, ấn tượng của tôi đối với cô cũng đột nhiên tốt hơn. Cô không thông minh, nhưng cũng không đần, tuy ấu trĩ một chút nhưng lại khiến cô đáng yêu.

“Hình như cô không thích những người trong Viện?”, suy nghĩ hồi lâu tôi mới dám hỏi.

“Không thích vẫn phải làm ở đây thôi”, cô đáp, “Mọi người ở đây đều có bằng cấp nhưng không có văn hóa. Chẳng hạn như người vào phòng không bao giờ gõ cửa. Nhiều khi tôi đang ngồi yên tĩnh một mình, bỗng xồng xộc lao vào làm tôi giật cả mình”, khi Hắc Lệ kể, cách diễn đạt của cô khiến tim tôi xao xuyến.

Có lẽ đó chính là đặc điểm của các cô gái trẻ. Khi họ có thể phô bày sức quyến rũ của mình, khiến đàn ông phải tin tưởng, mặc dù mọi thứ đều không thể trông cậy được.

“Sau này, tôi bắt mọi người đều phải gõ cửa”, tôi vừa dứt lời, Hắc Lệ đã vui vẻ cười phá lên, lộ rõ hàm răng trắng bóc.

“Có phải cảm giác khi làm quan đặc biệt vui không?”, Hắc Lệ hỏi.

Tôi cười, cười ngặt nghẽo, cô cũng cười. Cảm giác của tôi đột nhiên thấy thật tuyệt. Đã lâu lắm rồi, tôi không được thoải mái như thế này trước mặt bất kỳ phụ nữ nào. Giờ đây tôi có thể nói ra những lời lẽ xuẩn ngốc, trong lòng cũng không thấy thế làm xấu hổ, thậm chí còn vui sướng. Đó là gì nhỉ?

“Đáng tiếc, cả đời em không có phúc làm quan”, Hắc Lệ than thở.

“Đừng nói vậy”, lúc tôi vẫn đang nghĩ câu tiếp theo thì một cây bút bi của cô từ trên bàn lăn xuống sàn, rơi bên cạnh chân tôi...

Thật bất ngờ, cả hai chúng tôi đều cúi xuống nhặt. Do vội vã, tốc độ cúi xuống của tôi nhanh hơn Hắc Lệ nên món tóc che cái đầu hói của tôi bị xoã tung.

Tôi nhặt được bút, thông thả đứng dậy. Trước tiên chậm rãi vuốt lại món tóc sang một bên, rồi đặt cây bút lên bàn cô. Chân thành nhìn thẳng vào mắt cô, nói, xin lỗi, tôi không cố ý làm cô không thoải mái.

Tôi nghĩ, người máy cũng chỉ làm được đến vậy thôi.

“Xin ông đừng nói thế”, dường như cô bị tôi làm cho cảm động, nhưng cũng không rõ tại sao tôi lại xin lỗi.

“Tôi từng nghe cô nói chuyện với Đặng Viễn rằng cô không thích đàn ông để kiểu tóc như tôi. Cô nói người đàn ông trên phố đã làm cô sợ chết khiếp”.

Hắc Lệ mặt đỏ bừng, hốt hoảng như con nít:

“Anh đang nói gì thế?”, cô đã đổi cách gọi “ông” thành “anh”.

“Tôi có thể hiểu được cảm giác của cô”, tôi vui mừng khi nhận ra sự thay đổi đó.

“Lần đầu tiên nhìn thấy có phần quái dị. Lần thứ hai cũng không thấy gì nữa”, giọng cô có vẻ thành khẩn, thoáng một cái đã kéo chúng tôi xích lại gần nhau.

Cửa phòng đột ngột lại bị bật tung. Trương Đạo Phúc đang đứng trước cửa.

“Anh Hồ, tôi đi khắp nơi tìm anh đấy”. Nói xong, ông nhìn Hắc Lệ một cái, rồi nói với tôi, “Chúng ta đi thôi”.

Tôi vừa định đề nghị đưa Hắc Lệ cùng đi thì Trương Đạo Phúc đã dặn cô: “Hôm nay cô không phải đi. Chúng tôi còn phải bàn công chuyện”. Nghe giọng cứ như ông bố dặn dò con cái vậy. Tôi nghe mà cứ ngớ cả ra.

Hắc Lệ phục tùng gật đầu khiến tôi lại càng ngẩn ra. Câu nói của Trương Đạo Phúc như thể một cước chưởng vừa được tung ra của một cao thủ võ lâm, đá tôi tới tận một nơi xa xôi. Tiếp đó có ba tiếng sét đánh như thể tiễn tôi đi.

Mang theo sự thương cảm với Hắc Lệ, tôi và Trương Đạo Phúc bước vào một cửa tiệm mang tên Vân Thiên Ngoại. Lúc gọi đồ ăn lại vang lên mấy tiếng sấm nữa. Trương Đạo Phúc nói, sống bao nhiêu năm mới lần đầu thấy như vậy, chắc chắn lát nữa có mưa. Dự báo thời tiết luôn nói có mưa, nhưng ông trời lại nhất định không. Câu nói này của ông khiến ấn tượng của tôi đối với ông cũng tốt hơn. Tôi thích những người luôn đem những việc chẳng liên quan gì tới nhau đồn đồng lại.

“Chúng ta gọi ít đồ ăn thôi. Chủ yếu cho anh nếm thử đồ ngọt ở đây”, ông vừa xem thực đơn vừa nói.

“Gọi ít đồ ngọt thôi, dạ dày tôi không tốt lắm”, quả thực dạ dày tôi rất yếu, nhưng ông ta lại cười phá lên.

“Tôi ăn đồ ngọt, bụng sẽ có vấn đề liền”. Tôi giải thích thêm, song chỉ khiến ông ta cười ha hả. Lúc này tôi mới hiểu rõ cái ý mà ông muốn ám chỉ về đồ ngọt sau bữa ăn.

“Anh không biết đùa nhì?”, ông hỏi.

“Khoảng cách khiến con người ta dễ hiểu lầm”, tôi nói, “Ở địa phương trước đây tôi làm phó chủ tịch huyện, người ta có cách gọi khác về món này”.

“Uống hay không cứ rót vào, rửa hay không cứ ngâm vào”, Trương Đạo Phúc nói, “Bản chất đều giống nhau mà”. Nói xong, ông lại cười to, dường như có thói quen tự cười phá lên.

Tôi phát hiện thấy ông là người đàn ông thích cười nhất mà tôi từng gặp. Vị lãnh đạo cũ ở đơn vị mới mà ông sắp tới công tác sẽ đi Canada định cư. Tôi đoán đó là nguyên nhân khiến ông thấy vui vẻ. Nhưng ông nói từ lâu đã phát hiện ra mình thích cười hơn trước, mặc dù giờ đây không vui bằng hồi trước, cũng không có nhiều chuyện vui như hồi trước. Nhưng mặc kệ, dù sao cười cũng hay hơn khóc.

Tôi còn nhớ, *Cười hay hơn khóc* là tên một bộ phim trước đây.

“Người ta nói, con người cứ một khi nghĩ tới thượng đế là bật cười”, Trương Đạo Phúc nói tới đây hơi ngừng lại, nói với cô phục vụ đứng bên cạnh bốn con số, Hai, ba, sáu, tám. Cô ta nghe xong, gật đầu, bỏ ra. Rồi ông

nói tiếp: “Tôi giờ đây cứ cười suốt. Anh nói xem có phải là thượng đế đáng phải suy nghĩ không?”.

Ông nói xong, chúng tôi đều bật cười.

“Thượng đế chắc chắn bắt đầu bị dày vò. Chà, tại sao con người này lại thế nhỉ? Sao hắn cứ cười mãi không dứt? Họ trở nên thông minh hơn chẳng?”, Trương Đạo Phúc nói, “Thượng đế không còn cách nào để khống chế con người nữa. Con người đã biến thành tinh mắt rồi”.

Mấy món đồ ăn mà Trương Đạo Phúc gọi bằng các con số đã được đưa lên. Té ra toàn là tôm hùm, nhân sâm. Chúng tôi không bàn tới thượng đế nữa, bắt đầu lao vào ăn. Đó là bữa cơm ngon đầu tiên kể từ sau khi tôi thôi chức phó chủ tịch huyện.

“Cũng được đấy chứ?”, Trương Đạo Phúc nhìn tôi, hỏi, “Đó là tất cả lý giải của tôi đối với chuyện quyền lực”.

Tôi giảm tốc độ ăn. Đề tài ông nói quá thực, khiến tôi nếu tiếp tục ăn uống nhồm nhoàm, xem ra rất mất lịch sự.

“Ngay từ hồi trẻ, tôi đã nằm mơ có quyền lực. Lúc đó những lý giải của tôi đối với quyền lực chỉ là, khi anh nhẹ nhàng buông ra một mệnh lệnh, tất cả mọi người đều phải lập tức hành động, vừa chân thành vừa khiếp sợ. Họ lo ngại xảy ra sai lầm”. Ông vừa nói vừa cẩn thận gắp một miếng hải sâm vừa to vừa béo, đút vào miệng. “Tình hình bây giờ là, tôi ra mệnh lệnh dù nhẹ nhàng hay hung dữ, họ vẫn cóc sợ. Họ ngạo mạn khiến tôi phải kinh ngạc. Tôi đã nghĩ không chỉ một nghìn, một vạn lần, họ dựa vào cái gì mà dám ngạo mạn như vậy? Chẳng lẽ họ chỉ dựa vào việc họ không phải là Viện trưởng?”

“Cái nơi tôi làm phó chủ tịch huyện lại khác”, tôi muốn an ủi Trương Đạo Phúc. Quả nhiên, mắt ông sáng hẳn, vội vã hỏi:

“Sao lại khác?”

Tôi kể ra một câu chuyện mà tôi từng trải qua, mặc dù không tình nguyện lắm, nhưng dù sao, tôi đã ăn hải sâm và tôm hùm của người ta rồi.

Đó là lúc tôi vừa tới huyện nọ, cùng đi ăn tối với mấy người trong huyện uỷ. Bữa tối đó có món gà quay. Khi nhân viên vừa bung đồ ăn lên, một vị chủ nhiệm đã ngắt luôn đầu gà và phao câu vớt ngay trước khi mọi người bắt đầu ăn. Tôi thấy thật đáng tiếc và lãng phí, liền nói, đầu gà có thể ăn được mà. Nhưng dù sao cũng đã vớt rồi. Không ai nói gì, tôi chẳng qua cũng chỉ nói vậy mà thôi. Vì thực ra tôi cũng không thích ăn đầu gà.

Sáng sớm hôm sau, khi vừa tới cơ quan, một bác nông dân đã xách một chiếc làn mây rất to tới tìm tôi.

“Nghe nói, Phó chủ tịch Hồ rất thích ăn đầu gà. Người ta nhờ tôi mang tới đây”, bác ta nói.

Rồi giở tấm vải đậy trên nắp làn ra, chao ôi, có tới hơn một trăm cái đầu gà còn dính máu.

Trương Đạo Phúc đờ đẫn nhìn tôi, như thể biến thành một tấm hình trước mặt tôi. Người trên tấm hình đó không một chút biểu cảm. Tôi thực không ngờ một chuyện nhỏ như vậy có thể khiến người nghe thần thờ. Những chuyện khác mà tôi biết chấn động hơn rất nhiều, không biết có nên kể tiếp không?

Đúng lúc tôi đang ngần ngừ, Trương Đạo Phúc đột nhiên phá lên một tràng cười giòn dã, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

“Tôi vừa nghĩ tới một chuyện hài, cũng kể về chủ tịch huyện. Ai nói các vị chủ tịch huyện đều lưu manh? Các chủ tịch huyện đều là các nhà nghệ thuật biểu diễn tấu hài. Anh đã nghe kể về chuyện này chưa?...” Trương Đạo Phúc hỏi.

Đương nhiên tôi cũng rất hứng thú với chuyện hài về chủ tịch huyện, nhưng linh tính mách bảo tôi rằng, chuyện mà ông muốn kể chắc chắn tôi đã được nghe rồi.

“Kể đi, có lẽ tôi chưa được nghe đâu”, tôi vẫn phải nói vậy. Dù sao hải sâm và tôm hùm vẫn có tác dụng. “Ăn của người ta, lưỡi sẽ ngắn lại”, sao câu này lại có lý đến thế.

“Có một chủ tịch huyện đi tìm gái, nhưng quá say. Lúc về nhà không mở nổi cửa liền bấm chuông. Vợ ông ta ra mở cửa. Ông ta bước vào nhà, tiện tay khóa luôn cửa lại, nhốt vợ ở ngoài. Ông nằm lăn ra giường, nghe thấy có tiếng gõ cửa rất mạnh, liền nói to với cánh cửa rằng, gõ gì mà gõ, chẳng phải đã trả tiền rồi sao, còn đuổi theo về tận nhà nữa à?”

Tôi đó không kết thúc trong mớ chuyện tiêu lâm, cũng không có liên quan nhiều tới chủ tịch huyện. Mưa mãi không chịu xuống, tiếng sấm sét cũng tan dần, có lẽ chúng thấy mưa chần chừ quá lâu nên không chịu ở lại đánh sấm khua sét nữa.

Chúng tôi cũng không đợi mưa xuống, nhưng lại đợi món ngọt sau bữa ăn- Đại Yến và Nhị Yến. Họ vừa bước vào đã dùng vô số lời mắng yêu ngọt ngào để vuốt ve Trương Đại Phúc:

“Ái chà, ông anh ác quá đi. Lần trước tốt với anh như vậy, thế mà mãi không tới. Đúng là làm người ta nhớ muốn chết đi được!”, câu này do cả hai cô cùng nói, như thể tiếng lòng chung.

“Từ từ, từ từ, hôm nay có khách quý”, Trương Đại Phúc khua tay ra hiệu cho họ ngồi xuống, rồi chỉ sang tôi, nói, “Đây là anh Hồ - Viện trưởng mới”.

“Anh Hồ ơi, sau này nhớ chăm sóc tụi em nhiều nhé. Viện trưởng Trương biết đấy, trình độ phục vụ của tụi em đều đạt cấp quốc tế cả”, Đại Yến chào mời.

“Nhưng giá cả lại rất quốc nội”, Nhị Yến bổ sung.

Họ chia nhau ngồi lên đùi chúng tôi. Chưa kịp đợi tôi tỏ thái độ phản đối, Đại Yến ngồi trên đùi tôi đã nói:

“Nhị này, em xem kiểu tóc của Viện trưởng Hồ có thông minh không?”, nói rồi cô khẽ vuốt ve đỉnh đầu tôi, khiến tôi giật cả mình. Nhị Yến đúng lúc đương bận hôn Trương Đại Phúc cũng phải vội quay lại nhìn tôi. Tôi hận mình không thể lập tức bóp chết được cái cô Đại Yến này, nhưng cô ta không để cho tôi có thời gian, đã nói tiếp:

“Đúng là người với người không giống nhau. Cứ nhìn cái lỗ ngóc đập phá hàng nghìn tệ, uống đủ các loại thuốc bổ, lại còn trồng cả tóc nữa. Chúng cứ ngỡ tóc là cây cỏ chắc, trồng xuống sẽ mọc lên sao. Em nhìn Viện trưởng Hồ thông minh không, dùng ngay tóc của mình vắt sang, thế là chỗ hói không còn hói nữa, vừa tự nhiên, vừa tiết kiệm”.

“Đúng thế, tiền tiết kiệm được đi tìm tụi em tốt biết mấy, vừa sờ được, vừa ngắm được”.

Một tiếng sấm vang rền làm Đại Yến, Nhị Yến hoảng sợ kêu âm lên. Cuối cùng trời cũng chịu mưa. Lòng tôi thật nhẹ nhõm. Tôi vắn người để Đại Yến đang ngồi trên đùi tôi tụt xuống. Dù quan điểm của cô ta về kiểu tóc

của tôi rất mới mẻ, nhưng cũng không khiến tôi thực sự hưng phấn. Tôi vẫn quyết định ra về, tâm trạng đột nhiên thay đổi.

Đại Yến kéo tôi lại, không cho đi. Cô nói, Vẫn chưa bắt đầu, sao có thể đi được cơ chứ?

“Vợ tôi ghê gớm lắm, không so được với Viện trưởng Trương. Tôi ở nhà không thể làm chủ được”, tôi vẫn muốn đi.

Đại Yến lại nói:

“Viện trưởng Hồ, ông quá vô tình rồi”.

Nhị Yến đế thêm:

“Đúng vậy, Viện trưởng Hồ cũng phải tiêu khiển chứ, nếu không làm sao có thể làm việc hiệu quả được”.

Vừa hỏi thăm, té ra là bệnh thần kinh

Ngẫu nhiên là một nhân tố có tác dụng lớn nhất trong số mệnh. Những chuyện thường xuyên xảy ra không hề làm thay đổi cuộc đời bạn, có đúng vậy không? Bạn ngày ngày đi làm chỉ có nghĩa nghỉ hưu. Bạn ngày ngày ăn cơm chỉ có ý nghĩa tiếp tục sống. Bạn ngày ngày ngủ cùng vợ chỉ có ý nghĩa giữa hai người ngày càng mất hứng thú. Chúng đều là những con số thông thường. Bạn có thể không để tâm tới tính toán vì chúng không hề đem lại tác dụng gì.

Nhưng, nếu có một ngày, một sáng nào đó, bạn ra khỏi nhà chậm năm phút, vấp phải một phụ nữ, hai người cùng nhìn nhau. Thế là cô ta hỏi bạn, Xin hỏi có ông Vương sống ở lầu này không? Một năm sau, cô ta vẫn chưa tìm ra nổi ông Vương, nhưng đã trở thành bà vợ hai của bạn... Bạn có thể nói

những chuyện như vậy là bịa đặt không? Có bao nhiêu người tận mắt chứng kiến bạn bè của mình trở thành nhân vật chính của những chuyện như vậy?

Tôi tin câu chuyện như thế, nên rất sợ ngẫu nhiên.

Lại kéo liền mấy ngày trời nóng nực. Buổi sáng, dự báo thời tiết thông báo vào chiều tối sẽ có mưa. Nhưng dự báo thời tiết buổi tối lại không hề giải thích tẹo nào về việc chiều tối không có mưa, mà trực tiếp thông báo ngày mai sẽ có mưa. Mấy ngày liền, tôi đi làm đều phải mang theo dù. Dù sao, trời có mưa hay không đối với tôi cũng vậy.

Bầu trời màu xám bạc nom trĩu nặng sương mù, như thể đang tính toán âm mưu khiến con người ngột ngạt tới chết. Mặt trời liền mấy ngày không thềm chiếu rọi như đang trốn tránh âm mưu đó, hy vọng sau khi chuyện xảy ra, mình có được bằng chứng ngoại phạm không ở hiện trường.

Tôi đi vào cổng lớn của Viện nghiên cứu, nhìn thấy Trương Đạo Phúc vừa đi vào phòng làm việc của ông, liền đi gấp thêm vài bước. Tôi muốn nói chuyện riêng với ông. Đúng lúc đó, sau lưng tôi có tiếng một phụ nữ:

“Hình như ông là người thông minh hiếm có ở Viện”.

Tôi giật mình, quay lại nhìn thấy một phụ nữ đang bình thản đứng ở một góc đại sảnh. Nụ cười vừa e ấp vừa châm biếm.

“Tại sao?”, thực ra tôi rất muốn hỏi cô ta là ai, nhưng lại thuận theo câu nói của cô ta. Đó có thể là một sai lầm mà tôi phạm phải.

Cô để tóc thắt bím quá vai, những nếp nhăn trên mặt rất rõ nét, mặt mũi bình thường. Nhưng tất cả lại khiến cho một phụ nữ có bề ngoài vốn rất già này trở nên tươi tắn, trẻ trung. Tôi đoán cô ta trên bốn mươi. Nếu xét Đặng

Viễn vào loại khô gầy thì tặng thêm cô này một tính từ là gầy đét. Nhưng bất kỳ ai nhìn thấy cô đều cảm thấy cô là một phụ nữ có sức mạnh.

“Vì bây giờ ông vẫn còn mang dù”, cô nói, “Ngày nào cũng báo là có mưa, nhưng mãi không thấy. Ngay cả dự báo thời tiết cũng không dám khẳng định mà chuyển giọng nói rằng chiều tối có thể có mưa”.

“VẬY sao? Tôi không chú ý. Cô tìm ai vậy?”, tôi phát hiện thấy bên cạnh cô là một cái giường xếp, còn có một mớ chăn gói ghém kỹ chưa được mở ra. Ngoài ra còn có cả phích nước nóng, lò sưởi điện, nồi áp suất và một cái chậu rửa mặt màu đỏ. Tôi hiểu ra mục đích của người phụ nữ này, lòng dự cảm có điều gì không lành.

Cô ta lại cười như vậy, có lẽ là cười nhạt, cũng có thể đơn giản chỉ cười mỉm.

“Xem tình hình đã”. Cô ta vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi. Trong ánh mắt của cô không hề có ám chỉ, cũng không có đùa cợt, nhưng nó lại làm tôi bất an. Tuổi tác của cô ta chắc nhỏ hơn vợ tôi đôi chút, những nếp nhăn cũng nhiều hơn vợ tôi. Nhưng nếu không phán đoán từ những nếp nhăn này, vợ tôi có khi còn nom như bà của cô ta.

“Hôm nay mọi người đều không tới. Muốn tìm ai cũng không dễ đâu”, tôi nói. Tôi không phản cảm với người phụ nữ này, nên nói năng cũng thoải mái.

“Tôi không tìm những người hôm nay không tới. Cũng không tìm những người ngày nào cũng tới. Tôi chỉ tìm người có quyền lực trong số đó”. Cô vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào tôi, rồi tiếp lời, “Nhìn ông không giống người không có quyền lực, nhưng cũng không giống người có thực quyền. Vậy ông làm gì?”

“Tôi mới tới”.

“Ngoài sự thông minh, ông còn rất xảo quyệt. Nhưng không sao, tôi chỉ cần xem ông bước vào cánh cửa nào sẽ có thể biết ngay ông làm gì”. Lúc nói câu này, ánh mắt cô ta rất quái.

Biết cô ta nhìn theo, tôi cầm dù, đi thẳng vào toalet.

Cô tên là Lưu Thác Vân. Cái tên đó do bố cô đặt, có hàm ý gửi gắm cô cho mây khói. Bố cô hy vọng con gái mình được sống phiêu lãng, không sợ như vậy phải trải qua bao gập ghềnh, có hao hụt đôi chút lợi ích cũng không hẳn là điều tồi tệ.

Những điều này đều là chuyện sau này tôi mới được biết. Nhưng cứ kể trước cũng chẳng sao.

Bố cô ta là một trong số diễn viên kịch nổi tiếng nhất của tỉnh chúng tôi. Ông từng đóng ba mươi mấy vở kịch, trong đó có mười mấy vai chính diện đều là hình tượng lãnh đạo, lại thường là các lãnh đạo lớn cấp tỉnh. Do vậy, ông quen biết khá nhiều lãnh đạo lớn cấp tỉnh. Cứ vấp phải vấn đề gì, ông lại đi tìm các vị đó giúp đỡ. Bởi vậy, lãnh đạo của nhà hát không ai thích ông. Dù ông không đi tố cáo chuyện gì, họ cũng ngại ông.

Một hôm, ông và lãnh đạo của nhà hát gây chuyện với nhau, quát rất to, Tao đ. m cả họ nhà mày. Từ đó về sau, ông không bao giờ được diễn kịch nữa. Người ta bắt chước tiếng của ông, lặp đi lặp lại những lời thoại cuối cùng của ông, dùng nó để chửi những kẻ khiến họ tức giận và phẫn nộ.

Năm đó, ông sáu mươi hai tuổi. Người ta gọi ông là nghệ sĩ diễn kịch hoặc thằng điên. Hai năm sau, ông qua đời. Lưu Thác Vân thừa nhận bố mình điên thật, bởi ông đã không còn phân biệt rõ trên và dưới sân khấu.

Trong sổ sách của Viện nghiên cứu, Lưu Thác Vân cũng là một nhân viên ở đây. Thậm chí mấy năm liền không đi làm cũng có mấy nguyên do. Mục đích cô dọn tới Viện sống cũng chỉ vì muốn được phân nhà. Cô nói bốn năm trước, Viện đã đồng ý cấp nhà cho cô và bây giờ cô cần lấy nhà.

Tôi hỏi lại Trương Đạo Phúc-người tiền nhiệm cũ của tôi - về việc này. Ông thừa nhận đúng như vậy. Ông kể, sau khi kế hoạch phân nhà được thông qua, không thấy bóng dáng của Lưu Thác Vân nữa. Gọi điện thoại tới tìm cũng không thấy. Nên đành phân phòng đó cho người khác.

Sau đó cô ta có tới Viện vài lần. Khi chúng tôi nói với cô ta về chuyện phân nhà, cô ta cũng không nói gì, còn cười rất lạnh lùng.

“Cô ta giống hệt ông bố, đều điên cả”, Cựu Viện trưởng cuối cùng đã kết luận như vậy.

Hiển nhiên, Trương Đạo Phúc đã biết trước tôi về chuyện Lưu Thác Vân dọn tới Viện ở. Lúc ngồi đối diện nhau, ông đau khổ nói với tôi:

“Tôi thực lòng xin lỗi anh, đã không giúp được anh điều gì. Có thể tôi phải đi sớm vài ngày”.

“Không sao, có gì đâu phải xin lỗi”.

“Tôi thấy anh lạc quan quá. Chuyện phân nhà ở có thể biến cái Viện này thành địa ngục đấy”.

“Không nghiêm trọng như vậy đâu”.

“Không nghiêm trọng á? Anh có hiểu gì về cơ quan không?”

“Thế anh thì hiểu chắc?”

“Thôi, anh cứ tự tìm hiểu dần đi”, Trương Đạo Phúc không muốn nói nhiều. Thực ra tôi cũng không muốn biết thêm gì qua ông. Tôi hy vọng tự mình đi tìm hiểu Lưu Thác Vân.

Tôi khuyên Lưu Thác Vân nên sử dụng phương thức thông thường để xin phòng. Cô ta nói, ở Viện nghiên cứu này, phương thức thông thường chính là không có phương thức. Nghe cô ta nói vậy, tôi không khỏi bật cười. Cô ta hỏi tôi cười cái gì, tôi thẳng thắn nói rõ, tôi nhớ tới câu thoại nổi tiếng của bố cô.

“Có phải là đ.m cả họ nhà mày?”, Lưu Thác Vân hỏi. Tôi nghĩ, cô ta đúng là điên thật.

Tôi không đáp lời, nhưng cô nói tiếp:

“Bây giờ người ta không nói như vậy nữa”.

“Thế họ nói thế nào?”

“Thằng chó, tao sẽ giết mày”, cô ta nói rất thoải mái, thậm chí còn vui sướng nữa.

Cây anh đào, không ăn được anh đào

Đó là buổi họp lớn đầu tiên ở Viện do tôi chủ trì, chủ đề vẫn là phân nhà ở. Phân nhà là chuyện mà kẻ làm quan vừa yêu lại vừa ghét. Đó là một người ở huyện cũ đã nói với tôi như vậy. Người khác nói trong lúc phân nhà ở, anh ta đã chăm mút được, nên cũng phải trả giá.

Anh ta kể, yêu bởi vì bạn có thể vớt được thứ gì đó, bất kể đó là thứ gì. Được ngủ với ai đó, trong tủ có thêm dăm tút thuốc lá ngon... tất cả đều có khả năng xảy ra. Còn ghét nhất là không biết tới khi nào gặp phải một hai

kẻ điên, bạn có cầm của hắn một tút thuốc lá, hắn sẽ làm phiền bạn đến chết.

Do vậy tôi quyết định sẽ dứt điểm chuyện phân phòng trước khi mùa hè tới.

Nhưng tôi không có chủ ý gì mới. Nói thực, cũng không muốn có chủ ý mới, chỉ đem danh sách phân phòng đã thỏa thuận với Trương Đạo Phúc công bố trước toàn cuộc họp.

Mấy phút sau khi tôi đọc danh sách, phòng họp yên lặng như tờ, không ai ho he câu nào. Dường như tất cả đều quá hài lòng với danh sách này. Tôi nhìn Dư Khuê và Lưu Thác Vân cách đó không xa đang ngồi trên bậc cửa. Họ đều mỉm cười với tôi.

Trên danh sách không hề có họ.

Tôi hơi chóng mặt, nghĩ thầm, biết thế này, mình đem luôn bảy căn phòng lớn nhỏ chia hết cho xong, vào hè cũng nhẹ nhàng hơn. Như thể nhẹ nhàng tiến vào thế kỷ XXI vậy. Hay biết bao. Nhưng dù sao tôi đã từng ở cương vị lãnh đạo nhiều năm qua, đã không còn nhảy lên vui sướng vì bất cứ chuyện gì.

“Những người trong tổ phân nhà ở lại”, tôi cất lời sau khi họp xong.

Thành viên tổ phân phòng chỉ có Gã Một, Gã Hai, Gã Ba và cô Ngô, ông Tào đã được tôi giới thiệu ở phần đầu. Dù mỗi người trong họ có mắc chứng bệnh gì đi nữa, ưu điểm chung của họ vẫn là không cần nhà.

Cùng ở lại với tổ phân nhà còn có Dư Khuê và Lưu Thác Vân.

Dư Khuê là dạng người nhất thiết phải nói trước. Cho nên không đợi tôi lên tiếng, ông ta đã đứng lên, gật đầu với mọi người, mở ra một tư thế cho cuộc

diễn văn dài. Tôi định ngăn lại, song lại nghĩ, cứ nghe ông ta nói cũng không đến nỗi tệ. Lúc này, tôi để ý thấy Lưu Thác Vân đã lặng lẽ bỏ đi. Cái bóng gầy mảnh của cô toát lên vẻ quyết đoán, giữ hết tâm tư của tôi phải ngưng lại vài giây.

Dư Khuê hắng giọng, rõ ràng có ý đợi tôi. Tôi vừa nhìn, ông cất tiếng luôn.

“Trên danh sách phân nhà không có tôi. Đó cũng là điều tôi đã dự đoán. Tôi nghĩ lãnh đạo mới chắc không hiểu rõ tình hình, nên tôi phải giới thiệu trước”. Mọi người đều im lặng, không rõ ông định giới thiệu tình hình của ai, của ông ta hay là của tất cả?

“Tôi giờ đây sống trong căn hộ hai phòng. Nếu so với cấp bậc của tôi còn thiếu mấy mét vuông. Nếu không có tình hình đặc biệt, tôi cũng không cần tới mấy mét vuông này. Về tình hình đặc biệt của tôi, có lẽ mọi người đều biết cả”.

“Ông Dư này, ông có phần không đúng đấy nhé”, Gã Một cắt ngang lời giới thiệu của Dư Khuê, “Chúng tôi phải thảo luận cả một phương án phân phòng ở cho Viện, chứ không chỉ cho riêng cá nhân ông”.

“Có gì mà không đúng, toàn bộ phương án chẳng phải do từng phương án nhỏ, cụ thể ghép lại mà thành sao?”, Dư Khuê nói rất logic, rồi lại nhìn tôi. Tôi nhìn Gã Một, gật đầu với anh ta.

Dư Khuê lại bắt đầu nói tiếp.

“Tình hình đặc biệt của tôi là giờ đây nhà tôi có hai người già. Hai bà cố thì đúng hơn. Một người là mẹ vợ tôi, một người là mẹ tôi, đều đã bảy mươi bảy và tám mươi hai tuổi rồi. Quan hệ giữa họ cứ như Mỹ và Việt Nam thời chiến tranh vậy. Cái gọi là hòa bình chính là trợn mắt nhìn nhau hằm hè đe dọa, nếu không thì đánh nhau liên miên không dứt”.

“Ôi, họ đánh nhau thật à?”, cô Ngô thật thà hỏi.

“Không đánh thật cũng đủ mệt rồi. Chỉ đẩy qua đẩy lại cũng chết. Đều là người bảy, tám chục tuổi rồi còn gì”, ông Dur vừa giải thích vừa liếc xéo cô Ngô một cái rất khó chịu. Xem ra, ông nghi ngờ cô Ngô thuộc dạng tiểu nhân “vui đâu đau đấy”.

“Lần đầu tiên tôi được nghe về mấy bà già như vậy”, cô Ngô còn khẽ lẩm bẩm.

“Chà, đúng vậy”, Dur Khuê tiếp lời, “Mọi việc đều có thể trở thành lý do để họ đánh nhau. Mẹ tôi nói buổi tối nên tắt đèn ngủ sớm. Bà mẹ vợ lại cãi, bà muốn tôi mò mẫm trong bóng tối để ngã chết hay sao? Còn khi mẹ vợ nói, hôm nay muốn ăn bánh chẻo, mẹ tôi sẽ nói ngay, hôm qua đã nói rồi, hôm nay ăn cơm, ngày mai ăn bánh chẻo, chả lẽ không đợi được sao? Mẹ vợ nói, a, bà trù ẻo tôi ngày mai chết phỏng? Mẹ tôi sẽ đốp ngay, nếu ngày mai bà chết thì hôm nay chúng ta ăn bánh chẻo thôi...”

“Họ đúng là không còn chút tình cảm con người nữa. Hay là vì chuyện phân nhà này mà ông khoa trương lên đấy?”

“Tôi khoa trương? Tôi đã ngần này tuổi đầu rồi mà còn khoa trương sao? Họ đúng cãi nhau trước mặt, đừng nói tới tình cảm con người, ngay cả tình cảm giai cấp còn không có nữa là”.

“Trước đây, họ đều là người nghèo, đều thuộc một giai cấp. Họ chả có tình cảm gì đâu, trừ đánh nhau...”

“Mua cho họ cái ti vi để xem”, ông Tào chen vào góp ý.

“Mua làm gì, ở nhà tôi cũng có. Họ không xem ti vi còn may, chứ cứ vừa bật lên lại càng khùng bố hơn. Nếu mẹ tôi bật ti vi lên xem phim truyền

hình, mẹ cô ấy lại đòi đổi kênh xem NBA hoặc thi tennis châu Âu. Tôi đã thử đủ mọi cách đều không xong. Cho tới giờ, tôi vẫn chưa phát hiện được ra một bộ phim truyền hình nào, dù của Trung Quốc hay nước ngoài, của đài trung ương hay đài địa phương có thể buộc hai người bọn họ cùng ngồi xuống yên bình, dù chỉ xem trong năm phút. Quả thực tôi không thể chịu nổi nữa”.

“Có một cách này bảo đảm chắc cú”, Gã Hai chen ngang, “Cho vợ ông và mẹ vợ ngủ một phòng, ông và mẹ ông ngủ một phòng. Như vậy có phải vấn đề được giải quyết rồi không?”

“Không được”, Du Khuê nói, “Cậu tưởng tôi không thử sao? Kết quả là hai bà không cãi nhau nữa, nhưng vợ tôi lại cãi nhau với tôi không chịu yên. Cô ấy còn lảm lời và ghê gớm hơn cả bà mẹ, hại tôi mắc chứng đau tim. Cô ấy than vãn tôi không kiên nhẫn, vô dụng, mất cả ý nghĩa làm chồng. Tôi đúng là khó sống quá”. Nói tới đây, Du Khuê xúc động, bật khóc.

“Ông Du, làm vậy chẳng phải ông tạo áp lực bất bình thường cho các uỷ viên phân phòng chúng tôi sao? Đừng như vậy nữa”, gã Ba nói.

“Tôi hết cách rồi”, Du Khuê không còn nhạy cảm với bất cứ lời châm biếm nào. Ông nói, “Thế này vậy, xin Viện giải quyết cho tôi một căn phòng nhỏ hoặc phòng ghép cũng được. Tôi sẽ chuyển một bà đi. Khi một trong hai bà không còn nữa, tôi sẽ trả lại căn phòng cho Viện. Mọi người xem, lão Du tôi cũng không phải là người xằng bậy đâu”.

Mọi người đều không nói gì. Du Khuê cuống cả lên:

“Mọi người không tin tôi sao? Có phải thấy tôi cãi nhau với Trương Đạo Phúc nên cho rằng tôi là loại đó? Người cũng có nhiều mặt, đúng không?”

Với những người như Trương Đạo Phúc, bạn không thể có cách nào khác. Mọi người xem đi, tại sao tôi không như vậy đối với Viện trưởng mới?”

Nhưng mọi người vẫn im lặng. Dư Khuê càng sốt ruột, quay lại nói với gã Ba, như thể gã là Viện trưởng mới được bổ nhiệm:

“Thử đứng vào vị trí của tôi mà nghĩ xem. Hai bà già, họ đều sắp làm tôi phát điên lên rồi đây này”.

“Thôi được rồi, ông Dư. Chẳng lẽ mọi người không hiểu gì ông sao? Ông còn hận mình không có thêm bà nhạc thứ ba ấy chứ?”

“Sao anh biết tôi hận mình không có thêm bà nhạc thứ ba?”

“Thấy rõ ràng trên mặt anh ấy”, gã Ba đáp.

“Tôi không hề nghĩ như vậy, làm sao mà anh nhìn thấy được?”, Dư Khuê như sắp gào lên.

“Thế ông nghĩ gì?”, cô Ngô nhiệt tình hỏi.

“Nếu có ba bà như vậy, chẳng cần phòng nữa, tôi cho các bà ấy hết”, gân cổ của Dư Khuê phồng cả lên.

“Thế ông đi đâu ở?”, cô Ngô lại hỏi tiếp rất chân thành.

“Tôi đã bị các bà ấy làm tức chết rồi”, Dư Khuê đáp.

Bài diễn thuyết của Dư Khuê rất thấu tình đạt lý. Ai còn có thể nói gì được nữa. Mà dù có nói xen vào đi nữa cũng là rườm rà. Sau khi ông bỏ đi, những người trong tổ phân phòng ở mới than thở. Đột nhiên, tôi mất cả hứng thú phát biểu. Họ đều thấy Dư Khuê thật không dễ dàng. Tôi cũng có thấy vậy, nhưng không ai chịu nghĩ sâu hơn, rút cục cái gì không dễ dàng?

Tôi như thầy giáo giao bài tập, phân cho các thành viên của nhóm phân phòng ở về suy nghĩ. Hai ngày sau, tiếp tục thảo luận. Tôi nói vậy, mọi người cũng không có tâm trạng bàn tiếp, nên lục tục rút lui. Tôi vừa về phòng làm việc chưa đầy một phút, cô Ngô đã vào theo, không hề gõ cửa, y hệt như cái kiểu Hắc Lệ từng oán thán.

“Viện trưởng, tôi muốn nói chuyện với ông”, cô nói. Hình như tôi đã từng nói một lần. Tuy trên bốn mươi, nhưng trông cô vẫn còn rất đẹp.

“Tôi hy vọng không phải chuyện phân nhà”, tôi vừa mời cô ta ngồi xuống vừa nói.

“Tôi không cần phân phòng ở”. Nhắc tới phân phòng, biểu cảm của cô thật hiếm có ở Trung Quốc, tuyệt đối khác hẳn đa số người khác. Thật đáng tiếc, tôi chưa từng ra nước ngoài, chỉ nghe nói họ không hề có chuyện phân phòng.

“Có nhiều phòng như vậy chỉ tổ mệt thêm”, cô vừa nói, tôi vừa kinh ngạc. Sau đó, tôi mới biết chồng cô là Cục phó Cục nhà đất thành phố. Tôi là Viện trưởng Viện nghiên cứu nghệ thuật. Theo logic, vợ tôi cũng nhanh chóng chẳng coi chuyện nghệ thuật ra gì. Cứ vừa nghĩ như vậy, tôi suýt bật cười.

Cô đưa cho tôi một tờ giấy gấp nếp. Tôi nhìn cô không hiểu, cô nói:

“Ông cứ đọc trước đi”.

Trên tờ giấy ghi như sau:

“Cô ấy đi công tác rồi, em có tới không? Tới đi, em không biết anh nhớ em đến thế nào. Chúng ta không còn trẻ trung nữa, mặc dù nhìn em vẫn y hệt mười năm trước, vì tình cảm và thời gian không còn nhiều nữa. Đến đi em,

đừng nghĩ ngợi gì. Anh đã thay đệm ga sạch, tất cả đều đang chờ em. Anh vẫn còn mọi thứ nguyên vẹn của anh. Trước khi mọi chuyện tuyệt diệu bắt đầu, anh sẽ nấu cho em món cá tùng thử mà anh thạo nhất. Tới đi, tới đi, tới đi”

“Ai viết vậy?”, tôi cầm tờ giấy, hỏi khẽ. Dù ai viết đi nữa, tôi cũng thấy hơi rung động. “Vì tình cảm và thời gian không còn nhiều nữa”, người viết câu này có lẽ cũng trạc tuổi tôi. Chỉ có những người đàn ông vào độ tuổi chúng tôi mới tiếc nuối quãng thời gian cuối cùng như vậy. Ai đó trong số họ đã phải trả cái giá quá đắt vì chuyện này.

“Lão Tào”, cô Ngô đáp.

“Nhưng trên này không hề viết tên”, tôi lại nhìn mảnh giấy.

“Cần gì viết tên cơ chứ? Lão ta đích thân đưa cho tôi”, cô Ngô có vẻ sốt ruột.

“Được rồi, cô đừng nôn nóng. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi. Không ngờ, ông ấy còn biết làm cá”, tôi nói.

Cô Ngô đang ngồi đối diện với tôi, nhìn tôi đăm đăm, như thể tôi quyết định việc cô ta có đi ăn cá hay không.

“Tôi không thích ăn cá, vì tôi nuôi cá”, tôi nói với cô.

“Ông định xử lý ra sao?”, cô ta không nghe những lời nói nhăng cuội của tôi.

“Không biết nữa”, tôi đáp rất thực.

“Tôi đã đưa tờ giấy đó cho ông rồi. Ông cũng phải cho tôi một biện pháp gì chứ?”

“Cô cứ lấy lại tờ giấy đó đi, hoặc để lại chỗ tôi cũng được”.

“Thế thì gọi là gì?”, cô có vẻ bất bình với kiến nghị của tôi.

Trong lúc nhất thời, tôi cũng không nghĩ nổi ra câu gì để nói.

“Người khác biết chuyện này nhất định sẽ cho rằng tôi và lão Tào từng có quan hệ gì. Nếu không, tại sao lão ấy lại viết thư cho tôi như vậy? Xin trời đất chứng tâm, ngoại trừ chữ mắng lão, tôi chưa hề ám chỉ cho lão điều gì”, cô nói có vẻ kích động, “Mọi người sẽ hiểu lầm”.

“Tôi thì không đâu”, tôi nói.

“Người khác sẽ cho rằng chúng tôi từng có quan hệ. Ông đọc xem lão ấy viết mơ hồ như thế, cái gì là “mười năm trước”, nào là “giống hệt”...”, càng nói, cô càng không tự không chế được.

“Sẽ không như vậy đâu”, tiếng tôi càng nhỏ hơn. Thực ra, tôi hiểu cô ta nói cũng có lý. Người nào đọc được mảnh giấy này cũng dễ nảy sinh hiểu lầm rằng mười năm trước, họ từng có quan hệ gì đó. Và bây giờ là mộng cũ được sưởi ấm.

“Mười năm trước, tôi còn không quen biết lão ấy”, hình như cô Ngô nhìn thấy được những chuyển biến tâm lý của tôi. Cô vừa nói vừa gõ xuống bàn làm việc của tôi. “Cái này gọi là cái gì?”, cô lặp lại. Tôi nghĩ, câu này ắt hẳn là câu cửa miệng của cô ta đây.

“Hay là cô trả lại cho ông ấy tờ giấy này?”, tôi góp ý.

“Trả như thế nào?”, cô phẫn nộ hỏi.

Tôi cười.

“Trả sau khi đọc diễn cảm tại cuộc họp chắc?”, xem ra cô ta cáu thật.

“Tuỳ cô”.

“Viện trưởng, sao ông lại có thể nói như vậy?”, cô vừa nói vừa đứng lên.
“Tôi đưa cho ông tờ giấy này, ông cũng phải tìm cho tôi cách giải quyết chứ?”

Lúc này, tôi cũng nghiêm túc hơn. Đúng là phải cho cô ta một cách giải quyết, vì dù sao tôi cũng là lãnh đạo của cô ấy. Nhưng tôi thực sự không có cách gì, không biết phải xử lý chuyện này ra sao.

Thế là, tôi nói thực với cô ta là, nếu cô có thể nghĩ ra được chủ ý gì hoặc cách gì, tôi sẽ giúp cô thực hiện.

“Nếu có chủ ý gì, tôi đã chẳng tìm đến ông”, cô giật phắt tờ giấy trong tay tôi, bỏ đi. Lúc sắp ra khỏi cửa, cô còn ngoái lại, buông một câu: “Thế mà cũng đòi làm lãnh đạo”.

Cô ta đi rồi, tôi pha cho mình một tách trà, tự an ủi: Cô ta tới tìm chủ ý, không phải tới tìm lãnh đạo. Và lại lãnh đạo đâu phải đều là người có chủ ý.

Uống xong tách trà, tôi lại thấy thương cảm cô Ngô. Nghĩ bụng, hẳn cô ta đang sợ tấm ga trải giường sạch sẽ và món cá từng thử mê hoặc đó thôi.

Một lần làm tình không may

Nghe nói rất nhiều đàn ông có thể phát hiện ra trước khi người tình vừa bắt đầu thay đổi. Đàn ông nhạy cảm hơn một chút, thậm chí có thể nhìn thấy mọi việc trong giai đoạn người tình muốn thay đổi nhưng không thay đổi được. Tôi không có tình nhân, cũng giống như những đám đàn ông đó. Nếu

không phải do bà vợ thay đổi quá ghê gớm, e rằng suốt đời tôi cũng chẳng phát hiện ra được điều gì.

Tối đó, trong Viện không có việc gì. Nói một cách khác, chẳng có bữa nhậu nào liên quan tới chuyện công. Tôi thu dọn bàn làm việc, chuẩn bị về nhà. Về nhà đối với tôi không có hàm nghĩa gì cực kỳ đẹp đẽ. Nhà là cá của tôi, là tờ báo đặt cạnh bể cá, còn có cái ghế mây mà mỗi lần ngồi lên lại kêu cọt kẹt, và cả tiếng rìa rói của vợ tôi....

Suốt hai năm làm Phó chủ tịch huyện, phần lớn thời gian của tôi đều về nhà.

Dần dần, tôi ngẫm ra rằng: Đối với tôi, ý nghĩa quan trọng nhất của việc về nhà chẳng qua chỉ là rời cơ quan, rời bọn họ, bất luận là thuộc hạ hay cấp trên của tôi, được ở một mình.

Anh tài xế của Viện nhiệt tình hỏi có cần đưa tôi đi thư giãn không. Chúng tôi đều hiểu rõ như vậy nghĩa là gì, ăn uống, co kéo, ôm ấp... Tôi từ chối ý tốt của anh ta, bụng bảo dạ, chỉ có những thằng cán bộ ngu si mới đi thư giãn cùng tài xế. Anh ta muốn đưa tôi về nhà, tôi không phản đối. Ngồi trong xe, nhìn cái ót của anh ta, lại nghĩ, tao mà muốn đi thư giãn cũng chẳng đến lượt mày. Cái ót của anh ta nom có vẻ trung hậu hơn anh ta, chẳng nói gì cả. Thế là tôi lại tự cười mình, rốt cuộc thì ai ngốc mới được chứ? Chẳng phải mình vẫn là anh cán bộ đi thư giãn cùng cánh tài xế ư?

Sau bữa tối, vợ tôi không ngồi trong phòng khách huyền thuyên không ngót hoặc sứt sùi cùng phim truyền hình như thường lệ. Phòng khách cũng không tối om như hàng ngày. Phòng ngủ có vẻ sáng hơi sớm, cánh cửa phòng ngủ lại khép hờ. Tôi quay về phòng mình, cảm nhận được sự thay đổi này, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Trước đó, tôi hoảng hốt nhớ, hình như cô ta có mua quần áo mới, lại còn thay cả kiểu tóc mới, nhưng cũng

không lôi cuốn sự chú ý của tôi được bao nhiêu. Nói thực, tâm tư tôi gần đây cũng không tệ. Một mặt do tôi ngày càng thích đi làm. Mặt khác là cô ta ăn nói cũng không đến nỗi quá hần học như trước.

Tôi ngả người trên chiếc ghế mây, chào hỏi lũ cá của tôi. Chúng bơi trước sau rất có thứ tự, như đám người một lòng một dạ chỉ đọc sách thánh hiền, đã quyết định không nghe chuyện bên ngoài. Chỉ có điểm khác là cá của tôi không thể đi vào cái tháp ngà voi được, nhưng chúng cũng tương đối hài lòng với cái bể cá mà tôi cung cấp cho chúng.

Có lúc, khi ngắm chúng, tôi có cảm giác chúng cũng đang ngắm tôi với những thái độ khác nhau: cười nhạo, quan tâm... Hôm nay nhìn từng con, thấy có vẻ bất cần. Dù giờ đây, tôi có ngã lăn ra đất, chúng cũng không hề hoảng hốt. Như thể vừa sinh ra, chúng đã hiểu rằng ở chỗ tôi, chúng sẽ được yêu chiều, ở nơi khác cũng vậy.

Tôi đặt tờ báo lên đùi, tránh vợ tôi đột nhiên đi vào, phát hiện thấy tôi đang lơ mơ nghĩ ngợi. Nếu cô ta phát hiện được, ắt sẽ hỏi tôi bằng cái giọng nghiêm khắc, đang nghĩ gì thế? Tôi chưa bao giờ nói cho cô ta biết tôi đang nghĩ gì, nhưng như vậy cũng không ngăn được cô ta tiếp tục hỏi. Có lần tôi đáp:

“Nghĩ gì thì liên quan gì tới cô?”

Nghe xong, cô ta sập cửa bỏ đi. Lúc sắp đi, cô ấy nói một câu mà tôi nghe không rõ. Sau đó lại có một lần, cô ta muốn nói chuyện với tôi. Trước tiên để tôi phải coi trọng, cũng nhằm nhấn mạnh nỗi đau khổ của mình. Cô ta lại nói một lô những lời như vậy, nếu anh không lạnh lùng với tôi như thế, tôi cũng chả nói như thế này.

Cuối cùng khi chúng tôi nói chuyện, vợ tôi vẫn giữ tâm trạng hần học. Còn gần giọng nói rằng hy vọng tôi bị tai nạn xe hơi làm cho tàn phế.

Rồi lại giải thích thêm rằng như vậy cô ta có thể chăm sóc tôi suốt đời, tuyệt đối không giống như các phụ nữ khác vô tình bỏ tôi mà đi.

Như tôi được biết, những phụ nữ có cùng quan điểm về tình yêu như vợ tôi rất nhiều.

Đương nhiên sau khi nghe xong những lời thẳng thắn đó, tôi không nói chuyện với cô ta nữa. Trong lòng đã tắc nghẽn, rối loạn. Giờ đây xem ra, thẳng thắn có lý của nó, nhưng hành động ác sau khi thẳng thắn với nhau lại càng tạo thêm cái bóng âm u mà thôi.

Phương pháp tốt nhất khơi gợi sự chú ý của người khác là ho. Phải ho có ý đồ và liên tiếp không ngắt. Con ho của vợ tôi từ buồng ngủ vọng ra thuộc dạng thứ hai. Nó không chỉ khiến tôi chú ý, mà còn khiến tim tôi rung động. Tiếng ho đó làm tôi lo lắng cô ta bị hóc cái gì ở thanh quản. Tôi vội vã tới buồng ngủ, có lẽ tôi đã đọc quá nhiều sự kiện cấp cứu trên báo dạng này. Thậm chí tôi còn muốn lập tức ấn số 120.

Cô ta mỉm cười với tôi. Khi tôi vừa xuất hiện ở cửa buồng, sắc mặt cô ta rất bình thường, tròng ho kịch liệt vừa rồi không hề để lại chút sắc đỏ trên gương mặt cô. Cô nói uống nước bị sặc, nhưng chẳng có ai giống cô uống nước bị sặc lại ho dữ dội như vậy. Nếu cô không giải thích, tôi còn nghi ngờ mình vừa bị nghe nhầm. Tôi rất đau lòng, vì nụ cười của cô khiến toàn thân tôi rùng mình và lạnh toát. Nụ cười đó thường bị các cô gái ngốc nghếch đồn lên mặt. Giờ đây, nó lại xuất hiện trên gương mặt người phụ nữ bấy nhiêu năm vắng bóng nụ cười (chỉ ít thì nhiều năm qua, tôi cũng không hề nhìn thấy cô cười). Tôi không cảm thấy gần gũi, cũng không thấy ấm áp, có lẽ đó cũng là tâm trạng rất thường tình của con người.

“Anh làm gì thế?”, cô hỏi.

Tôi đang đưa tờ báo trong tay, không đáp.

Cô ta không nửa nằm nửa ngồi đan áo trên giường như thường lệ, mà ngồi trên một chiếc ghế mây mới. Tôi dám thề rằng tối qua lúc vào giường ngủ vẫn chưa thấy chiếc ghế này. Bên cạnh chiếc ghế là một cây đèn chụp màu trắng đục. Dưới ánh sáng dịu dàng của nó, tôi không thể tin nổi rằng cô ta đang xem một cuốn tạp chí Thời Thượng giá hai mươi đồng. Mặc dù tôi không tin điều đó là thật, nhưng không thể nói mọi thứ tận mắt chứng kiến là không có thật.

“Anh đã buồn ngủ chưa?”, cô lại hỏi.

Tôi mơ hồ lắc đầu.

“Tối nay em muốn ngủ muộn. Nếu anh thấy đèn chói mắt thì ngủ ở salông bên phòng anh nhé”, cô nói rồi dùng tay đẩy khế mớ tóc. Lúc này, tôi mới nhìn thấy trên đầu cô đầy lô cuốn tóc to. Chúng xôm xốp lên nhìn giống hệt một cái ghế bành lớn đầy lò xo.

Nếu tôi có chút lương tâm, ắt sẽ nói một vài câu về cái thứ cô ta vừa đắp lên đầu và cái kiểu tóc mới. Nhưng tôi quay lưng bỏ đi, lòng thầm nghĩ, không phải tôi nào cũng diễn vở khủng bố này.

Vợ tôi không hề nghĩ tới việc làm xấu trước mặt tôi như vậy là một chuyện gì tàn nhẫn. Có rất nhiều chuyện tàn nhẫn dù không hề bị cản trở vẫn xảy ra. Có thể chính là vì người nhìn vào thấy tàn nhẫn, còn người làm ra nó lại thấy không hề tàn nhẫn tí nào.

Tôi cũng cho rằng thái độ của tôi đối với vợ không có gì tàn khốc. Tôi không chịu đựng nổi dáng vẻ của vợ tôi, mặc dầu cũng không hài lòng vì về

kiểu tóc cũ của cô ta. Nhưng nói thật lòng, thà cứ kiểu cũ, tôi còn có thể chịu được.

Tôi quay về phòng đọc sách xem sách một lúc, rồi ngủ thiếp đi trên ghế mây. Khi tôi tỉnh dậy, quay về phòng ngủ, qua ánh đèn góc tường, thấy vợ tôi xoay lưng về phía tôi. Tôi cởi quần áo, không muốn xem sách nữa, chắc hẳn sẽ ngủ được ngay lập tức. Lúc này, một cánh tay của cô vắt lên người tôi. Tôi xoay lại, cô đang nằm ngửa, mắt vẫn nhắm nghiền, đầu đội một mớ lò xo. Tôi không nói gì, tiếp tục nhìn. Cô xoay người lại, nhìn tôi, cũng không nói gì. Tôi ôm lấy vợ, trong lòng phức tạp. Tôi cởi chiếc váy ngủ, vợ tôi cũng ôm ghì lấy tôi.

Tôi bị kích thích. Dù sao lâu lắm rồi, chúng tôi không làm chuyện này. Nhưng sự kích thích đó cũng không có gì đặc biệt, nó không phải là niềm hưng phấn như hồi đầu mới cưới. Đương nhiên tôi không nghĩ nhiều lúc này. Tôi tán công thẳng, phát hiện cô ta nhắm tịt mắt. Tôi không chế bản thân, cố gắng không ra ngay. Đột nhiên cô rên lên một tiếng, khiến tôi giật mình. Từ trước tới giờ, cô ta đâu có kêu tiếng nào. Tiếp đó, tôi thấy âm thanh đó có gì không ổn, như thể cô ấy bị đau, nhưng hình như lại không phải. Hình như chỉ rên rầm như vậy thôi. Có lẽ là âm thanh khi phụ nữ đạt tới cao trào, nó vừa trĩu nặng vừa ấm áp.

“Anh làm em đau sao?”, tôi đành phải hỏi cô.

Cô vẫn nhắm mắt, lắc đầu, nhưng vẫn không ngừng kêu rên. Tôi thử không nghe, cũng giống như tôi cố gắng không nhìn vào cái đầu lò xo của cô. Nhưng thật đáng tiếc, tôi đã thất bại. Tôi và những thứ thuộc về tôi đều không thể không chế nổi. Tôi trượt xuống khỏi người cô trong im lặng. Cô cũng ngừng ngay âm thanh khủng bố kia, nhưng đã quá muộn.

“Anh sao thế?”, cô có quyền hỏi như vậy. Mặc dù chúng tôi sinh hoạt rất ít nhưng mỗi lần vẫn có thể làm được tới đầu tới cuối. Nói xong, cô kéo chăn đắp kín người mình.

Tôi im lặng. Không có gì để nói.

“Anh có con nào phải không?”, cô lại hỏi.

Trước khi cô ta hỏi như vậy, đầu tôi chợt lóe lên một ý, nếu cô ta hỏi mình như vậy, mình sẽ đập cho bay xuống giường. Giờ đây, đúng như dự đoán, cô đã hỏi, nhưng tôi lại không có nguyện vọng đá bay cô nữa.

“Vớ vẩn, ít lời thôi”, nói xong tôi xoay người đi hướng khác để không nhìn thấy vợ, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Mắt trái viết chữ “phân”, mắt phải viết chữ “phòng”

Trước khi tới Viện nghiên cứu, mọi công việc chuẩn bị tiếp nhận cương vị mới của tôi đều liên quan tới văn hóa nghệ thuật. Tuy văn hóa dung tục, kém cỏi, những thứ gọi là nghệ thuật cũng nằm trong trạng thái mê muội, nhưng tôi vẫn muốn làm được chút gì đó. Không phải nhằm phục vụ chính sách chính trị, thực sự không phải như vậy. Đối với nghệ thuật, tôi vẫn luôn có một số ý tưởng. Có thể tôi muốn làm thủ lĩnh nghệ thuật trong ngành.

Nhưng từ sau khi nhận chức, vẫn chưa đụng được tới cái rìa của nghệ thuật, tôi đã bị lún sâu vào chuyện phân phòng ở. Phân phòng, phân phòng. Ngoài phân phòng ra chỉ có chuyện phân phòng. Với phương thức độc đáo riêng của mình, phân phòng đã đi vào trái tim mỗi con người, đi vào từng góc nhỏ của Viện nghiên cứu, chiếm lĩnh từng mét vuông không khí. Có lúc, tôi nhìn thấy mắt trái của mọi người ở viết chữ “phân”, mắt phải viết chữ

“phòng”. Những người thèm khát nhà ở cứ dăm dăm vào chuyện phân phòng. Xin cảm tạ trời đất, phân phòng vẫn là thứ không thể nuốt trôi được. Nếu không, giờ đây họ đã nghiền ngấu chúng và tiêu hóa hết sạch rồi. Những người không cần nhà cũng dăm dăm theo dõi những người cần nhà, xem họ dày mặt ra sao. Đồng thời hiểu được họ như vậy để đường như khi đến lượt mình, ắt cũng sẽ dóc hết sức như vậy.

Sau khi công bố danh sách phân phòng, một buổi chiều chạng vạng, Lưu Thác Vân tới phòng làm việc của tôi. Thấy tôi ở trong phòng một mình, cô thuận tay khóa luôn cửa lại. Cô lại gây cho tôi ấn tượng sâu sắc lần nữa.

Tôi cười, nhắc nhở cô rằng việc làm đó rất không bình thường. Cô cười, nói với tôi:

“Không lâu quá đâu”. Nói xong đi về phía tôi. Tôi hơi căng thẳng, nhìn thấy cô ngồi xuống salông trước mặt, tôi mới thấy thoải mái. Sau đó lại thấy đáng thương cho sự ấu trĩ ban nãy của mình.

“Uống trà không?”, cô hỏi rất thân mật.

Tôi cứ ngỡ cô muốn uống trà, liền đứng dậy pha. Cô khoát tay, ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

“Tôi không muốn uống trà, chỉ hỏi anh có muốn uống hay không?”, cô giải thích.

“À”, tôi gạt đầu, ra chiều đã hiểu, và cũng biểu thị tôi muốn uống trà.

“Còn cà phê thì sao?”, cô lại hỏi.

“Cũng thích uống, nhưng uống vào, không ngủ được”.

“Té ra là vậy”, cô kéo dài giọng.

“Có vấn đề gì không?”, tôi hào hứng hỏi.

“Anh sẽ gặp rắc rối với đàn bà”, cô giở giọng như bà đồng phán.

“Thật sao?”, tôi nhấn mạnh, như thể muốn nói, tốt quá, tôi rất sẵn lòng.

“Những lời tôi nói với anh lúc nãy là liệu pháp đoán tâm lý đáng tin cậy nhất của nước ngoài. Trà tiêu biểu cho tình trạng hôn nhân của anh, cà phê tượng trưng cho người tình. Thái độ của anh đối với cà phê chính là thái độ của anh đối với người tình. Vừa đoán đã trúng phóc”.

“Thú vị đây”, tôi thực sự bắt đầu thấy hưng phấn.

“Có biết phương pháp này do ai đưa về nước không?”, cô lại hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Giả Bình Ao, có biết không?”

“Nghe nói thôi. Có phải là nhà văn chuyên viết về sói?”

“Cũng viết về người nữa chứ”.

“Những phân viết về người, tôi chưa được đọc”.

“Không đọc cũng chả sao. Ông ta viết về người hay viết về lợn thì cũng trần trụi như nhau. Chỉ có viết về sói, ông ta mới có thể viết cao quý một tí, giống như con hổ giấy lãnh đạo ở Ban biên tập, tôn cao, tôn cao, lại tôn cao”.

Nghe cô bình văn như vậy, tôi bật cười. Và trong lòng cũng thừa nhận rằng, đó là một phụ nữ rất am hiểu văn học.

“Cô đã dùng cách này trắc nghiệm được bao nhiêu người rồi?”, tôi hỏi.

“Nhiều lắm”, cô đáp.

“Kết quả ra sao?”

“Muôn hình muôn vẻ”, cô đáp, “Có người nói, rất thích uống cà phê, nhưng cà phê quá đắt, không thể mua nổi. Loại người này thu nhập có hạn, hiểu không? Có người nói, ngày uống trà, đêm uống cà phê. Dạng người này sợ vợ, buổi tối uống cà phê, thể hiện người tình đều khuất trong chỗ tối. Có người nói, uống trà, thỉnh thoảng mới uống cà phê. Hôn nhân của dạng người này như miếng xương lườn gà, vớt thì tiếc mà không vớt lại thấy thiếu hụt điều gì, là điển hình các cuộc hôn nhân của phần tử trí thức Trung Quốc. Có người nói, có gì uống nấy. Dạng người này thông thường là thời thanh xuân quá khổ cực, khi cuộc sống có phần tốt hơn vẫn không khá hơn, đói khát đã trở thành bản tính”.

“Còn cô thì sao?”, tôi hỏi.

“Đều uống cả, nhưng không chơi với các anh”, cô đáp, như thể mình là một tiên nữ vậy.

“Chơi một mình có gì hay ho không?”

“Ít nhất cũng có thể duy trì được trình độ”, cô đáp.

Tôi nghi ngờ những kẻ nói cô mắc bệnh thần kinh đều có ý đồ khác. Cô là người phụ nữ thông minh nhất mà tôi từng gặp.

“Tôi nhắc anh nên đề phòng phụ nữ”, cô chỉ vào tôi nói. Dường như số mệnh tôi như đang được viết rõ trên bức tường phía sau lưng tôi.

“Vậy tôi phải bắt đầu từ cô”, tôi nói đùa.

“Phải vậy thôi”, cô nói, “Tuy tôi gây mảnh y hết đàn ông, nhưng thời nay, đàn bà dáng ốm lại có thị trường đấy”.

“Nhưng vẫn không có phòng phân cho cô đâu”, tôi nói.

Cô ngừng lại, nghĩ ngợi, rồi nói:

“Cám ơn đã nói thật với tôi. So với những kẻ suốt ngày hứa sẽ suy nghĩ, suy nghĩ, nhưng thực ra đã quyết định không phân phòng, anh còn tốt hơn rất nhiều”.

“Trương Đạo Phúc là lãnh đạo như thế nào?”, tôi hỏi cô một câu không hề chú ý. Không ngờ Lưu Thác Vân hơi hoảng hốt, rồi nhìn ánh mắt tôi. Tôi tin chắc rằng quan hệ giữa cô ta và Trương Đạo Phúc không hề bình thường. Nhưng cô lại nói với tôi một câu chả liên quan gì tới ông ta:

“Chắc chắn tôi vẫn cần phòng ở”. Nói xong, cô bỏ đi. Lúc mở khóa cửa, cô mất tí sức, khiến cái chốt cửa vang lên rất to. Khi cô đóng cửa lại, tôi nghĩ, nếu trong tay mình có thêm mấy căn phòng nữa, tôi rất muốn phân cho người phụ nữ này một căn. Nhưng lý do tại sao, tôi vẫn không thể nói rõ được.

Một tiếng than không nghĩ

Mỗi lần tới thứ tư - ngày họp của toàn thể Viện nghiên cứu - chỉ cần ngửa đầu lên đã có thể phát hiện thấy không khí đang run rẩy. Một phần ba đám người trong Viện đang giả vờ như không có chuyện gì. Luôn có người khẽ đẩy cánh cửa phòng tôi hé hé một khe nhỏ, phát hiện thấy kẻ đang ngồi bên trong nói vãn cả bọt mép, lại cẩn thận khép cửa lại. Ai cũng muốn nói chuyện riêng với tôi. Dần dần, tôi cũng bắt đầu cảm thấy chán ngán.

Có người gõ cửa, khiến tôi tò mò ngó ra. Tôi thấy cách đánh giá của Hắc Lệ thật đúng. Tất cả mọi người trong Viện nghiên cứu đều không thích gõ cửa. Tất nhiên họ cũng không bạo lực đến nỗi đẩy cửa rầm một cái. Họ cẩn thận khẽ nâng cánh cửa lên (tôi đoán vậy, nếu không sao lại chẳng có tiếng gì?), hé cửa chỉ để một khe hở nhỏ, khẽ khàng thò đầu vào. Nếu phát hiện thấy không có ai khác ngồi trước mặt tôi, họ sẽ lách vào ngay, nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

Bây giờ, cái người gõ cửa lúc nãy, rất có khả năng không phải là người ở Viện này. Có lẽ chẳng có quan hệ gì với nghệ thuật cả.

“Mời vào”, tôi cất cao giọng.

Té ra là ông Lãnh, người quen cũ của tôi, một biên tập viên, là một người không hề có quan hệ gì với cái Viện nghiên cứu này. Nhưng lại là người luôn khích lệ tôi viết tiểu thuyết.

“Chà, sao anh lại rảnh rỗi thế này?”, tôi vội vã mời ông ngồi. Vừa rót trà, vừa hỏi thăm, có phần quá nhiệt tình, y hết thái độ thường thấy của một nhà văn nghiệp dư đối với một biên tập viên chuyên nghiệp. Thực ra cũng không hẳn có mục đích cụ thể gì, chỉ là thích duy trì giao lưu với họ mà thôi, để được họ chỉ bảo. Mặc dù sau lưng đôi khi cũng cảm thấy họ không thông minh.

“Không phải pha đâu. Mình đi sang Ban Văn hóa có chút việc. Tiện đường tới đây thăm cậu”.

Ban Văn hóa cách chỗ tôi những một cây số. Thế mà ông nói là tiện đường, khiến lòng tôi nóng hổi.

“Gần đây cậu bận gì?”, sau khi uống một ngụm trà, ông hỏi tôi.

“Dào ôi, toàn bận linh tinh”.

“Cậu nói muốn viết tiểu thuyết. Thế nào rồi?”, ông cố vũ tôi viết tiểu thuyết ít nhất đã được một năm rưỡi.

“Thật ngại quá. Vừa tới nhận việc ở đây lại vướng ngay phải chuyện phân nhà ở. Tôi vẫn nghĩ mãi đến chuyện viết lách đấy chứ, nhưng quả thực chưa có nhiều thời gian cầm bút”.

“Thì viết về cánh quan chức ấy, thêm cả chuyện phân phòng ở nữa. Càng hay, chả có gì mâu thuẫn cả”.

“Ừ nhỉ”. Mặc dù nghe lời ông nói rất dễ dàng, nhưng bụng bảo dạ, bắt tay làm mới khó đây, nhất là một kẻ viết lách chưa sạch nước căn như tôi.

“Lưu Chân Vân viết về chuyện lông gà, cậu xem, nổi khắp cả nước còn gì”, ông lại uống trà, “Cái ý mà cậu từng kể với mình chả kém cạnh gì cái chuyện lông gà của anh ta đâu. Cậu phải tự tin vào bản thân chứ”.

“Tôi làm sao bì được với người ta cơ chứ. Thứ tôi viết, được xuất bản là may lắm rồi”.

“Việc xuất bản, cậu không phải bận tâm, có mình đây. Tôi chỉ lo cậu không thể thăng hoa được”. Nói rồi, ông lại lục sục hộp liễn vài hộp trà. Tôi đâm hoài nghi ông khát nước nên mới rẽ vào đây. “Cậu biết đấy, phương pháp tốt nhất để tiểu thuyết có thể thăng hoa được chính là viết về các giấc mơ. Cách đây không lâu, mình có nghe một nhà văn kể, nhà văn gì mình quên tên mất rồi. Ông ta nói, giấc mơ đối với việc sáng tác của ông ta cực kỳ quan trọng. Có lúc nửa đêm, ông ta phải vùng dậy ghi lại giấc mơ”.

“Đúng thế, nằm mơ rất kì lạ. Có lúc đang mơ chợt tỉnh dậy, cứ ngỡ có thể nhớ được giấc mơ vừa qua, nhưng sau khi tỉnh, không tài nào nhớ nổi nữa”.

“Gần đây cậu có mơ được gì không?”

“Tôi...”

“Kể đi, mình có thể giúp cậu gắn kết với tiểu thuyết”, ông lại uống trà.

Sự chân thành của ông khiến tôi cảm động. Tôi cũng nhớ tới một giấc mơ rất kỳ quái gần đây. Vì mãi không tìm được người thích hợp để kể ra giấc mơ này nên tôi đành nén kỹ trong lòng. Nhưng tôi biết mình đã quên mất giấc mơ này. Giống y hệt cái từ lúc này thường được nhắc tới, linh cảm. Tôi luôn cảm thấy giấc mơ này muốn ám chỉ điều gì đó.

“Đó là giấc mơ mà tôi đã có cách đây một thời gian”, tôi nói như dửng như đang hỏi, đối với một giấc mơ đã lỗi thời, anh có muốn nghe hay không?

“Kể đi”.

“Tôi mơ thấy vợ tôi túm chặt đám tóc của tôi”, vừa nói, tôi cúi đầu xuống để ông nhìn rõ kiểu tóc của tôi.

Ông gật đầu, hạ giọng nói một câu:

“Mình biết, đây là kiểu “che đầu hói”.

Suýt nữa tôi bật cười. “Che đầu hói”, đó là cụm từ mà có giết chết tôi, tôi cũng không nghĩ ra nổi.

“Kể tiếp đi”, ông giục.

“Tôi đã cảnh cáo, không cho phép túm tóc tôi. Cô ta không nghe, còn định đánh tôi. Tôi lại cảnh cáo, cô đánh tôi cũng được, nhưng không cho phép túm tóc tôi, nhất là nắm mớ tóc đó. Nhưng cô ta vẫn không chịu nghe. Tôi

bắt đầu đánh cô ta. Tôi điên cuồng đá cô ta, nhưng cô ta vẫn không chịu buông tay. Cô ta càng không buông, tôi càng hung bạo, điên cuồng, lồng lộn...”.

“Cuối cùng cô ta được đưa đi bệnh viện. Tôi không nhớ rõ ai đưa đi. Một nam bác sĩ nói với tôi rằng thận của cô ấy đã bị đá dập hết, không thể đi tiểu được nữa. Đó là một phòng bệnh trống, rất lớn, chỉ có độc nhất một chiếc giường. Đi ra đi vào chỉ có một nam bác sĩ. Tôi cũng không nhìn thấy bất kỳ bệnh nhân nào khác. Tôi đứng bên cạnh cô ta. Cô ta vẫn ngửa mặt lên. Tôi nói với cô ta đang nhắm nghiền mắt bằng giọng vẫn hơi ngạo mạn:

“Nếu cô không túm tóc tôi, tôi đã không làm như vậy đối với cô. Tôi không bao giờ đánh cô trước. Nhưng tại cô cứ túm tóc tôi. Tôi đã cảnh cáo nhưng cô không nghe, nên tôi mới đánh cô...”

“Nhưng do cô ta cứ nhắm nghiền mắt, tôi phải nói đi nói lại mấy lượt. Bụng nghĩ nói vậy quá đủ rồi, nhưng không thể ngừng lại được, cứ lặp đi lặp lại mãi câu đó.

“Một lát sau, tay bác sĩ cứ đi ra đi vào đó, tiến tới trước mặt tôi, nhìn tôi cười cười. Rồi đột nhiên vung tay, đâm thẳng vào mặt tôi. Tôi lấy tay vuốt mặt, cả tay đầy máu.

“Tôi chưa bao giờ thấy mình chảy nhiều máu đến vậy, khiến tôi sợ quá, chợt tỉnh giấc”.

Nghe giấc mơ của tôi, biên tập Lãnh không nói năng được câu nào. Ông nhìn tôi, cứ như thể tôi đánh vợ tôi thật như thế. Sau khi ông đi rồi, tôi rất ân hận vì không giữ được miệng. Nhưng cứ nghĩ đến bất kể ra sao, tôi cũng không thể nhốt lại giấc mơ, nhét lại vào lòng, tôi cũng ít nhiều thấy thoải mái hơn. Tôi nhớ tới một cô bé hàng xóm. Cô bé luôn vui vẻ. Một hôm, cô

bé khoe với tôi rằng cô đã tròn mười tuổi. Một hôm, mẹ cô bé lại kể cho tôi một câu chuyện khác.

Cô giáo tiếng Anh giải thích về danh từ “bí mật”. Cô giáo nói, Mỗi một người bạn chúng ta đều có một bí mật nho nhỏ, có đúng vậy không nào?

Cô bé kia liền giơ tay, nói, Thưa cô, em không có ạ.

Tôi phải không chế mình không dùng câu cảm thán ở đây để diễn đạt tâm trạng từng phút từng giây. Tôi thực sự ngưỡng mộ cô bé. Một người không có bí mật gì phải là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Bất luận tôi bao nhiêu tuổi, mười tháng, mười tuổi, hay một trăm tuổi, tôi cũng không thể trở thành con người như cô bé. Tôi cũng không có bí mật gì cất giấu trong lòng, nhưng tôi mãi mãi không thể giơ tay lên tuyên bố rằng, Tôi không có bí mật. Dù người quen hay người lạ khi nhìn tôi đều cho rằng bụng tôi chứa đầy bí mật. Nhưng sự thực hoàn toàn trái ngược. Trên thế gian này có rất nhiều hiểu lầm. Và một trong đó chính là, bạn không chủ động nói ra, nên người khác cho rằng bạn có bí mật.

Bởi vậy, tôi nghĩ đến số mệnh.

Tôi vĩnh viễn cũng không thể trở thành con người như cô bé nọ. Số mệnh.

Dù tôi có xuất bản rất nhiều tác phẩm, cũng chỉ có thể là một nhà văn nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện trên tạp chí. Số mệnh.

Cái thằng Mỹ điên lao vào phòng làm việc giương súng bắn chết đồng nghiệp rồi rút súng tự sát kia, cũng là số mệnh sao?

Binh lính dẫm phải mìn, số mệnh sao?

Đàn ông tìm gái điếm cũng là số mệnh?

Tôi không thể nghĩ tiếp như vậy được nữa, không thể quá duy vật, không còn ra gì cả. Tôi muốn đem toàn bộ trách nhiệm ùn đầy cho trách nhiệm. Nghĩ tới đây, tôi bắt đầu thấy khinh mình. Tôi quá ngốc vậy chăng, quá yếu đuối như vậy chăng? Tôi cần phải lập tức cắt đứt tư duy như vậy, ra lệnh cho mình phải rời phòng làm việc ngay lập tức.

Lúc sắp khóa công, tôi phát hiện thấy mình đã bình tĩnh lại. Tôi cũng biết cách nhìn nhận của tôi về số mệnh là sai lầm. Nhưng mỗi lần gặp rắc rối, cứ nghĩ như vậy, tôi lại thấy yên tĩnh hơn.

Nửa tiếng sau khi tan tầm nhưng phòng làm việc vẫn sáng đèn là một việc thu hút tôi nhiều nhất trong cuộc sống cơ quan nhiều năm qua. Đó là thời khắc mà bất cứ chuyện nào cũng có thể xảy ra. Lúc cánh cửa được khép hờ, tôi được chứng kiến một cô kế toán rất xấu một mình đứng trước gương và nở một nụ cười quyến rũ nhất mà tôi từng chứng kiến. Chỉ ít trong khoảnh khắc đó, tôi cũng quên mất dung nhan của cô.

Phó ban biên tập một tờ tạp chí chuyên ngành đã đặt tay lên hông một nữ biên tập viên khi cô ta vọt lên cao lấy đồ. Đó là do chính anh ta tự kể cho tôi. Và chuyện này xảy ra sau khi tan giờ làm. Anh nói đã sẵn sàng đợi cô ta cho ăn một cái tát, nên không tiếp tục làm gì nữa. Nhưng mãi không thấy cô ta tát. Anh hí hửng nói, thì ra em đã đồng ý, làm tôi lãng phí mất bao nhiêu thời gian. Lúc này, nữ biên tập kia mới tát cho anh ta một cái. Từ đó về sau, đối với phụ nữ, anh ta luôn kết luận rằng: Toàn là một lũ điên.

Còn có một số vị lãnh đạo có thực quyền, cũng thích trong thời gian đó ám chỉ rằng, ông ta đã quan sát cấp dưới rất nhiều và sẽ thăng chức cho họ...

Tôi đi dọc hành lang, thấy đèn trong phòng Hắc Lệ vẫn sáng, liền gõ cửa. Sau khi được cho phép, tôi bước vào, phát hiện thấy Hắc Lệ và một người

đàn ông đang đứng nhìn nhau đối diện rất phần nộ. Tôi muốn rút lui ngay lập tức.

“Viện trưởng, xin ông đừng đi”, Hắc Lệ nói hỗn hên.

Cô giới thiệu tôi là Viện trưởng của cô, còn người đàn ông kia là bạn trai của cô.

Đó là một chàng trai trông cũng ưa nhìn, chỉ có một khiếm khuyết nhỏ là ánh mắt không dịu dàng, thậm chí là quá thẳng. Tôi nhớ tới câu đánh giá của Trương Đạo Phúc về bạn trai của Hắc Lệ. Ông ta nói, cô Hắc Lệ cũng được đấy, chỉ có điều bạn trai đều có vấn đề. Vì thế tôi nói thêm với anh ta vài câu.

“Cậu làm nghề gì?”, tôi hỏi.

“Tài xế lái tàu điện ngầm”, anh đáp,

“Thế cũng thoải mái đấy chứ, không phải chú ý người qua lại”.

“Vâng”

“Có phải đôi lúc có thể nhắm mắt mà vẫn lái tàu được không?”

“Tôi đều mở mắt lái”, anh đáp rất thành thực. Tôi thấy anh nói cũng có lý.

“Chắc cậu cũng không phải nghĩ là lái đi đâu nhỉ? Cứ lái về đằng trước là được”.

“Sao lại không nghĩ gì cơ chứ? Tôi toàn nghĩ đấy”.

“Nghĩ lái về đâu á?”, tôi tò mò.

“Về trạm tiếp theo”.

“Đúng thế, chắc chắn phải về trạm tiếp theo rồi. Nhưng phía trước luôn đen kịt một màu, nghĩ gì mà chả được”.

“Bật đèn lên thì không tối”, anh cãi.

“Ý tưởng của cậu rất hay”.

“Ý tưởng cái gì? Ý ông là chuyện bật đèn á?”

“Không, ý tôi là, cậu luôn nghĩ tới cái trạm tiếp theo. Cách nghĩ đó rất hay”.

“Đó không phải là cách nghĩ của tôi, mà là quy định. Tất cả tàu điện ngầm đều phải đi tới trạm tiếp theo”.

“Đúng vậy, tôi quá...”

Không đợi tôi nói hết, Hắc Lệ đột nhiên hét to tiếng với anh bạn trai:

“Anh đi đi”

“Em không đi sao?”, anh ta hỏi lại khá thông minh.

“Anh không thấy Viện trưởng tìm tôi có việc sao?”, Hắc Lệ quay lưng lại chàng trai, nhìn tôi bằng ánh mắt cầu cứu.

Tôi xảo quyết nói với họ:

“Công việc ngày mai nói tiếp cũng được. Hai người cứ nói chuyện đi”.

Hắc Lệ cố níu kéo, phải làm nốt mấy việc cấp bách trước, nếu không sẽ không yên tâm. Chàng trai lập tức nói lời tạm biệt rồi như một xe điện ngầm đi thẳng mất dạng.

Hắc Lệ áp xuống bàn, khóc nức nở, nhìn rất thương tâm. Tôi hoảng hốt, khuyên cô ta đừng khóc, có gì từ từ nói. Nhìn cái vai cô ấy rung lên bần bật, tôi rất muốn đặt tay lên đầu cô ấy, vuốt ve an ủi. Nhưng dù sao tôi cũng là lãnh đạo, chứ không phải người thân của cô ấy. Cuối cùng tôi nghĩ ra được một cách khá hay, cầm một cuộn giấy, khẽ đập đập lên vai cô ấy. Cô ấy ngẩng đầu lên, nước mắt giàn dụa, đón lấy cuộn giấy. Đôi mắt cô mong nước khiến tim tôi mềm nhũn như chưa bao giờ yếu ớt đến vậy.

“Sao em lại đen đui như thế không biết? Toàn gặp phải lũ đàn ông đó. Số em sao khổ thế hử giờ?”, Hắc Lệ vừa khóc lóc vừa than thở.

Tôi an ủi cô, nói rằng cậu thanh niên lúc nãy trông cũng rất khá, tương mạo còn đẹp hơn tất cả đám đàn ông ở Viện này.

“Chắc chắn ông đã nhìn thấy anh ta có vấn đề rồi, chỉ có điều lịch sự nên không nói ra mà thôi”.

Tôi mời cô đi ăn cơm, thế là cô lập tức nín khóc.

Tôi mời Hắc Lệ đi ăn tối như thế nào, ở đây, không nói nhiều nữa. Vì sau này tôi còn mời cô ấy cùng đi ăn tối rất nhiều lần. Tôi cũng không đến nỗi như thím Tường Lâm, khiến kẻ nghe chuyện phải chạy mất. Thực ra chuyện của thím Tường Lâm cũng rất gay cấn, chỉ có điều, có một số việc phụ nữ làm không hay, giả dụ như kể chuyện chẳng hạn.

Nhưng tôi là một thằng đàn ông, vì thế khi ăn cơm cùng Hắc Lệ, lòng đều xao động. Ăn tối xong, cô nói muốn về nhà. Cô sống cùng bố mẹ, nhưng nhà của bố mẹ cô chỉ cách tiệm ăn có mấy trăm mét. Tôi thực lòng không muốn rời cái tiệm ăn ồn ã này, nên ra sức mỉm cười với cô. Nhìn cô bằng ánh mắt có thể khiến cô hiểu lầm. Ánh mắt đó như tha thiết kêu, hãy hiểu lầm anh đi, hãy hiểu lầm anh đi. Đừng để tâm rằng anh là thằng đàn ông đã

có vợ. Cứ ra ám hiệu với anh đi. Đừng coi anh là lãnh đạo của em. Lãnh đạo cũng là người thôi mà.

Nhưng cô rất ít khi nhìn tôi, lại luôn thở dài rất buồn bã.

“Tại sao? Tại sao em luôn gặp phải dạng đàn ông đó?”, cô đã nói câu này ít nhất hai chục lần. Dường như tôi phải nói cho cô đáp án. Nhưng tôi thực sự không biết tại sao cô luôn gặp phải dạng đàn ông đó.

“Lẽ nào mình cũng là dạng đàn ông đó?”, sau khi chia tay với cô, đột nhiên tôi tự vấn mình như vậy. Thế là, tôi quay lại cái tiệm ăn ban nãy, đứng trước tấm gương ó trong toa lét soi mình hồi lâu. Tôi lại mỉm cười như lúc nãy đã tặng cho Hắc Lệ, kết quả bị giật mình vì phát sợ.

Chả trách Hắc Lệ sốt ruột đòi về. Trên tấm gương là một khuôn mặt đau khổ, căn bản không có nụ cười. Tôi nhớ tới tiểu thuyết “Người bán nụ cười” của Bách Nhĩ. Tôi vốn ngỡ rằng anh ta là người khổ sở nhất trên thế gian này. Vì anh bán nụ cười do tính chất công việc, nên khi không kiếm tiền, anh ta không thể cười nổi. Nhưng giờ đây, tôi cũng là người khổ sở nhất. Tôi muốn cười, và dường như cũng có thể cười. Nhưng khi nụ cười đó xuất hiện trên gương mặt, nó đã biến dạng, không còn là nụ cười nữa.

Đi trên phố, tôi cứ nhìn hết người này tới người khác đi ngang qua tôi. Tôi muốn chặn họ lại, thử xem họ có biết cười hay không. Nhưng lại sợ đàn ông đánh tôi, phụ nữ sẽ chửi mắng tôi. Khi một đôi tình nhân đi ngang qua, cô gái ngửa mặt lên cười rất to, chàng trai lại cúi đầu cười rất gian. Tôi nghĩ, nhất định anh ta vừa kể cho bạn gái một đoạn tục tĩu. Nghĩ như vậy, trước tiên tôi tìm được đáp án. Tại sao bao năm qua mình vẫn mãi không có người phụ nữ nào khác, mặc dù quan hệ giữa vợ chồng tôi rất tệ.

Một gã đàn ông không biết cười như tôi chỉ có thể hấp dẫn được những phụ nữ như vợ tôi. Hồi còn ở huyện, một cậu trong huyện ủy từng nói với tôi rằng, khi phụ nữ đi vào nụ cười của anh, anh cần phải hiểu rằng, khi họ không cần nụ cười của anh nữa, anh phải để thứ gì đó lại.

Tôi cảm thấy trống rỗng. Câu nói này nghe thật giả tạo biết bao, nhưng tôi vẫn muốn nói lại lần nữa. Tôi thấy thật trống rỗng.

Tôi ôm chặt lấy một cái cột điện, chẳng thèm nhìn ngó gì.

Tôi đi tìm gái mát xa.

Mát xa

Có lẽ rất nhiều phụ nữ cho rằng, những người đàn ông có giáo dục đi tìm gái mát xa là một nỗi đau to lớn. Dường như họ chưa từng nghĩ rằng nơi đó có thể là nơi giúp đàn ông thực sự thư giãn. Cảnh phụ nữ chỉ ngưỡng mộ những cuộc trình diễn chuyên nghiệp như hòa nhạc, ba lê, bóng đá..., chứ không thể tưởng tượng tới những người phụ nữ chuyên nghiệp.

Đương nhiên, tôi không ngạc nhiên đến nỗi thảo luận với phụ nữ về đề tài này. Nó sẽ phá vỡ toàn bộ ý nghĩa của gái mát xa.

Đó là lần thứ ba, tôi mang nỗi thán nhiên mà chính mình cũng không thể nói rõ được, bước vào tiệm mát xa. Đón tôi là những gương mặt rạng rỡ và những lời mời chào quá nhiệt tình so với trước đây.

“Chào anh, anh Hồ, lâu lắm rồi không tới? Bạn lắm phải không? Có phải vẫn muốn tìm cô Trương?”. Một phụ nữ trung niên có thể nói năng thật tự nhiên và thân thiết như vậy đã đủ thấy trình độ chuyên nghiệp.

Tôi không cần nói gì, chỉ gật đầu là đủ.

Lên lầu, rẽ trái, cửa thứ ba, không cần gõ cửa, cứ thế đi vào, nhưng tôi thích gõ cửa.

“Chào ông”, cô Trương ra đón tôi vào. Cô mặc một chiếc váy đầm mini màu trắng. Nhìn nom giống một vận động viên đánh tennis, nhưng trên gương mặt mang một nụ cười mà bất kỳ vận động viên tennis nào cũng không thể có được.

Tôi thích nụ cười của cô ấy. Trước tiên, nó có thể được lý giải thành nụ cười thuần túy vì công việc, mách bảo bạn rằng đối với ai, cô ấy đều cười như vậy. Bạn không cần phải lo lắng bị cô ấy đặc biệt ghi nhớ mà nảy sinh áp lực tâm lý.

Nó mách bảo bạn rằng cô ấy rất hiểu, sau khi bạn đi khỏi nơi này, cuộc sống vẫn bình thường. Trả tiền xong, rời khỏi đây, mọi thứ đã làm sẽ trở thành quá khứ.

Không có trách nhiệm, càng không có gánh nặng. Bạn có thể dùng toàn bộ sức lực sau khi thư giãn để yêu vợ, yêu người tình, đi làm, kiếm tiền, đi tham ô, nhận tiền hối lộ, làm tất cả những thứ mà bạn muốn, để tới cuộc sống mà bạn đã lựa chọn.

Tôi thấy cô đã chuẩn bị sẵn cho tôi một chiếc mũ mềm, lòng thật âm áp, đi thẳng vào buồng tắm. Trước khi tôi quần tắm khăn bông, nằm xuống trước mặt, cô tiện tay đội chiếc mũ đó lên đầu tôi. Để mớ tóc dài dễ bị xõa ra khi tôi lật người được chiếc mũ mềm nhốt lại.

Giờ đây, tôi có thể dùng thái độ đối với kiểu tóc của tôi để phân loại những người mà tôi quen biết: Hắc Lệ là một loại, luôn muốn lý giải mang tính cưỡng ép đối với kiểu tóc của tôi.

Cái cô Đại Yến là một loại khác, thích dùng lối hài hước và chân thành để châm biếm về dạng tóc này, khiến bạn phải phẫn nộ. Nhưng đồng thời cũng phải thừa nhận trí thông minh của cô.

Cô Trương này lại là một dạng khác. Rất tự nhiên, cô coi trọng nó, giống như cô coi trọng bệnh nấm da trâu vậy.

Gặp phải những người đàn ông có kiểu tóc như tôi là một dạng “tự nhiên” khác. Chúng tôi không phản ứng gì với nhau. Tức là không coi nhau là tri kỷ, đồng chí, nhưng cũng không vì kiểu tóc giống nhau mà bài trừ nhau.

“Ông Hồ lâu lắm rồi mới tới”, vừa nói, cô vừa day lên vai tôi, rồi bóp bằng đôi tay nhẹ nhàng. Một cảm giác mát mẻ bắt đầu khiến thần kinh của tôi nhẹ nhàng. Nhất định có thứ gì thần kỳ từ bàn tay cô hòa vào da thịt tôi, xộc thẳng tới thần kinh. Tôi không còn là con người trĩu nặng như ban nãy nữa, phảng phất như được nạp khí. Vừa nhắm mắt đã có cảm giác phiêu diêu.

Cô ta bóp lên bóp xuống, bóp tới bóp lui.

Tôi không nở ngủ thiếp đi, muôn tỉnh táo để tận hưởng hết những giây phút ở đây, cách xa những muôn phiền khó khăn, do dự vô vị. Dưới bàn tay của cô gái này, thế giới với tôi có một khoảng cách thật thích hợp: tôi hiểu được tất cả những người cần được phân phòng ở, nhưng trước mắt, ai được đối với tôi đều không quan hệ.

“Có nặng tay quá không?”, cô hỏi.

“Làm gì có”, tôi đáp thật thô tục.

Cứ như vậy, tôi như mặt nước được làn gió mỏng man khê thổi, mặc cho cô ấy hết lật tôi lên lại úp tôi xuống, kéo co chân lên hay duỗi dài. Cuối cùng, đôi tay của cô quyết đoán dòn tới một nơi khiến tôi không ngừng nuốt nước

miếng, khiến thân kinh của tôi vừa hoàn toàn được thả lỏng lúc nãy bỗng lập tức lại trở nên căng thẳng. Toàn bộ sức chú ý của tôi nãy giờ bỗng tập trung hết ở miệng. Tôi nỗ lực khống chế mình không để nước miếng đột ngột phun ra, và suy nghĩ tới việc cố gắng nuốt hết. Chỉ còn một ít nước miếng, chẳng may bắn ra ngoài cũng không kêu nổi thành tiếng. Đầu tôi đột nhiên quên sạch nguyên nhân dẫn tới đám nước miếng này.

“Xong rồi”, cô vỗ một cái lên vai tôi. Hốt hoảng, tôi nuốt ực toàn bộ số nước miếng đầy giận dữ. Cô lại lật người tôi lại, giúp tôi đấm lưng, rồi nói:

“Ông phải thường xuyên để mình được thư giãn”.

“Như vậy sẽ không bị chết ngạt trong nước miếng phải không?”

“Ông thật hay đùa”

Tôi không nói gì, im lặng hy vọng sau này mình có thể vui tính hơn nữa.

“Xem ra ông phải chịu áp lực lớn. Suy nghĩ nhiều quá phải không?”

“Sao cô biết?”

“Linh cảm thôi. Ngày nào cũng ở đây, dạng người nào cũng gặp mà”.

Tôi không đáp.

“Đừng nghĩ nhiều quá. Có nhiều chuyện, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì. Nghĩ ra rồi cũng không có tác dụng. Như thế nào thì cứ như thế này thôi”

“Cô ở đây có được không?”

“Chà”, cô cười nhẵn nại, “Nhà ai mà chẳng có chuyện”

Tôi lật người, đem cái cảm giác háo hức khác thường đột ngột vừa xuất hiện với cô Trương này ép lại.

“Ở đây liệu có gặp được người tốt không?”, tôi hỏi.

“Có chứ, như ông chẳng hạn”, cô đáp, “Ông rất thực thà”.

“Ý của cô là tôi sẽ nói tên tuổi thật của tôi cho cô sao?”

“Đó chỉ là một phần thôi, còn nữa, ông là người rất dịu dàng”

“Cô khen tôi như vậy, chắc tôi phải cho cô địa chỉ cơ quan và số điện thoại của tôi mất”

“Không cần đâu. Tôi không muốn gây khó dễ ông”

Tôi không nói thêm gì nữa.

“Ông có muốn tiêu khiển một tí nữa không?”

Tôi không nói gì. Tiêu khiển thêm một tí là việc mà hai lần trước tôi chưa từng làm. Tôi rất muốn, nhưng cũng rất lo lắng. Nhưng lo lắng cái gì thì chính tôi cũng không biết nữa.

“Bên ngoài bắt đầu nổi gió rồi đấy. Bây giờ đi ra ngoài khỏ lắm!”

Tôi cũng nghe thấy có tiếng gió thổi. Gió đem lại cho tôi sức mạnh. Tôi không ho nữa, nước miếng cũng trở lại bình thường. Tôi nói:

“Cám ơn cô”

Cô nói, không có gì. Rồi bóp một chút dầu mát xa vào tay cô, khiến toàn thân tôi trở nên căng thẳng. Nhưng rồi mọi thứ cũng qua rất nhanh.

Tôi đi trong gió thổi mát mẻ, giống như một kẻ dư thừa vừa bị đá lăn ra khỏi thiên đường. Vẫn chưa tới mùa phải mặc áo gió, vì vậy cũng không có cổ áo để dựng lên chắn gió. Tâm tư có phần cổ quái, toàn thân rất dễ chịu. Tôi đã đưa số điện thoại cho cô Trương, đồng thời cũng cảm thấy cô gái hiểu đời này sẽ không liên lạc với tôi. Tôi rất muốn ôm ghì lấy một người phụ nữ, như kiểu đàn ông vẫn ôm đàn bà. Nhưng tôi không thể ôm cô Trương, dù cô đã mát xa cho tôi. Nhưng giờ đây tôi muốn ôm một người đàn bà, tôi lại không tìm ra nổi ai có thể ôm được. Lúc này, tôi đành phải về nhà, ôm bà vợ tôi. Lúc nghĩ như vậy, thấy cũng hay. Nhưng vừa tới cửa nhà, đã phát hiện thấy trong lòng trống rỗng.

Một cuộc đối thoại chua chát và ngọt ngào

Lúc sắp tan giờ làm, tôi đang đọc một cuốn sách, trong đó có một dạng gọi là tình tiết ước hẹn lấy tình tiết. Nó nói, con người sợ chỗ vĩ đại nhất của bản thân, nên ra sức khiêm tốn. Nó nói, cơ thể của con người quá mềm yếu, không chịu đựng hạnh phúc khiến người ta vui sướng quá đổi suốt một thời gian dài. Vì thế hạnh phúc không thường tới, hoặc cố tình không tới. Cũng giống như chúng ta không thể chịu đựng nổi cơn cao trào tình dục kéo dài suốt một tiếng đồng hồ (vì vậy cao trào tình dục mới ngắn ngủi như vậy). Con người không thể chịu đựng nổi sự vĩ đại to lớn (vì thế các vĩ nhân mới hiếm đến vậy), lại có một câu nói, chúng ta hy vọng mình có thể trở nên ghê gớm, và trước khi thực hiện hy vọng đó lại khiếp sợ, đúng là thứ vớ vẩn.

Đúng lúc đó, Dư Khuê khẽ khàng lén vào phòng làm việc của tôi.

“Chà, chà, Viện trưởng, anh vẫn chưa về sao?”

“Lại chuyện phân phòng ở phải không?”, tôi hỏi.

“Đúng thế, đúng thế”, thái độ tự bi của ông suýt nữa khiến tôi quên mất ba thằng con trai của ông. Ba cậu con trai có thể khiến nửa đời sau này của Trương Đạo Phúc phải sống trong mồ hôi lạnh. Nếu tôi cũng không phân phòng ở cho ông, kẻ phải đổ mồ hôi chính là tôi. Tóm lại dù sao đi chăng nữa cũng phải có một kẻ toát mồ hôi lạnh.

“Tôi nói thực nhé, rất khó khăn”. Lúc tôi nói câu này, không biết ông có lập tức đập bàn hét âm lên không.

Nhưng, ông khóc. Tôi hoảng quá:

“Ông Dur, xin ông đấy. Tôi không chịu được nước mắt đâu, bất kể của đàn ông hay đàn bà. Có chuyện gì ông cứ nói. ĐỪNG..., đừng như vậy”.

“Thì tôi đã nói với anh rồi. Ngay từ lúc ban đầu, tôi đã cảm thấy anh và Trương Đạo Phúc hoàn toàn khác nhau. Không thể nói rõ tại sao, nhưng tôi có thể tin tưởng anh. Anh không cười tôi đấy chứ?”

“Đâu dám, tôi làm sao cười anh được”.

“Chuyện này phải nói bắt đầu từ vợ tôi. So với tôi, trình độ văn hóa của cô ấy rất thấp, chỉ là một công nhân, lại nhỏ hơn tôi mười mấy tuổi. Người với người đúng là khác nhau. Anh nói xem, cô ấy nhỏ hơn tôi mười mấy tuổi, cũng đã năm chục rồi”.

“Vậy ông đã sáu chục rồi sao?”, tôi chêm vào một câu.

“Tôi đã sáu mươi một. Nghe người già nói, phụ nữ tới độ tuổi năm mươi, coi như đã kết thúc”.

“Cô ấy chưa đến năm mươi tuổi, phải không?”, tôi hỏi.

“Ừ, nhưng cô ấy, cô ấy... Nhu cầu của cô ấy về mặt này quả có mãnh liệt hơn”. Nói tới đây, Dur Khuê cúi gằm mặt, “Viện trưởng Hồ này, phải nói với anh chuyện này, tôi ngượng quá”.

“Có gì mà ngại, chuyện tốt thôi mà. Nhu cầu mạnh chả phải vẫn luôn tốt hơn là không có nhu cầu sao?”. Tôi giả giọng quan cách, cố gắng giảm màu sắc tình dục.

“Vợ ông chắc không đến nỗi không có nhu cầu chứ? Còn trẻ như thế mà”. Dur Khuê đột nhiên hạ giọng, lại còn đem cả từ “anh” đổi thành “ông”.

“Vẫn còn, vẫn còn”, tôi đáp.

“Vẫn còn thì tốt”. Du Khuê tiếp lời. “Vấn đề không phải ở chỗ này. Anh xem, thể lực tôi vẫn ổn, hơn nữa, vợ tôi nhìn trông rất trẻ, dung nhan cũng không đến nỗi khó coi. Nhưng cô ấy là một công nhân, đã xem rất nhiều phim lậu. Vì vậy càng kêu càng to, khiến mỗi lần như thế làm các bà kia phát điên phát khùng lên”. Nói tới đây, Du Khuê ngừng bật.

Nhất thời, tôi không biết phải làm sao, muốn khuyên ông nói tiếp, nhưng lại cảm thấy như vậy giống như thám thính chuyện riêng tư của người ta, nên đành chỉ biết nhìn ông.

“Vì thế, Viện trưởng Hồ ơi, xin anh hiểu cho tôi. Tôi khó xử quá. Lúc mới bắt đầu, tôi chưa phát hiện được ra quy luật, nhưng dần dần đã nắm rõ. Chúng tôi bên này vừa xong mọi chuyện, thì thông thường cứ một lát sau, đúng lúc tôi đang mơ màng sắp ngủ thiếp đi thì hai bà già lại bắt đầu cãi nhau”.

Tôi yên lặng lắng nghe.

“Một người là mẹ tôi, một người là mẹ cô ấy. Tôi thực sự không hiểu nổi. Nhưng vì tôi phải đem chuyện này nói với lãnh đạo, nên quả thực tôi đã làm rõ mọi việc. Vì thế tôi đã thương lượng với vợ tôi, nghỉ sinh hoạt mấy ngày. Quả nhiên, tần suất cãi cọ của hai bà cũng giảm hẳn”.

“Hai cụ chắc cũng sắp tám mươi rồi nhỉ?”, tôi hỏi.

“Có một bà đã tám mươi hai rồi đây”.

“Còn nghe thấy không?”

“Đúng là tai các cụ còn thính lắm”.

Tôi cười, chẳng nói được gì khác.

“Chẳng phải tôi đã tìm ra được mấu chốt vấn đề rồi sao? Vì không muốn cho các bà cãi nhau nữa, tôi đành phải nghỉ ngơi. Nhưng vợ tôi không được làm, lại đòi ly dị, nói những câu rất khó nghe. Nào là suốt đời tôi chả giàu có, cũng chả có sự nghiệp gì, được mỗi cái chuyện này, cũng chỉ dăm ngày nữa là chả làm được gì, tội gì phải nghỉ cơ chứ? Huống hồ, nếu tôi thực sự nghỉ, cô ấy sẽ tìm người khác. Tôi rất lo bây giờ cô ấy đã có người khác đợi ở bên ngoài rồi”.

Tôi thấy hơi khó chịu. Vì muốn được phân nhà, ông ta kể lể những chuyện này khiến tôi nhớ tới đám con gái tới nhà trường tố cáo thời đại học. Họ phần lớn đều không phải là sinh viên. Sau khi bị bạn trai là sinh viên bỏ rơi, lúc tố cáo, cái gì họ cũng nói, chẳng hề giới hạn chuyện riêng tư. Dem những cậu Trần Thế Mỹ kia dồn vào chỗ chết, rất nhiều phụ nữ nói ra những câu khiến người nghe phải đỏ mặt. Lúc đó, tôi làm phó chủ tịch Hội sinh viên, đích thân nghe hai lần. Từ đó về sau, tôi bắt đầu hiểu được tại sao những cậu Trần Thế Mỹ đó lại không cần những người phụ nữ như vậy. Đồng thời tôi cũng coi thường con mắt nhìn của các cậu ấy khi tìm bạn gái. Chớp mắt mà nhiều năm đã qua rồi, tôi cũng không thể nói vợ tôi so với họ có những gì khác nhau. Nếu tôi có chuyện như vậy, tôi cũng không hiểu cô ta có đi tìm lãnh đạo của tôi không hay đi tìm cấp nào.

“Ba đưa con trai của ông đều là...”, tôi hỏi có phân đường đột, nhưng chặn được luôn đề tài kia.

“Đều do cô ấy sinh ra cả, cứ hai năm một đứa, hai năm một đứa”.

“Chắc các con ông đều vạm vỡ lắm. Hôm nọ nghe ông dọa Trương Đạo Phúc, tôi...”

“Viện trưởng Hồ, xin anh đừng hiểu lầm. Dù anh không phân phòng cho tôi, tôi cũng không nói với anh những lời như vậy. Anh và Trương Đạo

Phúc không giống nhau. Hấn chính là tên lưu manh”.

“Ông Dư, nói năng cũng phải có căn cứ”.

“Sao lại không? Anh cứ đi hỏi Lưu Thác Vân mà xem”. Dư Khuê vừa nói vừa tiện tay mở cái túi mang theo mình, rút ra hai tút “Kim Trung Hoa” đặt lên bàn. Chưa đợi tôi nói gì, cửa lại bị đẩy khẽ ra, cô Ngô không chỉ thò đầu vào ngó, mà còn đi hấn vào phòng.

“Tôi đi vào không đúng lúc rồi. Hay là ông Dư tặng quà không đúng lúc?”

Cô Ngô đứng trước cửa, dường như chỉ vì câu nói này mới đi vào. Cô vừa nói vừa lấy tay lật hai tút thuốc.

“Cô nói cái gì thế?”, Dư Khuê cãi, “Cô vào đúng lúc đấy, nếu không đã chả có ai làm chứng Viện trưởng giáo dục tôi như thế nào”. Dư Khuê nói rồi lại cất hai tút thuốc vừa bỏ ra vào trong túi.

“Nói như vậy, tôi có thể nói chuyện riêng với Viện trưởng được chưa?”, cô Ngô hỏi Dư Khuê. Dư Khuê sững người, rồi lập tức nói mấy câu “Không sao”, rồi chào tôi, ra về.

“Xin lỗi Viện trưởng, lại làm phiền ông”, cô Ngô nói, “Tôi lại vừa nhận được mảnh giấy của lão Tào”.

Lôi tim xuống chân dẫm nát, đề phòng nó bị bắn lần nữa

Lưu Thác Vân coi cái cổng lớn của Viện nghiên cứu là nhà, sống rất vui vẻ. Mọi người cũng quen dần với những hành động bất bình thường đó và bắt đầu trò chuyện với cô. Có hai lần, khi đi ngang qua, tôi nghe thấy họ hỏi cô, buổi tối có lạnh không? Có bọn xấu nào mò vào không? Lưu Thác Vân

thường trả lời rất ngắn gọn, xem ra cô không hề hứng thú với đám người chủ động trò chuyện với cô.

Trong đám người tìm tôi nói chuyện phân nhà, cô là người nói năng ngắn gọn nhất. Có lúc, tôi hy vọng cô nói nhiều thêm một chút, tuy tôi không thể thay đổi quyết định. Do vị trí địa lý, cô thường tới tìm tôi nói dăm câu, sau khi những người khác đều đã đi cả. Đã mấy lần, tôi tìm cơ hội, muốn cô nói về Trương Đạo Phúc, nhưng đều không thành công.

Tìm hiểu bậc tiền nhiệm của mình cũng là lẽ thường tình của con người. Việc này cũng hết như tâm trạng muốn tìm hiểu bà vợ cũ của chồng mình. Đáng tiếc là mãi mà tôi không tìm được cơ hội. Lưu Thác Vân mở màn chưa bao giờ để cho tôi chút đường lùi.

“Nếu anh không phân nhà cho tôi sẽ gặp rắc rối lớn”. Cô đứng đối diện trước bàn làm việc của tôi, nhẹ nhàng đe dọa tôi như vậy. “Không phải tôi dọa anh đâu, là nói thực đấy. Tôi không quen nhân vật nào to hơn anh, nhưng bản thân tôi đã là nhân vật”. Cô vừa cười vừa nói. Lòng tôi không khỏi khâm phục. Một người phụ nữ làm thế nào có thể nói ra những câu đáng sợ như vậy nhưng vẫn khiến người nghe thoải mái. Tức là bạn vừa biết rằng cô ta không hề đùa cợt, nhưng cũng không thấy khó chịu.

Tôi nghĩ cô ta có thể thay thế Thôi Vĩnh Nguyên dẫn chương trình “Lời thực nói thực”, cô có thể phát huy được bản thân.

Nếu một người không biết yêu mình sẽ phải là người như thế nào?

Phải là người như Lưu Thác Vân. Nhưng người ta gọi những người như vậy là bọn mắc bệnh thần kinh.

Tôi nói với cô rằng đã điều tra rồi, hiện giờ cô đang sống trong căn phòng của bố mẹ cô. Vì thế theo lý mà nói, không phải phân phòng ở cho cô nữa.

Nghe tôi nói như vậy, cô không hề hoảng hốt, câu nói tiếp theo lại khiến tôi phải giật mình:

“Lúc bố tôi chết đã đem căn phòng đó để lại cho em tôi rồi”.

“Thật kỳ lạ”.

“Ở nhà tôi, những chuyện kỳ lạ thì vô khối. Nếu ông không tin, tôi có thể cho ông xem sổ hộ khẩu”. Cô nói, “Lẽ ra Viện đã phải sớm phân phòng ở cho tôi rồi. Huống hồ trước đây, họ đã từng hứa”.

Sau đó, từ một người có tuổi ở Viện, tôi được biết, mấy năm trước, cô đã gọi được cho Viện một số tiền quyên góp không nhỏ. Viện trưởng lúc đó đã nhận lời phân cho cô một căn hộ. Một mặt là phần thưởng khích lệ, một mặt cô cũng phù hợp với điều kiện phân nhà ở.

“Cô đã nói chuyện này với Trương Đạo Phúc chưa?”, tôi đột ngột hỏi nhưng có dự cảm không lành. Thực ra chính tôi cũng có phần bất ngờ. Tại sao tôi lại muốn biết những chuyện này.

“Anh muốn tôi nói về vị tiền nhiệm của anh phải không”, cô cũng đột ngột hỏi, khiến tôi bị tấn công đờ cả ra.

“Cô đừng hiểu lầm. Tôi chỉ hơi tò mò một chút. Lúc Trương Đạo Phúc sắp đi, không hề nhắc với tôi về chuyện này”.

“Thôi đi, chả cần phải giả bộ đâu”, cô có phần bị kích động, “Ông ta có biết hay không cũng chả còn quan trọng nữa. Ông ta chẳng qua chỉ là một tên khách qua đường, giống như lũ gián mà thôi. Bay tới, lượn một vòng, rồi lại bay đi. May mà ông ta chưa bị đập rụng”.

“Nghe ra có vẻ cô rất hận ông ấy”.

“Hận ư? Anh đừng có nghĩ việc này lãng mạn như vậy. Tôi chưa bao giờ hận những người mà tôi coi khinh. Đối với tôi, khi họ còn sống cũng đã là xác chết rồi”.

Câu nói của cô khiến tôi lạnh hết sống lưng. Và cũng khiến tôi nhớ tới một đôi vợ chồng sống với nhau suốt mười một năm không hề sinh hoạt tình dục. Chỉ vì hai bên oán hận nhau, đều đợi bên kia phải chịu trách nhiệm trước về chuyện cãi nhau âm ỉ trước đó, nhưng không ai chịu mở mồm trước. Anh chồng luôn luôn làm ca đêm, lúc về tới nhà, vợ đã ngủ dậy...

Tôi cũng nhớ tới tình trạng giữa tôi và vợ tôi. Chúng tôi cùng ngủ trên một chiếc giường. Cô ấy chắc cũng không có người tình. Tôi muốn tìm một người nhưng vẫn chưa tìm thấy. Nhưng giữa chúng tôi, chưa hề có ai nhắc tới ly hôn. Như vậy đã tới mức độ nào? Tôi không biết, giống như tôi không thể tưởng tượng ra nổi. Hiện giờ thịnh hành một câu nói nghe có vẻ rất bệnh hoạn: đau và sung sướng.

Đau và sung sướng liệu có thể tương hỗ cho nhau?

Nói thật, sau đó khiếp sợ

Vì rối tinh về chuyện phân phòng ở, đã lâu tôi không nhắc với bạn về Trương Đạo Phúc. Ông đã đi hẳn, đem theo mọi thứ có thể mang đi khỏi Viện này. Cái được gọi là mọi thứ đó chẳng qua chỉ là một cái thùng giấy. Nhìn ông ôm cái thùng đó, ngồi lên chiếc xe của cơ quan mới cử tới, lòng tôi trào lên một màu u ám.

Phải trải qua bao chức quan, mới có thể vượt qua được bốn chữ “Chẳng qua chỉ vậy”?

Trong bữa tiệc tiễn chân của Viện, Trương Đạo Phúc uống rất nhiều. Ông đứng dậy, đi hết một lượt quanh chúng tôi, rồi dừng lại phía sau lưng cô Ngô.

Ông đặt hai tay lên cái lưng ghế của cô, nói với chúng tôi những lời tự đáy lòng:

“Cám ơn anh em, cám ơn”. Ông ợ một hơi rượu, khiến cô Ngô sợ hãi phải nhào người về phía trước. “Tôi thực lòng cám ơn anh em”.

“Viện trưởng, ông có thể nói cái khác được không? Chẳng hạn như nói ra tại sao phải cám ơn chúng tôi?”, gã Ba hỏi.

“Nghe thấy rồi. Anh vẫn gọi ta là Viện trưởng à? Vì thế mọi người cần phải đề phòng những người như vậy, chúng luôn có dụng ý khác đây”.

Mọi người đều cười ồ. Gã Ba lại nhắc lại:

“Thật đây, Viện trưởng. Ông thử nói xem, ông cám ơn chúng tôi vì cái gì nào?”

“Các anh đã khiến ta lúc rời bỏ Viện nghiên cứu này không hề thấy một chút đau buồn”. Trương Đạo Phúc thốt lên bằng giọng của diễn viên kịch nói. Xung quanh yên tĩnh. “Ta nhẹ nhàng đi, cũng giống như ta nhẹ nhàng tới, vẫy vẫy tay không mang theo một đám mây ngũ sắc”. Tiếp đó, ông lại điệu dàng đọc lên câu thơ này. Sự điệu dàng của một người đàn ông có ngoại hình thô lỗ, nên càng hiếm gặp.

Một nhà nghiên cứu vốn tốt nghiệp thạc sĩ văn học hiện đại nói nhỏ, hình như Trương Đạo Phúc đọc thơ không chuẩn. Nhưng cái mọi người quan tâm hơn vẫn là những đau buồn của vị cựu Viện trưởng này.

“Chưa bao giờ tôi ở một cơ quan nào lại ngán ngủ như thế”. Ông vẫn nói bằng giọng rất kịch, nhưng đầy ắp tình cảm “Nhưng trong quãng thời gian ngán ngủ đó, cũng chưa có một cơ quan nào có thể để lại cho tôi một ấn tượng sâu đậm đến vậy”.

Tất cả mọi người đều ngừng ăn uống lại.

“Ấn tượng gì vậy? Ấn tượng sâu đậm như thế nào?”. Ông vươn người ra phía trước, đồng thời còn chìa một cánh tay ra phía trước. Tôi nghi ngờ ông trước đây từng đóng vai Lê Nin. Cô Ngô đành phải tỳ cánh tay lên mặt bàn. Ông Tào phân nộ nhìn Trương Đạo Phúc.

“Mọi người thực sự muốn nghe tôi nói sao?”

“Muốn chứ”, đám đàn ông nhất loạt hưởng ứng.

“Mọi thứ mà Viện nghiên cứu nghệ thuật tổng hợp của chúng ta nghiên cứu đều là thứ phân chó hết, chả ai cần cả. Ai cần cái thứ phân chó đó để làm gì cơ chứ?”. Không ai cười.

“Tất cả những người ở Viện này, tất cả mọi người đều là đám người vô dụng nhất mà tôi từng gặp, bao gồm cả tôi nữa. Tôi vốn luôn cho rằng, những người làm văn hóa đều là những người được học hành tử tế. Thật đáng tiếc, luôn nói xấu người sau lưng, đâm đơn hót léo còn nhiều hơn cả đám công nhân. Thật mất mặt. Công nhân còn dám đàng hoàng làm trước mặt. Còn người, thằng oắt con dám láo à, được, đ. m mày, tao sẽ cho mày biết đời”.

Tôi bật cười, nhớ tới một người không có liên quan. Anh ra rất thích nói, Mẹ kiếp, tao đ. m mày. Nhưng cuối cùng bị đ. m vẫn luôn là anh ta. Vì thế anh ta có biệt danh là “thằng bị đ. m”

“Mọi người xem, Viện trưởng mới của chúng ta cười rồi. Tại sao anh ta lại cười? Bởi vì anh ta tới nhậm chức đúng vào giai đoạn tốt nhất của Viện. Phân nhà, phân nhà, đó là việc duy nhất khiến tất cả mỗi người trong Viện chúng ta phải chú tâm và làm việc tử tế”.

Tôi biến nụ cười của mình thành cười mỉm.

“Nhưng, anh Hồ, là một người bạn, tôi cần phải nhắc anh một câu: Kịch hay không dễ hát”.

Khi Trương Đạo Phúc nói câu này, mọi người đều hiểu rõ chỉ vì ông uống đã nhiều, chứ không phải vì uống say. Có lẽ sau khi nói xong câu này, Trương Đạo Phúc cũng sợ. Đắc tội cả một tập thể quả thực không phải là một chuyện nhỏ. Vì vậy, ông lại uống liên tiếp mấy cốc rượu trắng, mãi cho đến khi đứng không vững, phải dựa vào tường. Lúc dựa vào tường, rốt cuộc ông đã say. Trước khi ngã lăn ra đất, ông còn kể một “câu chuyện sất” mà trước kia ông đã từng say. Ông nói, lúc say, người ngu hơn lúc tỉnh. Lúc ông say, nằm trên xe liền ngã rơi xuống, xe bị hỏng. Ông đội cả xe vác về nhà, đem cái xe đạp đã bị hỏng đó đặt lên giường, còn mình ngủ dưới đất.

Khi Trương Đạo Phúc nói “Kịch hay không dễ hát”, tôi đã ít nhiều được lĩnh giáo. Một công việc quan trọng như chuyện phân phòng ở khiến cuộc sống của tôi đầy bận rộn. Thời gian đọc sách ít hơn. Cũng may trong thời gian hai năm làm phó chủ tịch huyện, tôi còn độc thân nên cũng có thời gian đọc khá nhiều sách, nếu không trong bụng đã chẳng còn chút vốn liếng gì.

Hơn nữa, niềm hứng thú ngồi bên lũ cá và đọc báo vô hình chung cũng bị giảm bớt. Phần lớn thời gian giờ đây đều phải đọc thư hoặc những mẫu giấy mà người trong Viện rón rén nhét cho tôi. Nội dung đều là muốn xin phòng ở. Người thật thà luôn viết về mình, viết đi viết lại cũng vẫn là tôi đáng

được phân ở như thế nào. Điều khiến tôi không thể hiểu nổi là, những người viết thư này đều từng diễn đạt với tôi bằng lời, vậy tại sao còn cần phải viết thư nữa? Có lẽ họ cho rằng vừa nói vừa viết thì khả năng được phân nhà sẽ lớn hơn một chút. Còn có một cách làm không thật thà, đại diện cho một số ít của Viện nghiên cứu là không những họ viết về họ đáng được phân nhà như thế nào, mà còn viết về người khác không đáng được nhận ở ra sao. Những người mà họ chỉ ra đều là những người có khả năng được phân nhà. Điều này cũng được coi là có ý thức cạnh tranh.

Tôi không thích xem những thứ mang tính chất riêng tư. Đáng tiếc có lúc tôi nhất thiết phải xem. Tôi không phải dạng thanh cao gì. Bạn sẽ sớm phát hiện ra điều này. Quả thực là không phải. Chẳng hạn là việc tôi thích đọc báo chí. Đọc báo cũng có những khoảng cách đáng yêu. Bạn có thể hiểu được toàn bộ sự thật về một bà mẹ đánh đũa con trai ruột của mình bị thương nặng ra sao, mà không cần phải đứng đối diện trước mặt bà ta. Cáp Nhĩ Tân có một bà già, cứ uống thuốc là có phản ứng, da khắp người sẽ biến thành màu xanh da trời, sẽ đổ mồ hôi màu xanh da trời, đi tiểu cũng có màu xanh da trời. Khi đọc tới đây, đột nhiên tôi cười phá lên, khiến lũ cá của tôi bị giật mình. Nhưng bà già đó hẳn không biết tôi cười. Tôi cũng không vì thế mà ngượng ngùng.

Trước đây phải tiến hành cách mạng tới cùng. Giờ đây phải thực hiện yêu tới cùng. Thực hiện tới cùng biến thành thân thiết vô bờ. Cái từ “cách mạng” mà tôi còn xa lạ lần trước dần dà trở nên thân thuộc. Đó là bởi vì nghe được một câu chuyện cười ở huyện. Quả phụ trung thân không chịu đi bước nữa để tiến hành chống Nhật tới tận cùng.

Hãy kể cho tôi bí mật của ông

Về chuyện riêng tư, tôi rất thích thái độ của Hắc Lệ, còn công bằng và đáng yêu hơn phóng viên báo chí. Xuất phát điểm của cô và báo chí không giống nhau. Báo chí luôn bán rẻ chuyện đời tư của bạn, một đồng hoặc một đồng năm hào một tờ. Còn xuất phát điểm của Hắc Lệ là muốn kể với người khác bí mật của chính mình, coi như xả rác tâm lý. Nhưng cô cũng sợ người khác sẽ kể lộ chuyện riêng tư của cô, vì vậy cô nói:

“Hãy kể cho tôi một bí mật của ông”. Lại một lần khi ăn cơm một mình với tôi, cô đề nghị.

“Tại sao?”

“Vì tôi cũng muốn kể bí mật của tôi cho ông nghe”.

“Thế cô cứ việc. Tôi sẽ giữ bí mật cho cô”. Tôi nói.

“Tôi không tin được. Trước tiên, tôi phải nắm chắc bí mật của ông trong tay, sau đó mới kể. Như vậy ông mới thực sự không đem bí mật của tôi kể cho người khác”.

Tôi rất muốn nghe bí mật của Hắc Lệ, nên vui vẻ đồng ý. Nhưng tôi chưa kịp kể, Hắc Lệ đã nhắc nhở, nếu chuyện của tôi kể không đạt trình độ bí mật, cô sẽ không kể gì cho tôi nghe. Cô còn nói cuối cùng sẽ phán đoán cái gì là bí mật, cái gì không phải là bí mật.

Tôi nói, khi ở bên cạnh phụ nữ, tôi luôn căng thẳng, vì tôi luôn nghĩ tới chuyện sex. Tôi nói, Nhưng tôi cũng không nói với đám phụ nữ nọ về cảm nhận của tôi, càng không đưa ra yêu cầu gì. Chỉ cảm thấy trong người rất khó chịu.

Hắc Lệ nghe xong liền hỏi khi ở bên cô có phải cũng như vậy. Tôi nói không phải, khi ở bên cô, tôi rất vui sướng, cũng rất thoải mái. Cô đang

định nói gì đó nhưng rồi im bật. Tôi sợ cô ấy cho rằng đó chưa đạt tới mức độ bí mật, nên kể tiếp, Nhìn từ phía sau lưng, khi thấy cặp lông mày của vợ tôi, tôi rất hưng phấn. Nhưng khi cô ấy vừa quay lại, mọi cảm giác trong tôi đều xẹp lép.

“Như vậy có gì là bí mật cơ chứ? Đàn ông nào cũng vậy cả”. Cô nói to, như hy vọng tất cả đàn ông đều nghe thấy.

Tôi chưa bao giờ phản cảm với những cách nhìn nhận mà phụ nữ tổng kết về đàn ông. Tôi luôn cho rằng họ giống như đàn ông, cũng có thể biểu hiện những việc ngu ngốc nhất bằng những phương pháp mà họ cho rằng thông minh. Vì thế tôi rất yên tâm lục lọi trong kí ức, xem có sự kiện nào đủ mức độ bí mật, ít nhất cũng có thể đổi lấy hạnh phúc được nghe bí mật của Hắc Lệ.

Tôi kể câu chuyện dưới đây. Lúc bắt đầu kể, tôi cũng có phần thực lòng, quên mất việc mình đang kể bí mật. Tôi chìm đắm trong lời kể, đạt được sự an ủi to lớn.

Tôi chưa bao giờ nhắc với ai về chuyện này, cũng chưa bao giờ ngờ rằng có một ngày lại kể nó ra với bất kỳ ai. Hướng hồ lại là kể cho một phụ nữ, đúng là tôi không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Hắc Lệ khiến tôi kể nó không chút tốn mấy công sức. Phụ nữ là một tạo vật như thế nào nhỉ?

“Trước khi vào đại học, tôi là một anh công nhân ở xưởng quần thuốc lá. Thời gian đầu, tôi làm trong gian đóng gói, hầu hết đều là nữ công nhân”.

“Thế thì ông sướng quá còn gì”, Hắc Lệ chêm vào.

“Nhưng đa số đều là các nữ công nhân đã có chồng”. Khi nói, tôi cố tình nhìn cô hơi lâu. “Họ không hề để tôi được sung sướng. Trái lại, họ khiến tôi rất khổ sở. Họ hầu như toàn nói về chuyện đó. Họ dùng đủ mọi ngôn từ mới mẻ để nói tới nó. Họ...”

Đang nói tới đây, Hắc Lệ ngắt lời tôi.

“Ông việc gì cứ phải nói họ, họ... nghe khó chịu quá. Tôi biết ông định ám chỉ ai rồi”.

“Được, tôi không nói tới họ nữa”.

“Thoạt đầu, khi nói tới những đoạn gay cấn, họ còn hạ giọng”, tôi kể tiếp, “Sau đó tất cả đều cười ngặt nghẽo. Người nọ đẩy người kia. Rồi họ phát hiện ra tôi cũng đang nghe, lại còn đỏ bừng mặt, nên họ không thèm nói nhỏ nữa”.

“Không thèm nói nhỏ nữa là sao? Họ không kể tiếp à?”, Hắc Lệ tò mò.

“Họ bắt đầu kể lớn tiếng trước mặt rồi, rồi cười nhạo mặt tôi đỏ ra sao”.

Đột nhiên, Hắc Lệ bật cười. Một nét sắc thái trên gương mặt cô gợi tôi đôi chút liên tưởng. Liệu cô sau này có trở thành người đàn bà như vậy?

“Cứ như vậy, những ngày tháng ở gian đóng gói đôi với tôi trở nên thực khó khăn. Tôi một mặt thích nghe họ kể chuyện, nó có thể khơi gợi trí tưởng tượng của tôi. Mặt khác tôi cũng hận họ nói ra những chuyện đó vì tôi luôn nghĩ rằng những chuyện đó phải tuyệt diệu hơn những gì họ kể, hoặc phải phong phú hơn”. Nói tới đây, tôi ngừng lại.

“Chỉ có vậy thôi sao?”. Hắc Lệ hỏi tôi bằng giọng của bà chủ.

“Đại khái vậy”.

“Kết quả ra sao?”

“Kết quả gì?”

“Trong hoàn cảnh đó, tóm lại anh có phạm phải điều gì không?”, Hắc Lệ có phần điêu luyện khiến tôi phát sợ.

“Một hôm, tôi không dùng hồ dán trên bàn để dán hộp thuốc lá nữa, bởi vì trong phòng không có người”.

“Ý ông nói tới một loại dịch thể khác?”. Nếu ai đó nói Hắc Lệ rất ngốc nghếch, tôi không hề phản đối.

“Rồi sao nữa?”. Nhưng cô ta không ngốc, vì còn hỏi rồi sao nữa.

“Rồi lúc sắp tan ca, nhân viên kiểm tra chất lượng kêu tôi tới, dặn buổi tối tới nhà cô ta. Trong tay cô ta đang cầm bao thuốc lá do tôi dán bằng loại hồ đặc biệt. Tôi rất sợ hãi nên đi ngay. Khi tới nhà cô ta, tôi hỏi làm thế nào mà cô phát hiện được. Cô ta đáp có thể ngửi được mùi.

“Cô ta còn nói dám khẳng định, tôi vẫn là một cậu thanh niên còn chưa bóc tem. Cô hiểu là ý gì không?”, tôi cố ý trêu Hắc Lệ.

“Ai mà chả biết”, cô cười hì hì, đáp.

“Cô ta nói muốn dạy tôi cách làm”.

“Cô ta không có chồng sao?”

“Chồng cô ta bị đi tù”

“Tại sao?”

“Sao cái gì cô cũng muốn biết thế nhỉ?”

“Thôi được rồi, ông không cần nói cũng được. Nhưng phải kể với tôi, cô ta đã dạy ông như thế nào?”. Tôi không ngờ Hắc Lệ có thể gần tôi tới mức độ như thế.

“Không đợi cô ta dạy, tôi đã xong rồi. Cô ta tức phát điên, chửi tôi là đồ vô dụng. Còn nói rằng, nếu như vậy, tôi mãi mãi sẽ chẳng trở thành trò trống gì”.

Nói tới đây, lòng tôi hơi buồn. Cô ta nói cũng đúng thật, về mặt này, tôi đã hơn bốn mươi tuổi đầu, nhưng chả thành trò trống gì.

“Tôi chưa bao giờ được nghe còn có những người đàn bà như vậy. Thú vị thật”. Hắc Lệ lại một lần nữa ngọc nghêch than thở. Nhưng lúc đó, tôi thấy mọi thứ đều rất đáng yêu. Vì thế, tôi cũng như đưa trẻ nhắc nhở cô rằng đến lượt cô phải kể bí mật của mình. Nhưng câu đầu tiên cô nói ra khiến tôi choáng váng.

“Bí mật của tôi có liên quan tới Trương Đạo Phúc”. Cô vừa nói dứt lời, tôi lập tức nảy sinh không ít thù hận với Trương Đạo Phúc. Tại sao những phụ nữ mà tôi quen và thích đều có liên quan tới ông ta?

Cuối cùng, Hắc Lệ cũng coi chuyện tôi kể thuộc cấp bí mật. Vì thế, cô cũng kể bí mật của mình. Nhưng tôi cho rằng bí mật của Hắc Lệ còn bí mật hơn cả tôi. Vì cả hai chúng tôi đều biết Trương Đạo Phúc, và ông ta vẫn còn sống.

Tôi cũng cho rằng Hắc Lệ là một phụ nữ rất trong sáng. Có lúc, đàn ông phải trả giá vì ấn tượng như vậy.

Nghe xong bí mật của Hắc Lệ, tôi phát hiện thấy Trương Đạo Phúc và tôi có những khác biệt cực kỳ to lớn. Ông ta không giống tôi luôn thông cảm với phụ nữ, mà chỉ luôn khơi gợi, dẫn dắt phụ nữ thông cảm với ông. Trước

đây, tôi không tưởng tượng nổi, đàn ông làm thế nào có thể thoát một cái chiêm được sự thông cảm của người phụ nữ yếu ớt hơn mình. Nghe Hắc Lệ kể, tôi mới hiểu, té ra kỹ năng đó cũng rất đơn giản.

Tôi nói với Hắc Lệ cảm nghĩ của mình. Nhưng Hắc Lệ cho rằng, đối với tôi có lẽ rất khó, vì đàn ông với đàn ông cũng rất khác nhau. Từ câu nói của cô, tôi thấy được sự an ủi. Đồng thời cũng nhận thức được Hắc Lệ rất phức tạp. Cô có cả hai mặt ấu trĩ và già dặn của người đàn bà.

Trước hết, Trương Đạo Phúc thường than thở sự ngưỡng mộ đối với Hắc Lệ là, trẻ trung thật tốt biết bao. Trẻ trung có thể phạm những sai lầm không nhất thiết phạm phải, bởi vì tuổi trẻ có cơ hội sửa chữa. Hắc Lệ sử dụng mặt ấu trĩ của cô, “ép hỏi” cái gì là sai lầm mà không nhất thiết phạm phải. Thế là Trương Đạo Phúc chân thành thổ lộ, trong tình huống như thế nào, ông đã có người đàn bà khác. Và “tình huống” đó là do vợ ông tạo nên. Nếu vợ ông đối với ông tốt hơn một tí, ông đã không làm như vậy.

Rất hiếm phụ nữ nảy sinh ngờ vực khi một người đàn ông nào nói xấu vợ mình với họ. Chẳng hạn như khi người đàn ông đó nói ra vẻ bí mật hơn, áp a áp úng, hoặc gián tiếp ám chỉ, thì người phụ nữ đang nghe càng tin tưởng hơn. Đó là một người chồng bất hạnh. Từ đó nảy sinh sự thông cảm với anh ta.

Trương Đạo Phúc lại kể, người phụ nữ mà ông quen rất rắc rối. Cô ta không muốn vợ của Trương Đạo Phúc biết mọi chuyện xảy ra giữa họ. Vì vậy ông không thể nói thật với vợ. Và kẻ đối đầu với người phụ nữ kia ở cơ quan cô ta lại quen biết vợ của Trương Đạo Phúc. Đồng thời, cô bạn thân của kẻ đối đầu đó cũng là bạn thân của người phụ nữ này... Kết quả là khi quan hệ tình ái của họ vừa bắt đầu thì kết quả cũng ập tới: vợ của Trương Đạo Phúc đã phát hiện được mọi chuyện thông qua một lô quan hệ thân thiết làng nhàng kia.

Vợ của Trương Đạo Phúc đưa ra cho chồng một quyết định trừng phạt. Cô ta nói, vĩnh viễn không ngủ với Trương Đạo Phúc nữa, vì cứ nghĩ tới việc ông ta ân ái với người phụ nữ kia, cô lại thấy ghê tởm. Bởi vì tính cách cứng rắn như sắt của cô ta không chịu đựng nổi sự ô nhục đó...

Đối với tôi, đó là một chuyện vô cùng giả tạo. Tôi nói với Hắc Lệ, cứ cho như vậy đi nhưng cách mà bà vợ xử chồng như vậy cũng không phải là cách phụ nữ trừng phạt đàn ông.

“Tại sao lại không?”. Hắc Lệ hỏi có phần tức giận.

“Bởi vì không người phụ nữ nào có thể làm nổi”, tôi đáp.

“Nghe cái giọng ông nói, cứ như trên đời này chỉ có ông là người am hiểu phụ nữ nhất”, Hắc Lệ châm chọc tôi.

“Người khác cũng đồng tình với ý kiến đó của tôi”. Giọng tôi đã chùng xuống rất nhiều. Tôi không muốn Hắc Lệ bực mình, phá hỏng bầu không khí tối nay. Việc gì tôi phải coi bí mật mà Hắc Lệ kể như chuyện vui này là thật nhỉ? Nó chẳng qua chỉ là một đề tài mà chúng tôi đang nói. Chẳng qua chúng tôi chỉ muốn nói điều gì đó, nói cái gì cũng vậy cả. Tôi chỉ muốn được nhìn thấy Hắc Lệ, tai tôi được nghe cô nói. Còn việc cô nói những lời hay, ý xấu hoặc những chuyện ngu ngốc đều chả làm sao. Trước mặt cô, tôi không còn là tôi như trước nữa. Điều đó rất quan trọng đối với tôi, quá quan trọng là đằng khác. Cứ nghĩ như vậy, thậm chí tôi thấy mình có phần hiểu được Trương Đạo Phúc. Tại sao một gã sắp năm chục tuổi đầu còn nói láo trước mặt một cô gái. Trạng thái thông thường của đàn ông là trông rất thể diện, ai lại không có lúc yếu ớt cơ chứ? Chỉ ít giờ đây tôi cũng không có quyền cười cợt Trương Đạo Phúc.

“Đáng tiếc là sự trừng phạt của vợ Trương Đạo Phúc đã thành công?”, Hắc Lệ nói có phần bi thương.

“Thành công như thế nào?”, tôi cũng có phần chân thành hơn.

“Ông ta không ớn”, Hắc Lệ nói nhỏ, nhưng nét mặt không hề có ý gì ngại ngùng.

“Ý cô là về mặt kia không ớn?”

Hắc Lệ nghiêm túc gật đầu. Thái độ chân thành của cô lại khiến tôi bực bội.

“Ông ta có thể đi tìm người tình. Chính là cái cô bạn gái cũ ấy”, tôi sẵn giọng.

Hắc Lệ lại một lần nữa không hài lòng với tôi. Cô nói, Lẽ nào ông không thể chính diện một tí suy nghĩ về một người đàn ông khác? Chẳng lẽ ông không thể nghĩ người khác cao hơn một chút sao?

Tôi bị những lời lẽ của Hắc Lệ tấn công, cứng cả họng.

Một lát sau, cô nói tiếp, cô cũng từng nói như vậy với Trương Đạo Phúc. Nhưng ông ta nói tuy ông ta không phải là một con ngựa tốt nhưng trong cuộc sống, không thể luôn quay đầu lại.

Hắc Lệ là một người phụ nữ mà tôi không thể đối phó. Tôi chỉ đành chuyển hướng câu chuyện:

“Thực ra chúng ta không có gì là mâu thuẫn cả và đó cũng không phải là vấn đề giữa chúng ta. Hãy nói cho tôi biết, ông ta muốn cô làm gì?”.

“Ông ta muốn hẹn hò với tôi và khiến tôi không phải sợ hãi. Vì ông ta đã không còn nguy hiểm với phụ nữ nữa”. (Nói tới đây, cô suýt bật cười).

Nhưng ông ta thích làm phụ nữ được vui sướng. Ông ta nói ông ta có thể làm được điều này. Ông ta nói từ báo chí cho thấy có rất nhiều phụ nữ chỉ hy vọng được ôm ấp, được hôn, được vuốt ve. Bởi vì những người đàn ông của họ dường như đã quên mất những chuyện phiền phức này. Ông ta nói, Tôi chỉ dùng bàn tay thần kỳ của tôi khiến cô quên đi tất cả phiền não trên thế gian, khiến cô nhìn thấy được một cuốn tiểu thuyết sex tuyệt diệu. Sau khi thưởng thức, cô không cần thiết phải hét hoảng che đậy. Tất cả đều rất tự nhiên. Tôi có kinh nghiệm, sẽ khiến mọi thứ không còn lưu giữ dấu vết. Chỉ có thể giữ lại những cảm giác tốt đẹp nhất trong lòng cô, để người khác vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy.

Hắc Lệ càng nói, càng nói, càng biến thành giọng lưỡi của Trương Đạo Phúc. Tôi biết chắc chắn ông ta đã nói với cô những lời lẽ đại loại như vậy. Và khiến cô rung động, nhưng giờ đây khi cô trần thuật lại cho tôi, cô lại gia công thêm lần nữa. Tôi không thể nói rằng lúc đó mình hiểu đàn bà hơn. Nhưng quả thực có khoan dung hơn đối với họ, còn nhiều hơn những gì tôi có thể khoan dung được trước đây.

“Thế ông cũng vui sướng chứ?”, Hắc Lệ lại tiếp, “Đó là tôi hỏi ông ta. Ông ta đáp, Có chứ, khi tôi làm tất cả những điều này, tôi sẽ vui sướng chết đi được”.

“Thế là cô đi sao?”

“Ừ, tôi đi”, Hắc Lệ đáp.

“Đó là toàn bộ bí mật?”, tôi rất bực mình.

“Nhưng tôi đi được nửa đường lại quay về”, Hắc Lệ đính chính.

“Tại sao?”

“Bởi vì ông ta không ôn mà”, Hắc Lệ nói.

“Thế nếu ông ta ôn, chắc hẳn cô không quay về giữa chừng?”

“Ha ha ha...”, Hắc Lệ bật cười như điên dại. Từ đó về sau, tôi chưa hề bắt gặp người phụ nữ nào cười như vậy nữa, kể cả Hắc Lệ.

Nếu tôi nói, tôi có phần phải lòng Hắc Lệ rồi chính là bắt đầu từ lúc này.

Tôi còn nhớ bữa đó là buổi tối. Sau khi cười xong, chúng tôi lại cười traten nữa. Rồi Hắc Lệ kéo tấm rèm cửa sổ tiệm ăn để tôi và cô ấy cùng ngắm phố phường bên ngoài. Có mấy cái bóng đèn đường bị hỏng, thêm vào hàng cây hai bên đường ken dày, khiến con đường trông rất âm u. Có một cụ già đang lê bước rất chậm chạp. Nhìn bề ngoài, chúng tôi không thể đoán nổi là cụ ông hay cụ bà. Tôi còn nhớ lúc đó Hắc Lệ nói, Cụ ấy không phải là già quá đâu, mà là mắc bệnh quá nặng. Tối như vậy còn ra ngoài một mình, có lẽ tới bệnh viện.

Cô chợt xoay người lại, ôm chầm cổ tôi, khe khẽ nói:

“Em phát hiện được nhược điểm của ông, thật đáng tiếc, chúng không ảnh hưởng tới em”.

Tôi xúc động rần rật.

“Nếu giờ em lại nhắc với ông chuyện phân phòng, em biết, ông lập tức sẽ nghĩ vì chuyện đó, em mới ôm ông. Đúng không? Có phải ông nghĩ như vậy không?”

“Ông có thể nói với mọi người trong Viện rằng vì chuyện bạn trai, em đã mâu thuẫn với gia đình, bị đuổi đi. Rồi em lại cãi cọ với bạn trai. Nên bắt

đầu từ ngày mai, em sẽ tới cơ quan ở trong phòng làm việc. Em không yêu cầu gì cao, chỉ cần mượn một phòng của Viện cũng được”.

Tôi cứ ôm chặt người ta như vậy, lẽ ra cũng phải nói điều gì, nhưng nói mãi không ra. Tôi đành gọi tên cô. Tôi nói, Hắc Lệ, Hắc Lệ, Hắc Lệ.

“Hãy tin em không lừa ông đâu. Thực sự là em có chuyện với bạn trai. Em rất muốn sống một mình, bất kể đó có là một cái nhà vệ sinh sạch sẽ cũng được. Ông biết đấy, em không còn trẻ nữa, sống ở nhà thật sự ngọt ngào”.

Tôi đẩy cô ta ra, chậm chạp ngả vào phần ghế tựa. Hắc Lệ không nói nữa mà tiến lại một bước, nâng lấy mặt tôi, nhẹ nhàng vuốt đám tóc dài xoã trên trán tôi, rồi lại lấy tay vuốt chúng phẳng ra. Tiếp đó, cô ôm cả mớ tóc tôi cùng cái đầu tôi dúi vào trong bộ ngực của cô.

Cú va chạm đó quả có sức mạnh, giống như bị một gã đàn ông đón đầu đấm một đòn chí tử. Nhưng đó cũng là một sự đụng chạm dịu dàng, như thể đầu được vươn vào đám mây...

Lại thêm một gian phòng nữa, dù cho nó có bé như một cái toa lét sạch sẽ.

Nếu tai nạn có thể dịu dàng một chút sẽ tốt biết bao

Khi tôi viết cuốn tiểu thuyết này vẫn chưa biết tiểu thuyết cần phải như thế nào. Có lẽ tiểu thuyết không có dạng thức cố định. Lúc nghĩ như vậy, biên tập Lãnh gọi điện cho tôi, hỏi thăm viết tới đâu. Thực ra ông Lãnh là một người rất tình cảm. Tôi đem những thắc mắc hỏi ông.

“Tiểu thuyết cần phải chân thực”, ông nói.

“Liệu một người có thể viết được tiểu thuyết chân thực y hệt như trong cuộc sống không?”. Tôi hỏi, lòng đã sẵn câu phủ định.

“Tại sao lại không? Độc giả cảm thấy anh viết chân thực y hệt như cuộc sống, vậy chẳng phải anh đã làm được hay sao?”

Thì ra làm được những điều này đều dựa vào sự khoan dung của độc giả, chứ không phải dựa vào kỹ thuật. Chỉ cần độc giả có thể nói, Chà, cuốn tiểu thuyết này chân thực quá, còn chân thực hơn cả cuộc sống.

Mặc dù nói vợ của Du Khuê là công nhân, nhưng để lại cho tôi ấn tượng rất tốt. Khi cô ta tới tìm tôi, hoàn toàn không có cái kiêu khê đẩy cửa thò đầu, lách người vào như lớp trí thức của Viện.

Cô gõ cửa cộc cộc hai cái, tiếng vang khá to, khiến tôi lúc nói “Mời vào”, âm thanh vang không gì bằng.

“Ông là Viện trưởng Hồ?”, cô vừa hỏi vừa ngồi xuống đối diện tôi.

“Quý cô là...?”, tôi trịnh trọng hỏi, nhưng cô ta lại không để ý. Đó là chỗ mà tôi không bằng cô.

“Tôi là vợ của ông Du”.

“Ông Du? Viện chúng tôi cũng có một người họ Du”.

“Du Khuê”, cô có vẻ hơi ngán ngẩm khi nói tên chồng, dường như nhã nhặn trách tôi tại sao không biết cả những thứ như vậy.

“Viện trưởng, không giấu gì ông, tôi cũng không có văn hóa gì. Có văn hóa đã không đi làm công nhân”. Cô rất sốt ruột đi thẳng vào vấn đề. “Vì vậy, tôi không nói lòng vòng đâu, để ông ngán”. Tiếng cô nói rất to, lại mặc một chiếc váy bò liền nom rất trẻ so với độ tuổi của cô. Trên mặt cô cũng không

nhiều nếp nhăn. Trên đường nếu gặp cô, ắt không thể lập tức nhận ra cô là công nhân.

“Đừng nói như vậy”, tôi rót trà.

“Không cần trà đâu. Uống nước mát là được rồi”. Cô nói. “Uống trà quá chậm, mất thời gian. Vả lại, tôi đang khát”.

Phải thừa nhận cô là một phụ nữ có đặc điểm. Tuy là công nhân nhưng ngoại hình của cô khá đẹp, lại thẳng tính, rất tự nhiên. Đàn ông không có gì là không lý giải nổi tại sao ông Dur lại nghe lời vợ đến vậy.

Cũng dứt khoát như cô gõ cửa cốc cốc, cô một hơi uống sạch cốc nước. Tôi định rót cho cô cốc nữa nhưng cô xua tay.

“Thôi, không khát nữa. Viện trưởng, tôi nói thẳng thế này nhé. Nếu ông không phân nhà cho tôi, tôi sẽ ly dị với ông Dur”.

“Áy áy, chị Dur, như vậy chẳng hóa ra dọa tôi sao?”

“Tôi có dọa gì đâu. Viện trưởng, tôi nói thật lòng đó. Ông Dur cũng tin. Ông không tin, có phải cho rằng tôi xấu quá phải không?”, cô ta chỉ vào mặt mình và hỏi.

Tôi vẫn duy trì sự hoài nghi của mình.

“Không phải tôi không trọng tình cảm. Tôi và ông Dur nhà tôi rất hợp nhau. Nhưng những người hợp với tôi cũng không ít. Việc gì tôi phải tự treo mình lên cây để mình không vui vẻ?”. Cô ngừng lại, nói tiếp, “Bây giờ thiếu gì ông già cô đơn cơ chứ”.

Sau khi vợ của Dur Khuê đã bỏ đi, tôi nghĩ có lẽ cô ta không thuộc dạng nữ công nhân chỉ biết nói không biết làm. Vì vậy cần phải đề phòng cô ta mới

được, ngộ nhờ vì chuyện phân phòng ở không thành, cô ta ly dị với Du Khuê thật, tôi ắt sẽ không nhận được kết quả tốt đẹp gì từ phía ông ta.

Hay là tôi có phần hơi sợ chẳng? Đúng là tôi có hơi sợ thật.

Trên đường về nhà, tâm trạng có khá hơn một chút. Tôi luôn tìm kiếm niềm vui từ bất hạnh. Bất luận nhìn thấy ai, dù người đó đi như thế nào, tôi đều có thể thay anh ta nghĩ ra đủ mọi chuyện đau lòng, để an ủi mình. Nếu đó là một cô gái kiêu ngạo, tôi sẽ nghĩ rằng cô ta giả bộ như vậy để lấp đi nỗi đau chồng ngoại tình. Nếu đi ngang qua là một thằng bé có thần sắc hoảng hốt, tôi sẽ nghĩ hẳn nó vừa ăn trộm được thứ gì, bị cảnh sát phát hiện...

Giờ đây, bạn có hiểu thêm được tí nào về tôi không? Tôi không phải là người xấu. Tôi nghĩ lung tung như vậy nhưng cũng không làm hại ai. Họ đều khoẻ mạnh đi ngang qua tôi. Mọi người đều sống không dễ dàng gì, ai cũng có thể phải đối mặt với khó khăn. Dù vui vẻ cũng không nên quên, nhưng cũng không nên quá u sầu. Thật đáng tiếc, dù bạn đã nghĩ hơn một ngàn lần, lúc sắp xảy ra chuyện, vẫn đàn ra nhìn.

Lúc tôi vừa đi làm về tới nhà đã có hai phụ nữ đón tôi ở phòng khách.

Một người là Lưu Thác Vân, người kia là vợ tôi.

Tôi không biết họ đã nói những gì liên quan tới tôi. Lúc tôi chào Lưu Thác Vân, cô ấy cứ đực ra như người gỗ, không hề có chút biểu hiện gì. Chỉ có vợ tôi chăm hận nhìn tôi. Không gian phảng phất như quánh lại. Nếu tôi lập tức mở miệng, rất có thể vợ tôi sẽ nhảy xổ ra trước mặt tôi và bóp chết tôi không chút do dự. Giống như tất cả đàn ông ít nhiều mắc phải sai lầm, trước tiên tôi giữ im lặng, rồi trấn tĩnh ngồi xuống chiếc ghế cách cả hai người khá xa.

Tình huống đó rất cuộc cũng phải có người lên tiếng. Nhưng theo quy luật thông thường, người đó không phải là tôi.

Dường như vợ tôi cùng chung suy nghĩ với tôi, cũng chẳng có ý định nói gì. Cô ta tiếp tục nhìn tôi đầy căm giận. Tôi lo lắng cô ta bị chìm đắm trong cảm giác sai lầm, cứ ngỡ là dùng ánh mắt như vậy là có thể đống được tôi vào cột ô nhục mà cô dựng nên. Nhưng dù sao chẳng nữa, tôi cũng không thể mở miệng trước được. Trục giác mách bảo tôi như vậy.

“Viện trưởng Hồ, xem ra tôi phải giải thích rồi”. Cuối cùng Lưu Thác Vân cũng nói, lại còn diễn đạt rất thấu tình đạt lý. “Tôi đã nói với ông rồi. Tôi cần có nhà. Điều này đối với tôi quá quan trọng, vì vậy có thể vì chuyện này mà không ngại ngừng gì. Nếu không được phân nhà, tôi phải đến ở nhà ông thôi. Nhưng vợ ông nói, tôi không có lý gì để ở nhà ông. Cô ta nói đúng, vì vậy tôi phải nói cái lý do để tôi có thể ở lại nhà ông được”.

“Lý do gì? Có thể cho tôi cùng biết được không?”, tôi ôn hòa hỏi, lo lắng nếu cao giọng sẽ dẫn đến bom nổ bất ngờ.

“Thôi đừng diễn nữa đi. Diễn kịch quá kém, phát tởm đi được”. Chưa đợi Lưu Thác Vân cất tiếng, vợ tôi đã gào lên. Cô như vừa chợt tỉnh từ trong mơ, con nhẩn nại vụt tan biến. Tôi vẫn ngồi, nhưng nhìn thấy Lưu Thác Vân vẫn ngồi ôm vai, ngẩng đầu chợt thay đổi tư thế. Tôi đoán, đó là lương tri của cô vừa bị cái gì đụng phải.

“Hãy cứ để tôi nói đã nào”, Lưu Thác Vân nói với vợ tôi không khách sáo.

“Cô còn muốn đem những gì lời vừa nói với tôi nhắc lại với anh ta sao?”. Vợ tôi trừng mắt nói với Lưu Thác Vân. “Da mặt cô thật không ngờ lại dày đến như vậy?”

Lưu Thác Vân hồi phục lại tư thế ngồi trước khi thay đổi, thậm chí đầu còn vươn cao hơn, như thể toàn bộ chân lý của thế giới đều tập trung hết chỗ cô.

“Hò Đông?”. Tôi giật mình khi nghe vợ tôi gọi tên tôi. Từ chỗ chưa bao giờ gọi tên tôi, ai ngờ được cô ta lại làm như vậy.

“Đó là trình độ của anh đó hả?”. Cô ngừng hơi, rồi nói tiếp, “Tôi biết ắt có ngày anh sẽ dẫn một tình địch của tôi về nhà. Nhưng tôi thật không ngờ anh lại dùng con người với trình độ như vậy để làm tổn thương tới tôi. Tôi luôn chuẩn bị tinh thần, dù đã cố gắng khách quan ngắm những ưu điểm của người tình anh, để thua cũng thua cho đáng, Nhưng giờ đây, tôi phải thừa nhận, Hò Đông, anh đúng là hạng người y hệt như người ta nói”.

Tôi chả thèm cãi, bụng bảo dạ, dù không có đàn ông đi nữa, phụ nữ cũng có thể đơn độc diễn vở tuồng này thành công. Họ đúng là các diễn viên giỏi trong nhà.

“Mọi người đều nói, đàn ông hói đầu đều có mặt thâm hiểm”. Vợ tôi đúng là điên thật, không thèm chú ý có ai quan tâm tới cô ta nữa không, cứ lải nhải mãi. “Anh đúng là dùng cái mớ tóc chết tiệt kia che cái đầu hói, nhưng có tác dụng gì cơ chứ. Đúng là thâm hiểm”.

“Cô nói cái gì thế?”, tôi khẽ hỏi. Nhưng tôi không thể ngồi yên được nữa. Lời lẽ của cô ta khiến tôi nhớ tới giấc mơ đáng sợ kia. Nhớ tới cô ta ra sức túm mớ tóc tôi mà đánh trong mơ. Tôi nhìn thấy trước mắt như bay lên vô số những bóng đen như những con côn trùng mà tôi không tài nào nhịn nhục nổi, máu như trào lên. Đây là sự thật, đây là mơ, tôi không còn đoán nổi nữa. Tôi chỉ rõ một điều, nếu cô ta còn nói tiếp một câu tương tự như vậy, tôi sẽ đánh cô ta như trong giấc mơ, bất chấp hậu quả.

Vợ tôi chột bưng lấy mặt, thông minh khóc âm lên, khiến toàn bộ luồng dịch độc trong người tôi cũng không có cơ hội được giải thoát.

Lưu Thác Vân một lần nữa lại thay đổi tư thế ngồi, ẩn giấu đôi chút hoảng hốt. Tôi nhìn cô, nỗ lực cố gắng, nhưng cũng không thể che lấp được sự thất vọng của tôi đối với cô. Khi cô dọa tôi như vậy, tôi không thể ngờ rằng có một ngày, cô sẽ làm thật. Thậm chí còn cảm thấy cô nói vậy thật có cá tính. Nhưng giờ đây, tôi phải nghĩ ra dùng thái độ gì để đuổi cô ta đi. Tôi quyết định phải thật ác, nhưng mãi không thể dùng thái độ tồi tệ đối với cô. Có lẽ tôi vẫn còn hơi thương cảm. Nếu không phải vì chuyện phân nhà bức ép con người ta tới mức này, một người phụ nữ quyết không thể phải hạ mình như vậy.

“Xin cô đi cho”, tôi nói với Lưu Thác Vân.

“Nói đùa sao? Lúc tới, tôi không có ý định về”. Nói xong, cô quay mặt đi nơi khác, không nhìn tôi nữa.

“Nếu cô dám ở đây, tôi sẽ chết ở đây”. Vợ tôi ngừng khóc, gào lớn. Lưu Thác Vân chẳng thèm chú ý tới cô ta, như thể họ đang tập kịch. Vợ tôi khóc lóc âm ỉ, còn Lưu Thác Vân không biến sắc mặt đều là chuyện đạo diễn đã dàn dựng cả.

Những phụ nữ như vậy, tôi gặp không nhiều. Cảnh như thế này, tôi lại càng gặp lần đầu. Nói thật, tôi không có cách gì, cũng nghĩ tới việc găm thét trước, xem hiệu quả ra sao đã.

“Câm hết đi”, tôi vừa hét xong, Lưu Thác Vân vui ra mặt.

“Đáng câm mồm phải là anh mới đúng!”. Vợ tôi quên bằng người phụ nữ kia, lại bám bả vào tôi. “Hồ Đông, anh có còn là con người nữa hay không? Tôi theo anh bao nhiêu năm qua, anh chưa bao giờ làm cho tôi được hạnh

phúc. Tôi cũng chưa bao giờ biết được cái gì gọi là vui sướng. Vì thế, tôi đành phải đem những chuyện phiếm của đồng nghiệp làm niềm vui. Tôi thật đáng thương quá. Nhưng tôi vẫn nhẫn nhục suốt ngàn ấy năm. Anh không thể sinh con, cũng không chịu đi khám bác sĩ. Tôi còn nói được gì? Lúc về nhà, anh chỉ nghe loại nhạc người chết đó, tôi không thích nghe, nhưng anh mặc kệ. Tôi có nói được không? Tất cả mọi thứ đều xoay chuyển theo ý của anh. Anh là thượng đế của cái nhà này. Tôi chả nói được gì khác. Tôi vì cái gì cơ chứ? Vì tiền của anh sao? Anh có không? Vì chức quan của anh chẳng? Chẳng qua anh chỉ là một chức quan quyền mà thôi. Vậy tôi vì cái gì? Chẳng phải chỉ vì sau này về già cũng có người bầu bạn sao? Nhưng giờ đây, anh vừa tới Viện nghiên cứu có vài hôm đã để xảy ra chuyện thế này. Anh không cảm thấy ô nhục sao?”. Nói xong, vợ tôi lại khóc. Lưu Thác Vân liếc tôi một cái, như vừa phát hiện té ra tôi là một thằng đàn ông tàn nhẫn đến vậy.

“Trời ơi, sao ông trời không có mắt? Con đã ngàn này tuổi rồi, sao ông còn để con phải chịu đựng cái tội này? Con khổ quá. Thà làm quả phụ, sống những ngày trong sạch, còn hơn phải gánh chịu cái tội này”. Nói tới đây, cô ta ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Hồ Đông, tôi chưa bao giờ làm tổn thương tới bất kỳ ai. Tôi cũng không phải là người xấu. Tại sao anh muốn làm tổn thương tôi như thế này? Chả lẽ anh không bao giờ nghĩ rằng tôi không thể chịu đựng được những chuyện như vậy. Tôi thực không thể chịu được. Thà anh bị ô tô đâm, tàn phế, tôi còn hầu hạ anh suốt đời cũng không một lời oán thán. Anh không gây ra chuyện gì mà lại gây cái chuyện không đáng gây ra thế này hồi giờ. Tôi không chịu nổi. Anh có hiểu không hả?”.

Nghe xong những lời này, tôi phải xin các độc giả lượng thứ cho tôi. Tôi không tài nào diễn tả được tâm trạng tôi lúc này. Dù tiểu thuyết này vì chuyện này mà không thể xuất bản, dù vì chuyện này tôi không thể trở thành nhà văn, tôi cũng không muốn viết nó ra. Bởi vì nó quá mức...

Lưu Thác Vân đứng dậy, tiến lại gần vợ tôi. Cô nói với vợ tôi bằng giọng rất trẻ con rằng cô và tôi đều không phải là quan hệ nhân tình nhân ái gì. Chẳng qua chỉ vì muốn được phân phòng ở nên cô đã bịa ra như vậy. Cô xin lỗi về chuyện này. Nói xong, Lưu Thác Vân đi thẳng ra cửa. Vợ tôi nhảy bổ tới trước mặt cô như một con báo, dang rộng hai cánh tay chặn lại:

“Làm sao cô có thể nói hết lần này tới lần khác đều khiến người ta phát buồn nôn thế nhỉ? Chả giấu gì cô, khi cô khoe là nhân tình của chồng tôi, tôi đã buồn nôn. Cô cũng không chịu soi gương nhìn lại mình một tí. Có lẽ cô xứng làm nhân tình của một lão một trăm tuổi. Không chừng cô đã dùng thủ đoạn nào rồi mới dính chặt chồng tôi như vậy. Bây giờ còn không biết ngượng mà khoe ra. Tôi thật buồn thay cho cô. Giờ, cô lại nói là không phải. Cô tưởng thế giới này tồn tại vì mình cô sao. Cô nói phải là phải. Cô nói không phải là không phải sao? Cô là ai cơ chứ? Tôi nói cho cô biết nhé, cô không chạy được đâu. Đừng có nghĩ rằng ông ấy là Viện trưởng của cô thì cô vô sự nhé. Tôi phải tìm ra bằng được ông quan khác lớn hơn Viện trưởng của cô. Cô sẽ phải hối hận...”

Lưu Thác Vân đẩy vợ tôi ra, bỏ đi. Tôi muốn đi theo cô ta, nhưng bị vợ tôi gào to:

“Hò Đông, nếu anh bước ra khỏi nhà, đừng có quay lại nữa”. Không kêu tên tôi, cô ta đã không thể nói chuyện với tôi rồi. Tôi vẫn đi, đuổi theo Lưu Thác Vân.

Không ngờ đàn ông lại dễ cùng người phụ nữ khác ngoài vợ mình kết thành đồng minh như vậy.

“Không ngờ vợ ông hận ông đến vậy”, Lưu Thác Vân nói xong, bỏ đi.

Tôi chẳng biết ăn nói ra sao. Trừ đường về nhà, cũng không biết đi đâu. Vợ tôi nói không cho phép tôi quay về, nhưng những gì cô ta nói cũng chả có giá trị. Tôi nghĩ, hay là mình cứ trở thành một người đàn ông thích về nhà lúc nào thì về. Nếu tới một ngày nào đó, tôi không còn như vậy nữa, tôi sẽ tự biết dần, rồi lại tìm cách khác.

Con người luôn có cách. Đó là niềm tin của tôi.

Chúng ta đều là một sợi dây mảnh

Mấy ngày sau, một buổi tối khi về nhà, về cơ bản lại là bộ phim bi thương do vợ tôi đóng và tôi phải ngồi theo. Cô ta khóc, khóc mệt rồi thì kể tội tôi. Rồi từ quá trình kể tội phát triển thành chửi mắng.

Nếu tôi ở phòng riêng, vợ tôi trước tiên đứng tựa vào cửa rồi liệt kê ra một loạt những tội danh mà tôi nghe đều thấy lạ lẫm. Khi mệt rồi, cô ta bước vào phòng, tới ngồi trên ghế sofa, khóc một lúc, rồi tùy theo tâm trạng mà quyết định có nên tiếp tục hay không.

Nếu tôi nằm trên giường ngủ, cô ta sẽ ngồi bên cạnh giường kể lể, than vãn. Tất cả đều là những lời mà Lưu Thác Vân trước đây đã từng nói. Tôi nghĩ bụng, chắc chắn vợ tôi là một giáo viên rất thích ôn tập.

Tôi luôn yên bình chìm vào giấc ngủ, vì thực sự không làm gì nên trong lòng cũng không có gì gập ghềnh.

Cô ta nói gì, tôi có muốn nghe thì nghe một hai câu. Không muốn nghe thì tôi mở một chiếc máy chiếu phim khác trong não, trước khi đi ngủ, nghĩ lung tung một hơi, như thể người bơi tự do không đúng quy cách. Có một lần, tôi nghĩ tới Đặng Viễn mà không có lý do gì. Cô vẫn gầy như hồi đầu tiên tôi nhìn thấy, mãi mãi đứng ở vị trí tận cùng trong tưởng tượng của tôi,

khiến tôi một lần nữa lại trào lên cảm giác như thế này: nếu như tôi béo như Trương Đạo Phúc, nhất định sẽ ôm lấy cô, để cô cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp của da thịt. Rồi tôi lại lấy làm kỳ lạ tại sao mình nhớ tới người phụ nữ này. Vì cô mãi mãi cũng không bao giờ cần phân phòng ở. Có lẽ vì tôi vĩnh viễn không thể được ôm cô, nên cô cũng vĩnh viễn không cần phân nhà ở, vì Trương Đạo Phúc chưa bao giờ xơ múi được gì từ phía cô... Tâm tư tôi vừa yên bình vừa hỗn loạn.

“Anh thực đáng khinh. Chẳng qua chỉ là một cán bộ cấp nhỏ, mà đã bắt đầu bày đặt phòng nhì”. Tôi quên mất một tối nào đó, vợ tôi lại bắt đầu một vòng phê phán mới. “Chơi bời cũng được, nhưng cũng phải chơi loại sang sang một tí để tôi còn nở mày nở mặt chứ. Đằng này, anh lại dẫn một con đàn bà như vậy về nhà. Nếu để hàng xóm nhìn thấy, họ còn tưởng anh đang giở trò ôn nghèo kể khổ ra ấy chứ...”. Dường như cô ta hài hước hơn so với hai ngày trước. Nhưng tôi vẫn không thể bật cười lên được.

“Được rồi, tôi nhận lời với cô. Tôi sẽ giúp cô nở mày nở mặt”. Lúc cô ta nói như vậy, tôi đang nghĩ xem có thể tiến tới với Hắc Lệ thêm một bước nào, nên bời một câu như vậy.

Vợ tôi lập tức nhảy dựng lên, toàn thân run bần bật. Nhìn thấy cô ta như vậy, tôi ân hận mình phát ngôn bừa bãi.

“Anh có biết tâm trạng phổ biến của đàn ông kết hôn lần hai không?”. Cô ta phải cố gắng không chế lắm mới không trực tiếp chửi tôi, trái lại còn đưa ra cho tôi câu hỏi như vậy.

Tôi mặc kệ cô ta.

“Dù có rụng cả răng cũng phải nuốt vào trong bụng”.

Tôi quyết định lờ tịt cô ta trong đề tài này, vì tôi không nghĩ tới ly hôn.

“Cuộc hôn nhân đầu tiên không tốt đẹp, họ vẫn phải cố khạc ra chiếc răng đã bị gãy. Khạc ra để cho bạn gái mới xem, đổi lấy một chút đồng cảm. Lần thứ hai, vẫn làm như vậy. Chính mình cũng cảm thấy phiền, chẳng tha đối phó cho xong. Bây giờ anh cần phải hiểu rõ con đường của anh trước mắt, đừng có đánh trận gì mà không chuẩn bị. Đừng trách tôi không báo trước đây nhé!”. Cô ta cố ý ra vẻ bình tĩnh nói, rồi đột nhiên lại khóc lớn.

Hôm nay là thứ tư, là thời gian Viện lại tổ chức họp lớn. Tôi đến sớm hơn thường nhật, tới ngồi vào ghế của mình và giả bộ xem tài liệu. Thực ra muốn nghe mọi người tán phét gì trước khi vào họp. Từ khi tôi nhậm chức Viện trưởng tới nay, không được nghe họ tán dóc điều gì nữa, có phần nhưng nhớ.

Gã Ba bắt đầu một đề tài mới, liên quan tới heo. Gã nói, Con người ngày nay thật đáng sợ. Trước khi giết heo, họ có thể tọng nước vào. Rồi khi bán thịt lại phân trọng lượng”

“Nói láo”, cô Ngô bất bình, “Ai mà tọng nước được vào cho lợn cơ chứ?”

“Ai nói láo bao giờ”, gã Ba không phải là ông Tào nên không chút khách khí với cô Ngô. “Trước tiên họ treo con lợn lên, rồi đổ nước vào miệng nó, được bao nhiêu hay bấy nhiêu”.

“Ồi trời ơi”

Cô Ngô cứ xuyt xoa như một bà già. Hắc Lệ cũng than vãn như vậy. Tiếp đó họ hầu như cùng nói một lúc, “tàn nhẫn quá”.

Hình như tôi mãi không có một khái niệm rõ rệt về tàn nhẫn. Khi nghe chuyện mà mọi người cho rằng tàn nhẫn, điều trước tiên tôi nghĩ đến là những chuyện còn tàn nhẫn hơn cả chuyện đó. Mặc dù tôi vẫn chưa biết được đó là chuyện gì. Như vậy tôi sẽ tránh được cảm giác đặc biệt tàn nhẫn

trước mắt. Ai mà biết được thời gian được đẩy về đằng trước hay lặp lại theo vòng tuần hoàn, nhưng chưa hề gián đoạn việc phát sinh ra những chuyện tàn nhẫn.

Lúc họp, tôi nghĩ, bọn họ cũng không hề vì vậy mà kiêng ăn thịt heo.

Tọng nước xem ra vẫn chưa bị coi là tội thực sự.

Cuộc họp kết thúc rất nhanh. Nguyên nhân có thể là do chúng tôi không hề thảo luận về chuyện phân phòng ở. Lúc sắp rời phòng họp, tôi đột nhiên nhớ tới Trương Đạo Phúc. Không biết ông ở cơ quan mới ra sao, và chủ yếu là tôi muốn trò chuyện với ông về những chuyện ở Viện. Về mọi chuyện xảy ra ở Viện, ai lý giải được ắt không khó, nhưng chỉ có Trương Đạo Phúc thực sự cảm nhận được tất cả.

Ngoài hành lang, tôi gặp Đặng Viễn. Dường như tôi nghe ai đó từng kể, cô ta và Trương Đạo Phúc là hàng xóm, nên nhân tiện hỏi thăm tin tức của ông ta. Đặng Viễn nhìn tôi có vẻ kinh ngạc. Tôi lập tức thanh minh rằng còn có một số việc muốn thương lượng với Trương Đạo Phúc. Cô nhìn trước nhìn sau, thấy không có ai, mới kéo tôi vào phòng làm việc của tôi.

“Ông không biết gì sao? Trương Đạo Phúc bị bắt giam rồi”, cô nói với vẻ thần bí.

Tôi lắc đầu, thậm chí không tin nổi lời cô ta, lòng đầy kinh ngạc.

“Hôm qua, tôi còn đi cùng vợ ông ấy tới Cục công an thăm mà”, Đặng Viễn nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, tôi hỏi.

“Ông ta thì còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Lại chuyện trai gái ấy mà”. Đặng Viễn xẵng giọng. “Ngay từ đầu, tôi đã khuyên vợ ông ấy ly dị. Con người bà ấy cũng hay lắm, nhưng cũng không đỡ được những chuyện trăng gió của ông ấy ở bên ngoài. Hồi còn ở Viện chúng ta, ông ấy đã không thực thà, nhưng những chuyện như thế này, tốt nhất là ông không nên biết”.

Lời lẽ của Đặng Viễn khiến tâm trạng vốn không thăng bằng của tôi lại càng lung lay tợn. Tôi rất muốn biết Trương Đạo Phúc hiện đang xảy ra chuyện gì. Nhưng lại càng muốn biết hơn trước đây, ông ta không thực thà trong Viện nghiên cứu ra sao.

Thấy tôi không nói gì, Đặng Viễn nhìn tôi kỳ lạ. Tôi đành phải lập tức nói một câu rất mơ hồ.

“Chẳng phải ông ta vừa chuyển về đơn vị mới sao?”

“Đúng thế. Vì vậy, tôi và vợ ông ấy đã phân tích rằng, Trương Đạo Phúc là kẻ có bệnh, y hệt như Clinton. Không suy tính đến bối cảnh, cũng không nghĩ tới hậu quả”. Đặng Viễn rất muốn kể hết câu chuyện.

“Ông nói xem, đàn ông nói chung, ai lại vừa tới cơ quan mới đã giở trò như vậy”.

“Có lẽ do tình yêu chẳng?”. Tôi nói, dù bản thân tôi cũng không tin có khả năng như vậy.

“Ôi, trời ơi, xin đừng nhân danh tình yêu. Hãy để cho tình yêu được nghỉ ngơi”.

“Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cơ quan ông ta có một khu nhà khách nhỏ. Ông ta dẫn ngay một cô gái chưa chồng tới. Nói thực, tôi đã gặp cô ta, trông cũng không tệ. Nhưng không ai biết tại sao cô đã ba mươi mấy rồi mà vẫn chưa lấy ai”.

“Có phải họ đã có quan hệ từ trước?”

“Cũng không rõ nữa, chỉ có điều, số cô gái đó thật không may. Họ vừa bước vào nhà khách, mọi người đã hiểu ngay, liền gọi tới đồn công an. Báo cáo là có người đang tiến hành hoạt động mại dâm. Ông nghĩ xem, bây giờ đang đợt cao điểm, đâu đâu chả bắt chuyện đó. Công an tới cửa, có thể làm hai người họ hoảng sợ. Vừa tới cơ quan mới đã xảy ra chuyện như vậy, có lẽ Trương Đạo Phúc cũng sợ bị ảnh hưởng. Thế rồi hai người nghĩ ra một kế thật ngu dốt. Trương Đạo Phúc dùng ga trải giường buộc quanh người cô ta, định dùng xuống đất bằng đường cửa sổ. Ai ngờ, cô ta nặng quá, hay họ buộc không chặt do quá hốt hoảng nên cô ta bị ngã từ tầng ba xuống, vỡ hông. Nghe người ở đồn công an kể khi họ vừa phá được cửa vào, Trương Đạo Phúc lập tức xin họ đi cứu người trước, rồi mới bắt ông ta sau”.

Cũng được, ông ta còn nghĩ tới việc đi cứu người trước.

“Chuyện này có thể cấu thành tội hình sự không?”, tôi cẩn thận hỏi một câu.

“Không chắc, Trương Đạo Phúc cũng thật đen. Anh trai của cô gái đó lại là đồn trưởng đồn công an đó”.

“Té ra là vậy” - tôi khẽ than. Lúc đó điện thoại réo vang, Đặng Viễn chào ra về. Trước khi cô đi ra cửa, tôi nói với cô nếu cần tôi giúp đỡ gì, đừng khách sáo.

Tôi nhắc điện thoại, vừa định “a lô” đã vẳng tới một giọng nói quen thuộc:

“Quả nhiên vẫn ở phòng làm việc”. Tất nhiên là vợ tôi. Cô ta rất hiếm khi gọi điện tới cơ quan.

“Thế cô nghĩ rằng tôi phải đi đâu?”

“Anh luôn có nhiều con mụ khô đét cần chăm sóc cơ mà, lúc nào cũng ở cơ quan đâu có được. Phải xử lý ở hiện trường chứ?”. Tôi đồ rằng bất kỳ đứa học sinh nào của cô ta nghe được giọng nói của cô lúc này đều vĩnh viễn không thể nào quên thành ngữ “âm dương quái khí”.

“Nếu cô không có chuyện gì, tôi cúp máy đây”.

“Tất nhiên là có chuyện rồi. Anh tưởng là tôi muốn gọi điện cho anh chắc?”. Ngừng một lát, có thể là nhằm nhấn mạnh rằng câu nói tiếp rất quan trọng. “Hôm nay, tôi phát hiện thấy, anh là một người vô cùng ích kỷ. Tôi thấy cần phải lập tức cảnh cáo anh, nếu không đã quá muộn”.

Tôi không nói gì, vận dụng hết đầu óc thành tâm nghĩ xem mình có phải là một kẻ thực sự ích kỷ hay không.

“Chẳng hạn như”, trước khi đợi tôi có kết luận, cô lại nói tiếp, “chẳng hạn như, khi đi tắm, chưa bao giờ, anh hỏi tôi trước là tôi có cần đi nhà vệ sinh hay không. Nếu đúng lúc tôi cũng muốn đi thì thực khôn khổ, đành phải nhịn hoặc phải ra phố hai cây số để tìm toa-lét công cộng. Tôi hy vọng anh có thể soi gương, ngắm kỹ những ghê tởm trên mặt anh”.

“Cô có...”, chưa đợi tôi nói hết câu, cô ta đã dập máy. Tôi ngòì phịch xuống ghế, lòng đột nhiên rất buồn, không thể nói rõ tại sao.

Tôi nghiêm túc lục lại trí nhớ hồi lâu. Cuối cùng về cơ bản dám khẳng định rằng, trong lúc tôi tắm, vợ tôi chưa hề phải đi nhà vệ sinh công cộng lần nào. Tôi thường tắm vào sau mười giờ tối, không hề có tình huống đặc

biệt gì. Nếu tôi không có nhà thì việc vợ tôi đi nhà vệ sinh công cộng đâu có liên quan gì tới tôi.

Thật đáng tiếc, cái tư chất đàng hoàng của tôi đột ngột bị đánh gục. Tôi nghĩ bụng, tôi có thể biện hộ cái việc cô ta trách móc tôi là kẻ ích kỷ. Nhưng tôi không thể nói rằng tôi không ích kỷ. Tôi càng không thể nói rằng tôi quan tâm cô ta, yêu thương và bao bọc cô ta. Những chuyện đó đều không đúng. Tôi biết chúng đều không đúng. Tôi cũng muốn làm chuyện gì đó đúng đắn và đẹp đẽ. Tôi rất muốn như vậy. Xin hãy tin ở tôi. Tôi đã cực kỳ muốn, nhưng tôi không thể làm được. Tôi căm giận tôi chính ở điểm này. Tôi đã không làm được điều đó.

Vì tôi không thích cô ta.

Lúc đó, cửa lại được một người rụt rè đẩy vào. Rồi người đẩy cửa nhanh như sóc chui tọt vào phòng, đoạn xoay người lại khẽ khóa chặt cửa.

Tới khi tôi định thần nhìn kỹ ra người đó là Dư Khuê, ông đã linh kinh đặt một ba lô du lịch to đùng trước bàn làm việc của tôi.

“Bên ngoài không có ai. Bọn họ đang ba hoa trong phòng họp”. Dư Khuê lôi chiếc ba lô tới góc đối diện cái bàn.

Tôi nhìn mọi thứ, nét mặt khúm núm của Dư Khuê, chiếc ba lô màu đen đã lỗi thời. Tiếp tới, có khả năng muốn nói điều gì đó. Tất cả khiến tôi vánh vát, như thể ai đó vừa vãi một lớp bột lên trên cái phần đau buồn vừa trào dâng của tôi, biến nó thành một nỗi tuyệt vọng.

“Đều là thứ tốt cả, hết giờ làm nhớ cầm về”. Lúc Dư Khuê nói câu này, trông ông rất giống người bố quá cố của tôi nhiều năm trước. Nhưng ông không phải là bố tôi, thậm chí cũng không có quan hệ gì với bố tôi.

“Xin ông đem hết những thứ này về. Nếu không nửa đời còn lại của ông cũng đừng hy vọng được phân nhà”. Tôi hạ giọng nói với Dư Khuê tâm tư của tôi. Rồi tôi chờ nửa phút. Rồi tôi nhìn thấy Dư Khuê không nói năng gì, xách cái ba lô bỏ đi, cũng cẩn thận như lúc ông ta đi vào.

Tôi chẳng chút day dứt về thái độ tàn nhẫn của mình.

Thái độ của Dư Khuê khiến tôi nhớ tới một vị chủ nhiệm thời tôi làm phó chủ tịch huyện.

Ông ta đã phạm một sai lầm nho nhỏ trong buổi lễ đón tiếp tôi. Đó là viết sai tên tôi trên tấm băng rôn. Điều tôi vĩnh viễn không thể quên được không phải là sai lầm nhỏ đó mà chính là thái độ xin lỗi của ông ngày hôm sau. Bạn không thể dùng từ ngữ nào để hình dung nổi, vì nó quá thành khẩn, quá hạ mình. Đó là tình cảm mà người ta chỉ biểu lộ khi đứng trước một hiểm họa nào thực khủng khiếp. Không ai có thể liên hệ được thái độ đó với một sai lầm nho nhỏ. Sự khiếp sợ sau tai họa khiến người ta tưởng ông ta phạm phải một lỗi lầm to lớn đáng phải tru di cửu tộc...

Từ đó, tôi rất ghét con người này, thậm chí có phần hận ông ta. Vì ông ta khiến tôi cảm thấy mình như một con quỷ.

Không đề tên của Dư Khuê xuất hiện trong danh sách được phân phòng là suy nghĩ của tôi khi đang trú mưa dưới ô trên đường đi làm về. Mấy ngày trời mưa liên tiếp, tôi bắt đầu ghét lúc đi làm về, quần và chân đều ướt sũng. Tài xế của Viện đã đề nghị tôi hai lần, muốn đưa đón tôi hàng ngày nhưng tôi đều từ chối.

Thứ nhất, đường về nhà gần như là lúc duy nhất tôi được nhẹ nhõm, không phải nói chuyện với bất kỳ ai. Trừ phi tôi không cẩn thận đụng phải ai đó,

phải xin lỗi, trên đường không có ai nhìn ngó tôi. Tôi nhìn mọi người cũng như không nhìn thấy ai.

Thứ hai, tôi không thích một mình ở cùng gã tài xế của cơ quan. Họ luôn khiến tôi không yên tĩnh.

Nhân tiện nói thêm, gã tài xế đó tên là Khánh Tử. Chắc tôi không phải nhắc tới gã nữa.

Lúc sắp tới nhà, tôi nhìn thấy một người đàn ông cầm ô như tôi chạy ngang qua. Anh ta vừa chạy vừa gập ô lại. Cách đó chừng mười mấy mét, một chiếc xe buýt đang từ từ rời trạm. Tôi đẩy chiếc ô ra phía sau, ngó nhìn anh ta chạy. Xét về thể lực, tôi đoán chắc tuổi tác giữa tôi và anh trái ngược nhau. Anh nỗ lực tăng tốc, tôi hít một hơi sâu, toàn thân căng thẳng đứng nhìn, như cùng chạy với anh ta. Anh ta một tay cầm ô, huỳnh huých đôi vai, chạy gằn, giống như một vận động viên chạy tiếp sức đoạn cuối đầy phấn khích. Đúng lúc xe rời bến, từ từ lăn bánh, anh ta đã tới nơi, đập mạnh tay vào thành xe, tuyên bố anh ta đã thắng.

Xe dừng lại, anh ta leo lên, tôi thở phào một hơi, nhẹ nhõm hẳn. Nghĩ tới người đàn ông vừa lên xe, tôi như một tên ăn trộm vừa thực hiện xong phi vụ, trộm được một chút thỏa mãn của người khác. Vì vậy lúc về nhà, khi nhận được điện thoại của người đàn ông đó, tôi cũng không thấy quá sốc.

Vì cây ô liu

“Anh là Hồ Đông, vừa được điều tới Viện nghiên cứu nghệ thuật làm lãnh đạo, đúng không?”, giọng người đàn ông vang lên trong điện thoại.

“Anh là ai?”

“Anh không phát hiện thấy vợ anh gần đây có những thay đổi gì hay sao?”. Anh ta lại hỏi, nghe giọng khá già.

Khi một người đàn ông hỏi bạn thẳng thắn như vậy, chỉ có thể có hai khả năng: anh ta là sếp tương lai của bạn, có cảm tình với bạn, muốn cất nhắc bạn. Hoặc là tình địch của bạn, đã rất hiểu bạn.

Nhưng tôi vẫn hoài nghi. Vợ tôi liệu có thể dựng nên một tình địch cho tôi chẳng? Vợ tôi không thua kém những người phụ nữ khác, nhưng để cặp bồ được cũng cần có tố chất. Mặc dù hoài nghi, nhưng lòng tôi vẫn không thấy dễ chịu lắm.

“Trước khi tắm, đầu tiên cần phải hỏi cô ấy, đúng không nào?”. Tôi hỏi như vậy vì có cảm giác rằng, vợ tôi gọi điện chỉ để nói với tôi câu nói đó, chắc chắn chỉ vì cái lão già chết tiệt này. Nếu lão ta không dạy, vợ tôi đã chả làm vậy.

“Nếu có hỏi, có phải hay hơn không?”. Ông ta vặn lại, không cho tôi cơ hội trả lời. Như vậy, cô ta cảm thấy dễ chịu, cảm thấy anh quan tâm tới cô ta, thậm chí cảm thấy anh yêu cô ta. Ông ta đá tung quả bóng mà tôi cho rằng mang ý đồ kích rồi lại chuyển về. Tính chất của quả bóng đã biến đổi. Ông ta muốn làm tôi bị thương.

“Nói hay lắm, làm cũng hay lắm. Phụ nữ có vui vẻ, thiên hạ mới vui vẻ”. Tôi muốn tiếp tục khích bác ông ta.

“Nhưng anh có yêu cô ấy không?”, ông ta nghiêm túc hỏi, không hề có giọng giễu cợt nữa.

Tôi không thể khinh thường người đàn ông có giọng nói già nua nhưng tràn đầy sức sống này. Tôi không những không đoán nổi tuổi tác, mà còn không thể đo được độ sâu của ông ta. Tạm thời tôi chưa trả lời.

“Chúng ta có thể lấy một chút thái độ riêng tư giữa đàn ông với đàn ông, anh có thể nói cho tôi biết, anh có yêu vợ mình không?”. Ông lại càng hỏi nghiêm túc hơn.

“Nói vậy, ông rất yêu cô ấy”. Tôi bắt đầu chán, chân cẳng đã loạn cả lên.

“Chắc chắn anh sẽ có câu trả lời của tôi thôi. Nhưng anh phải nói về anh trước”.

“Được thôi, câu trả lời của tôi là phủ định”. Tôi thừa nhận sự thực đó là vô cùng gian khó.

“Đúng, anh không yêu cô ấy. Nhưng quan hệ giữa tôi và cô ấy, cũng không giống như anh nghĩ đâu, không phải là quan hệ yêu đương”.

Tôi không nói gì nữa, cảm thấy mọi việc vừa xảy ra như không có thật.

Cuộc sống cũng hoang đường như vậy sao? Trước đây, tôi cứ tin rằng mọi chuyện giữa vợ chồng tôi đẹp đẽ hay tồi tệ, nào ai hay biết. Giờ đây, tôi phải thừa nhận rằng, không có thế giới nào là hoàn toàn khép kín cho hai người, cho ba người, thậm chí chỉ một người.

“Anh buồn lắm phải không?”. Thấy tôi im lặng, giọng ông ta mới giãn ra.

Quả thực, tôi rất buồn, nhưng cũng không rõ có phải vì chuyện này không.

“Có rất nhiều việc khiến người ta phải buồn”, tôi đáp, “Ông gọi điện cho tôi, nói chuyện với tôi về vợ tôi. Ông thấy đó không phải là chuyện buồn sao? Vậy rút cục ông là ai?”

“Tôi có thể hiểu được anh. Tôi chỉ là một người bạn ngẫu nhiên quen biết của vợ anh. Tôi phát hiện thấy tâm trạng cô ấy rất suy sụp, và thấy mình có

thể giúp được cô ấy. Vì thế mới gặp cô ấy vài lần. Tôi xin thề, ngoài điều này ra, giữa chúng tôi không có gì khuất tất”.

Đương nhiên là tôi không tin vào những gì ông ta nói, nhưng bất giác cũng bị người lạ mặt này thu hút. Tất cả đều trở nên quái lạ.

“Ông nghỉ hưu chưa?”, tôi hỏi.

“Rồi. Nhưng vẫn làm những việc có ích”. Ông không hề cố tình giọng đùa bỡn, mà nói rất chân thật, “Vợ anh có nhà không?”.

“Cô ấy ở nhà ông phải không?”, tôi vẫn không thể nói với ông ta bằng giọng ôn hòa, mặc dù không hề có ác cảm.

“Anh vẫn cho rằng giữa tôi và cô ấy có chuyện gì phải không? Tôi nói cho anh biết nhé, không hề có”. Ông ta nói chắc nịch và thẳng thắn.

“Vậy cô ấy cảm ơn ông bằng cách nào?”. Vừa dứt lời, lập tức tôi thấy mình thật tội tệ, nhưng miệng đã thốt ra lời, làm sao thu lại được.

“Anh nói với tôi như vậy thật chẳng ra sao, nhưng tôi vẫn không coi anh là người xấu. Ít nhiều tôi cũng hiểu được anh. Vợ anh đã từng kể về anh. Có nhiều chuyện, cô ấy không thể phán đoán một cách lý trí được, nhưng tôi lại khác. Tôi có thể hướng cho cô ấy. Chẳng hạn như đối với chuyện Lưu Thác Vân, cô ấy không còn kè nheo anh nữa chứ?”.

Đúng là vợ tôi đột nhiên ngừng giai đoạn day dứt, nhieéc móc tôi. Cô ta không còn nhắc đến chuyện Lưu Thác Vân nữa. Giờ đây, tôi mới hiểu những điều kì dị bên ngoài, kinh ngạc tới mức cứ há hốc mồm. Một kẻ về hưu phát huy lòng nhiệt tình đã tạo nên được kỳ tích đó. Tôi còn biết nói gì nữa? Mười mấy năm chung sống, tôi đã thử dùng tất cả những biện pháp

trực tiếp, gián tiếp, bạo lực, mềm mỏng để cố bịt mồm cô ta, dù không phải là cam tâm tình nguyện cũng được. Song đều thất bại.

“Dù sao đi nữa, tôi cũng có thể hiểu được anh. Tôi thích những người trồng hoa, nuôi cá, nhưng không thích những người nuôi chim. Cũng không thể nói ra được nguyên nhân do đâu”.

“Để khi nào tôi tặng ông vài con cá”.

“Thôi, cảm ơn cái lòng của anh. Nhưng đừng tặng tôi cá, tôi không có thời gian chăm sóc chúng đâu”, ông đáp.

“Đúng vậy, chắc chắn phụ nữ thú vị hơn cá nhiều”, tôi nói.

“Đừng hiểu lầm tôi. Không phải vì một chuyện nhỏ đó mà tôi mới làm. Hơn chục năm trước, chuyện này đối với tôi đã mất hết toàn bộ ý nghĩa rồi”.

Ông ta nói vậy là có ý gì nhỉ? Tôi sẽ không vì thế mà coi ông ta là một kẻ khác thường. Nếu so sánh, tôi vẫn thích những người đàn ông trầm tĩnh đứng ngắm quảng cáo trên cột điện. Chỉ ít họ còn có thái độ chân thực trước việc họ bắt lượm về tình dục.

“Cách đây không lâu, tôi có đọc một cuốn sách, tác giả đã đứng tuổi. Ông ta kể khi cảm nhận được tình dục suy giảm, lòng không hề buồn bã. Thậm chí còn có cảm giác được giải thoát khỏi bàn tay bạo chúa. Không giấu gì anh, khi đọc tới đây, tôi đã khóc. Ông ta đã nói được hết những cảm giác mông lung bao nhiêu năm qua của tôi. Hồi trẻ, tôi đã từng đeo đuổi chuyện này tới điên cuồng nhưng vui sướng thì ít, bị chán chĩnh thì nhiều. Đáng tiếc là viết xong cuốn này không lâu, ông ta qua đời. Anh xem, đó chính là con người, luôn quá muộn màng mới hiểu ra được những việc có ích”.

Ông vừa nói xong câu này cũng là lúc tôi có cảm tình với ông. Tôi có chút hy vọng giờ đây chúng tôi không phải đang gọi điện thoại, mà ngồi trong một tiệm trà vắng vẻ nào đó cùng tâm tình, tin cậy nhau. Thậm chí tôi còn ganh tị người mà ông ta giúp đỡ lại là vợ tôi, chứ không phải là tôi. Trong bụng ai mà không có phiền não cơ chứ? Rồi tôi vui vẻ hỏi nghề nghiệp trước đây của ông. Quả nhiên cũng cùng nghề với tôi bây giờ nhưng chức vụ cao hơn. Ông đã từng là Viện phó một Viện nghiên cứu văn hóa. Tất nhiên, cơ cấu như vậy chỉ có thể ở thủ đô. Có lẽ vì tôi chưa từng sống ở thủ đô, nên lại hỏi ông mấy câu không nên hỏi. Trong đó có một câu là, với tâm tư của ông hiện nay có thể xuất gia được, việc gì vẫn lãng nhãng với phụ nữ?

Câu trả lời của ông khiến tôi mở rộng tầm mắt:

“Những người đàn ông như tôi mới có thể trở thành người bạn thân thiết nhất của phụ nữ. Không có nhân tố đó, ở bên phụ nữ càng dễ chịu. Và anh rất nhanh chóng đưa ra được kết luận: phụ nữ lương thiện hơn đàn ông, thông minh và không cố chấp. Bao gồm cả vợ anh cũng vậy”.

Không ngờ cũng có người có được ấn tượng như vậy về vợ tôi. Còn tôi lại thấy dưới gầm trời này nếu còn sót lại mười người cố chấp thì một trong số đó chính là vợ tôi.

“Tại sao ông không lấy cô ta?”. Tôi rất thành ý vì cả hai đều rất hợp nhau, đều không còn hứng thú trong chuyện chăn gối. Và lại họ đều có ấn tượng tốt đẹp nhất về nhau.

“Nếu anh đã không có khát vọng về phụ nữ, tự khắc cũng không có ý tưởng sẽ lấy họ”, ông đáp.

“Nhưng hai người có thể chăm sóc nhau, tránh được cô đơn”. Tôi như một đứa trẻ chỉ hiểu được lớp vỏ cuộc sống, bắt đầu giở giọng triết lý.

“Khát vọng mới là nguyên nhân khiến con người cô độc. Tôi không cô độc, và từ lâu đã xác định rồi, khi chết cũng một mình thôi”.

.....

“Vợ anh đang làm thẩm mỹ ở tiệm hót tóc đối diện trước cửa nhà anh đây. Đi đón cô ấy đi. Những gì tôi phải nói, đều đã nói hết rồi. Thế nhé. Tạm biệt”.

Ông ta gác máy, vút tôi lại một mình. Tôi nắm chặt cái ống nghe, tưởng tượng ra người đàn ông này đang loạng choạng đi về cái ghế mây, nhấc tách trà vừa pha trước khi nói chuyện điện thoại lên, sung sướng uống một hơi. Phảng phất như thể vừa làm xong một báo cáo công việc trĩu nặng, nhưng hiệu quả cũng không đến nỗi tồi. Tôi có hận ông ta không? Có thể. Ông ta khiến tôi phản cảm không? Có thể. Nhưng đó không phải là toàn bộ cảm giác của tôi đối với ông ta. Một con người khác của tôi giờ đây cũng không thể nói rõ được. Tôi đặt ống nghe xuống, như một kẻ bị điễm trúng huyết đạo, đi ra khỏi cửa trong tâm trạng không hề tự nguyện tí nào. Tôi muốn tới cái tiệm hót tóc mà ông ta đã nói.

Tiệm vắng khách. Vì thế khi tôi vừa bước vào, các nhân viên đều lập tức đứng bật dậy, hai gái, một trai. Họ hỏi tôi có muốn hót tóc không, muốn gội đầu không, hay muốn mát xa. Tôi nhìn qua lớp bình phong phía trong. Trên mặt người phụ nữ đang nằm trên giường đắp đầy một thứ dinh dính màu đồng cổ như hồ bôi. Thực ra tôi biết thứ đó gọi là mặt nạ. Cô nhân viên thẩm mỹ ngồi trước đầu giường một tay cầm cái bát nhỏ đựng đầy thứ bột đó, một tay cầm một miếng trúc nhỏ, đang tìm chỗ chưa được bôi.

Ngoài cửa bình phong có đặt một đôi giày. Giày đã bị biến dạng bởi phần gồ lên của bàn chân. Gót giày được đóng chắc, lau chùi sạch sẽ. Mọi nỗ lực nhằm duy trì thể diện của đôi giày đều đã làm, nhưng nhìn nó vẫn thấy cũ. Đó chính là đôi giày của vợ tôi. Tim tôi hơi rối bời.

“Ông có gọi không? Mát xa miễn phí”, một cô gái nói với tôi.

Chế tạo ra phụ nữ

Có một MC nổi tiếng từng viết một cuốn sách mang tên “*Ngày tháng*” . Nghe nói viết rất hay, quá sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Tôi không xem ti vi nên không mua cuốn sách đó. Nhưng cái tên của cuốn sách khiến tôi nhớ lại một số từ phát âm tương tự như: bột mì (chính là từng cục bột nhỏ trước khi nặn bánh chèo hoặc bánh màn thầu), xe hơi (có lẽ theo tiếng Đông Bắc, cũng chỉ cái xe đạp), cái hộp, thằng ngốc... Nếu đem những từ này liên hệ với “ngày tháng”, dường như sẽ hiểu rõ ngày tháng là như thế nào. Chính là như vậy, bình lặng, vụn vặt.

Sau khi đọc lại một lượt những gì đã viết ở trên, tôi cảm thấy giống như ngày tháng, bình lặng, vụn vặt nên khá lo lắng không biết có in được ra không. Mặc dù mục đích tôi viết không hoàn toàn chỉ nhằm được in ra. Tôi gọi điện cho biên tập viên Lãnh, kể về nỗi lo của mình. Ông nói:

“Viết, cứ viết tiếp đi”, giọng ông như thể bậc tiền bối của tổ tiên tôi, “Cậu nhất thiết phải viết tiếp”.

Chưa đợi tôi hỏi tại sao, ông đã vội trả lời:

“Thứ nhất, nếu không viết, tất cả những gì cậu đã trải nghiệm qua đều mất hết ý nghĩa. Thứ hai, cậu nhất thiết phải viết, mà phải viết xong vào trước tháng chín năm nay để in kịp vào cuối năm. Và cuốn tiểu thuyết này nhất định phải được phát hành vào dịp cuối năm”.

“Tại sao cứ phải vậy?”, tôi thắc mắc.

“Vì năm sau, mình về hưu rồi”.

“Thế tôi đang viết tới đâu rồi?”

Nhét chiếc di động vào túi, phát hiện thấy mình vẫn đang đứng trên đường. Đã mấy ngày không viết rồi, lòng chột chột rợn.

Tôi mang theo sự kích lệ đó khiến toàn thân tôi run rẩy, đẩy mạnh cánh cửa lớn của Viện nghiên cứu. Quả nhiên chưa kịp nhìn đã lướt qua Lưu Thác Vân. Có trời mới biết được cô ấy đang làm gì.

Lúc đi qua hành lang, dũng khí của tôi đã chảy xuống cổ. Tôi nhất định phải viết cho xong. Không những thế, phải viết càng nhanh càng tốt, bất luận ra sao, bởi điều đó không chỉ vì tôi, mà còn vì người bạn biên tập kia. Nếu cuốn tiểu thuyết của tôi có được phản ứng mạnh mẽ khắp toàn quốc thì tôi chính là nhà văn. Và bạn tôi cũng có thể thêm vinh quang khi về hưu.

Cửa phòng làm việc không khóa, nhưng cô Ngô đang đợi tôi bên trong.

Tôi nhìn cô ta, giật mình.

“Cô vào đây bằng cách nào?”. Thấy cô ta cứ dờ dẫm, im lặng nhìn tôi, tôi đành phải lên tiếng trước.

“Cửa không khóa”. Cô nói nhỏ, không còn vẻ kiêu ngạo như trước kia.

Tôi nhớ lại chuyện tôi qua. Hắc Lệ tới tìm tôi, buồn bã ngồi cùng tôi một lát nhưng lại từ chối lời mời ăn tối của tôi. Cô nói nếu tôi có thể giải quyết cho cô một gian phòng, dù chỉ bé bằng cái toalet, ngày nào cô cũng mời tôi ăn cơm.

Tôi không hiểu tại sao cô ta luôn lấy toa-lét ra để so sánh. Có căn phòng nào bé như cái toa lét không?

Tôi hy vọng cô ta ôm đầu tôi dúi vào ngực một lần nữa, ngại gì phải nhắm mắt. Nhưng cô ta không làm. Không làm cũng tốt. Ở phòng làm việc không làm như vậy là tốt nhất. Có lẽ vì chuyện này, tôi mới quên không khóa cửa.

“Tôi có chuyện muốn nói với ông, Viện trưởng”, cô Ngô nói bằng giọng không mấy thân thiện. Tôi đã quen với cái kiêu đó của cô, nên cũng không bực dọc.

“Sao đến sớm thế, lại là quan hệ với ông Tào hả?”

Nghe tôi nói vậy, cô bật khóc.

Nhìn thấy nước mắt, tim tôi lập tức mềm lại, quên mất những thứ mà cô Ngô khiến tôi thấy phản cảm.

“Đừng vậy mà. Cô cứ nói đi. Tôi nhất định sẽ giúp cô nghĩ cách”. Tôi nói rất chân thành và ấm áp.

Trong khoảnh khắc đó, khi tôi vừa dứt lời và cô Ngô cũng chưa kịp cất lời, tôi chợt nhớ tới một chuyện: Vợ tôi đã khóc rất nhiều lần trước mặt tôi, nhưng hầu như tôi không có biểu hiện như bây giờ. Những cơn khóc của vợ tôi không khiến tôi mềm lòng, mà ngược lại, còn khiến tim tôi cứng hơn. Tôi vẫn chưa kịp nghĩ tại sao thì bị ngay ý nghĩ đột ngột này chặn đứng.

Tôi tàn khóc quá chẳng?

“Lần này, bằng giá nào ông cũng phải giúp tôi. Nếu không tôi chết mất”. Cô Ngô khóc càng dữ dội hơn.

Tôi tạm thời gắng phát huy tư tưởng, khuyên cô ta nín khóc. Nếu để mọi người đang lục tục tới làm nghe được sẽ làm chuyện thêm to. Nghe tôi nói vậy, quả nhiên cô ta không khóc nữa.

“Tôi không biết lúc nào sẽ có một phụ nữ tới tìm ông. Thế nên tôi đến trước. Tôi..., ôi, không biết nói thế nào mới phải đây. Tôi thực sự không biết phải mở miệng ra sao nữa”.

Những lời không thể nói được ra đó thực ra không phải là chuyện gì khó khăn. Cô ta lại tiếp tục kể những chuyện đã qua.

Thì ra người phụ nữ sắp tới tìm tôi là vợ của anh tài xế.

Tôi đã kể qua, anh tài đó là Khánh Tử, nhỏ hơn tôi chừng chục tuổi. Trong trí tưởng tượng của tôi, anh ta rất dễ dàng kéo được cô Ngô lớn hơn anh mười mấy tuổi lên giường. Vì cô Ngô vốn là người thích khoa trương lại không hề kể chuyện Khánh Tử theo đuổi cô ra sao. Cô chỉ nói, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

Tôi ít nhiều cũng có chút bí ối, nên còn hỏi tường tận một câu:

“Đột ngột là nhằm chi...?”

Cô Ngô khó khăn thốt lên, cũng vài lần rồi.

Lần cuối cùng, họ bị vợ Khánh Tử phát hiện.

“Viện trưởng Hồ, xin ông nhất định giúp tôi với”. Cô nói được vài câu lại khóc.

Tôi tiếp tục an ủi. Đồng thời cố gắng gạt hình ảnh của vợ mình sang một bên.

“Ông không biết chồng tôi là dạng người thế nào đâu”, cô nói, “Anh ấy mà biết được, nhất định sẽ đòi ly hôn, không hỏi một câu”.

“Con người cũng có lúc thay đổi”, tôi nói một cách mơ hồ.

“Nhưng anh ấy thì không. Anh ấy có quyền có thể, chẳng để tâm tới gì”. Trên gương mặt cô lại bùng lên vẻ kiêu ngạo trước đây thường xuất hiện.

“Tôi không nói tôi làm chuyện đó là đúng. Tôi không muốn biện hộ cho mình. Xin Viện trưởng hãy tin tôi. Tôi không có gì để biện hộ cả. Sự thực vẫn là sự thực”. Cô lau nước mắt, lại nói tiếp, “Nhưng chồng tôi không bao giờ quan tâm tới tôi. Không thiết tha tới cảm nhận của tôi. Những tháng ngày chung sống đều tẻ nhạt, lặng lẽ, chẳng có gì mới mẻ, lờ mờ như nước trôi. Nếu có một chút lạc thú nào đó, tôi cũng không để cho những người như lão Tào tán tỉnh. Ông không thể tưởng tượng nổi lão ta phiền phức ra sao. Lần trước, tôi đưa cho ông mảnh giấy lão ta viết, là muốn ông dọa lão ta một trận, đừng có quấy rối tôi nữa. Nhưng sau đó, tôi lại nghĩ, mặc dù ông ta làm phiền thật đấy, nhưng dù sao còn quan tâm tới tôi. Vẫn còn coi là có người muốn biết hàng ngày tôi làm gì, muốn chủ động hỏi tôi. Thế nên mặc kệ lão ấy muốn hỏi gì chẳng được. Giờ đây, ông bắt đầu thấy thương hại tôi rồi phải không? Quả thực, tôi rất đáng thương”. Nói tới đây, cô Ngô lại khóc.

Tôi không thương hại cô ta. Tôi đang nghĩ tới điều khác: vợ tôi có cùng cảm nhận như vậy không? Lẽ nào khi đàn ông biến thành chồng cũng đồng thời mất đi bản chất lương thiện? Còn nữa, đàn ông không thể tử tế với vợ mình được một tí. Bởi vì họ có đủ lý do như vậy sao?

“Tôi không có cách nào cả. Chỉ biết đến cầu cứu ông. Viện trưởng, tôi không muốn ly dị. Dù thế nào đi nữa cũng không muốn”.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn giải thích. Nếu phải ly dị, tôi chỉ còn cách tự sát. Vì thế, ông đừng hỏi tôi là tốt nhất, ông phải giúp tôi nhé. Nếu vợ Khánh Tử tới, chắc chắn sẽ đi tìm ông trước. Ông phải làm cho cô ta thật bình tĩnh. Nhất

định không thể để cô ta làm om sòm ở Viện, cũng như ở nhà tôi được. Tôi cầu xin ông đấy. Viện trưởng, tôi nợ ông món nợ ân tình to lớn này. Tôi có thể trả được nó. Nhưng ông nhất định phải giúp tôi...”

Cô ta có phần nói năng lộn xộn, chắc chắn lòng đang rối bời.

“Ông nói với vợ anh ta rằng, tôi có thể thề rằng, sau này tuyệt đối không tìm Khánh Tử nữa. Nếu cô ta không tin, ông có thể nói với tôi. Tôi sẽ nghĩ cách chuyển công tác. Tôi đi, thế nào cũng được”.

Mười giờ sáng, tôi phải họp, tiếp tục thảo luận chuyện phân nhà. Tôi nhận lời với cô Ngô, rồi kêu cô ta về nhà. Khi bước vào phòng họp, nhóm phân nhà đã có mặt. Tôi đã quen thuộc gương mặt và những nét biểu cảm của họ. Hôm nay cảm thấy chúng thật cũ kỹ, phảng phất như thể bên trên bám đầy một lớp bụi xám tự lừa dối mình. Tôi thấy mình chẳng khác gì bọn họ. Có lẽ đều cần được rửa sạch bằng nước mắt. Có thể mới biết được nhiều hơn, rốt cuộc chúng tôi cần cái gì.

Một luồng khí nồng nặc tràn vào phòng họp. Mọi người đều nhìn nhau.

Đầu tiên người thấy mùi thơm của ớt nướng, khơi gợi dục vọng ẩm thực. Tiếp đó là mùi hạt tiêu nồng nàn, mọi người thi nhau hắt xì hơi. Gã Ba lập tức mách đó là do Lưu Thác Vân làm, dường như họ đã bàn tính với nhau cả.

Tôi đi ra hành lang. Gã nói cấm sai. Lưu Thác Vân vừa tắt bếp điện. Nửa nồi là ớt xào đã sẫm đen.

“Còn ăn được không?”, tôi hỏi. Cô ta nhìn tôi, rồi lại nhìn nhóm phân nhà vừa bước ra từ phòng họp, hồi lâu đáp:

“Thực ra cũng không phải làm để ăn”. Nói xong, cô bê cái nồi ớt xuống, lại chuẩn bị nhấc cái nồi nhỏ khác đang đặt bên cạnh chân lên bếp. Trong nồi đầy thứ chất lỏng màu đồng cổ.

“Dám đấy”. Cô ta vừa nói vừa bật bếp điện.

Chúng tôi quay lại phòng họp. Gã Ba nói, Thế này mới chỉ mở đầu thôi. Gã còn khoe tiếp, buổi chiều Lưu Thác Vãn sẽ sắc thuốc bắc. Xem ra gã giống một kẻ đồng mưu với cô.

“Anh nắm rõ tình hình gớm nhỉ?”, tôi không nhin nổi, buột hỏi.

“Tôi là thành viên của tổ phân nhà mà. Là việc phải làm thôi”. Khi gã nói, tôi có cảm giác gã tình nguyện làm khán giả hơn. Và phàm là khán giả đều không sợ tình tiết lắt léo.

“Chúng ta chỉ biết nắm tình hình có đủ không?”

“Vậy chúng tôi còn có thể làm được những gì?”, gã Ba căn vặn.

“Nhiều chuyện không nhất thiết phải xảy ra”, tôi đáp.

“Ý ông là chúng tôi phải đi ngăn chặn Lưu Thác Vân?”, gã Ba dùng một ngữ điệu nhấn mạnh rất không bình thường hỏi, “Nếu ông có ý đó, tức là không hiểu rõ cô ấy”.

Tôi đợi gã nói tiếp. Quả nhiên gã tiết lộ:

“Cô ta giống hệt cha mình, đều là dạng người bay trên mây cao. Nếu không ngăn cản thì dù cô ta có làm gì cũng không đến nỗi ghê gớm. Nhưng càng ngăn cản, lại càng làm già, cô ta có thể lặp lại chuyện đó tới một trăm lần. Đúng là thể hiện của chứng bệnh thần kinh trăm phần trăm”.

Cả ngày hôm đó, Lưu Thác Vân dùng cái bếp điện của cô ta, tạo ra năm, sáu loại mùi vị cay xộc. Trong đó có một loại thuốc bắc suýt nữa làm tôi phải oẹ ra. Mùi vị ghê người, ngòn ngọt, xộc thẳng vào các tế bào thần kinh, rồi nút kín đường thở. Khiến mỗi lần tôi lấy hơi đều hết sức khó khăn. Đồng thời cũng buộc phải hít thêm nhiều loại khí.

Nếu mỗi ngày cô ta cứ tiếp tục sáng chế ra mùi này, tôi đến chết mất. Tuy là một gã đàn ông vô sinh nhưng cái mùi này vẫn khiến tôi tưởng tượng ra cảm giác phát buồn nôn của phụ nữ khi mang thai. Trong bụng họ là đứa trẻ, vì thế họ còn có sức mạnh tinh thần để cố gắng chiến đấu. Còn tôi, trong bụng có gì nào? Chẳng qua chỉ là một bữa sáng kém chất lượng.

Cuối cùng tôi đã phát hiện được cái mùi chết người đối với tôi. Nếu cô ta không chịu ngừng lại, chỉ có hai khả năng xảy ra: Một là tôi phân phòng cho cô ta, hai là tôi phải bỏ Viện.

Chuông tan giờ vừa réo, Đặng Viễn đã chạy tới thông báo, Lưu Thác Vân đã ngừng đun.

Sau khi mọi người về hết, tôi đi ra khỏi phòng. Lưu Thác Vân đang ngồi đó, dường như đợi tôi.

“Sao không đun tiếp đi?”

“Hết giờ làm rồi”, cô đáp.

“Tôi vẫn chưa về cơ mà”.

“Tôi không phải cố ý làm cho riêng anh”, cô ta nói với vẻ không đáng. Vì thế tôi không tài nào có thể coi sự lý giải này thành ý tốt được.

Tôi khuyên cô không nên làm tiếp, mặc dù tôi có thể hiểu được tâm trạng rất cần phòng của cô.

Nhưng cô nói cũng có thể hiểu được tâm trạng của tôi khi khuyên cô. Tốt nhất là ai lo phận người nấy, cứ làm tốt phần việc của mình, đừng để ý tới nhau.

“Nhưng, những việc cô làm ảnh hưởng tới người khác”, tôi nói.

“Nếu tôi không làm ảnh hưởng tới người khác. Những kẻ được gọi là người khác kia sẽ không nghĩ tới lợi ích của tôi”.

“Cô có thể dùng cách thông thường để đạt được lợi ích”, tôi cãi.

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Những cái được gọi là cách thông thường ở Viện nghiên cứu này chính là không dùng cách gì”.

Tôi để ý cô ta nhắc tới “được gọi là” tới hai lần.

“Được gọi là”.

Một, hai, ba, chụp tấm hình kỷ niệm cuộc sống

Dần dần, tôi bắt đầu quen với cục diện mới. Tôi mang về nhà những phiên não trong công việc và tiêu hóa dần chúng trong một dạng phiên não khác ở nhà. Rồi lại đem cái phiên não ở nhà mang đến cơ quan, để nó chìm ngấm trong những phiên não của công việc.

Quả thực rất bực bội. Nhưng cứ lấy sự phiên não đó đảo lên lộn xuống cũng không thấy phiên lấm.

Sau khi làm thẩm mỹ, trông vợ tôi có thay đổi hẳn. Tôi hoài nghi cô ta đã xức thêm dầu để củng cố hiệu quả thẩm mỹ. Đã vài lần cô ta uyển chuyển

hỏi tôi có muốn mở một cuộc họp thành khẩn, và tôi cũng từ chối một cách uyển chuyển tương tự. Đối với tôi, giữa hai chúng tôi đã không còn gì để trò chuyện. Những lúc một mình, tôi luôn đột nhiên nhớ tới ông già về hưu từng gọi điện cho tôi. Tiếp đó là tưởng tượng bầu không khí có khả năng xảy ra khi ông ta ở cùng vợ tôi. Không phải là đổ kị. Chỉ cần chung sống vợ chồng một thời gian dài, bạn cũng sẽ quên mất đổ kị có dư vị gì.

Những người đi qua tôi có lẽ cũng giống hệt tôi, đều là những người trong cuộc sống. Nhưng đã không còn chờ đợi những kì tích xảy ra. Không có kì tích, sống vẫn vui. Một chút bất ngờ nhỏ, một chút khác biệt càng nhỏ hơn đều có thể khiến ngày hôm nay khác ngày hôm qua. Đó là lý do để sống tới tám chục tuổi lẽ nào không đủ?

Gã Hai chuyển công tác. Mọi người đang chụp hình ngoài công cơ quan. Người cầm máy ảnh là gã Một. Vì muốn mình cũng có mặt trong tám hình, gã còn nhờ cả Lưu Thác Vân vốn không tham gia chụp ảnh giúp hộ. Nhưng cô ta đã từ chối.

“Tôi không chụp cho các người đâu”, cô ta nói vậy. Gã Một dường như vẫn chưa hiểu.

“Để tôi hướng dẫn cho cô. Đây là máy ảnh tự động, rất dễ”.

“Tôi không nói là không biết chụp, mà là không muốn chụp cho mấy người”. Giọng Lưu Thác Vân không hề cao, nhưng nhấn mạnh cái ý ban đầu của cô.

Mọi người, không chỉ riêng mình gã Một đều sững người. Họ nhìn Lưu Thác Vân, rồi lại nhìn gã Một. Như thể gã Một phải làm chuyện gì đó mới khiến Lưu Thác Vân ác ý như vậy. Gã Một cũng bực mình vì bị những ánh mắt vô trách nhiệm đổ dồn vào.

“Chẳng trách mọi người nói cô là kẻ thần kinh. Cô đúng là thần kinh không bình thường”, gã Một bực bội thốt lên.

“Tôi thừa biết các người nói vậy, nên mới không chụp ảnh cho các người”, Lưu Thác Vân dửng dưng cảm đắc tội với tất cả, giải phóng cho gã Một. Một luồng tiếng xì xào vang lên từ đám đông đang đứng chờ chụp ảnh.

Lưu Thác Vân bỏ đi. Tôi nghĩ chắc cô quay về cái góc tạm thời của mình.

“Chúng ta tự chụp vậy”, gã Hai nói.

“Đề tôi chụp cho”, tôi cất tiếng.

“Ai lại thế, thiếu ai cũng không thể thiếu Viện trưởng được”. Mấy người cùng đồng thanh hô to. Dường như tôi thực sự quan trọng như vậy, chỉ ít cũng có vài giây, trong lòng trống trải tới hoang giá.

“Đề tôi”, gã Một vừa nói xong, không ai phản đối cả. Dường như có vậy mới có thể giải quyết triệt để chuyện ban nãy có liên quan tới Lưu Thác Vân.

Mọi người đứng nghiêm chỉnh, gã Một lùi lại đằng sau vài bước.

“Tôi chụp đây. Nào, một, hai, ba, cười lên!”

Hắc Lệ ca thán cô ta bị nhắm mắt nên mọi người đòi chụp lại lần nữa.

“Nào, chụp đây này. Một, hai, ba, tức chết!”

“Chụp lại đi, đừng nói tức chết, không tốt lành đâu”, gã Hai can.

“Cái gì tốt mới chả không tốt. Tức chết là tiếng Anh (cheers), cũng có nghĩa là pho mát (cheese)”. (*giải thích: vì trong tiếng Hoa, phiên âm của từ “tức*

chết” đọc là “qì si”, đọc cũng na ná hai từ trên nên gây hiểu lầm).

“Chúng ta đâu phải người Anh. Chụp hình cần quái gì phải kêu pho mát. Nào, lại đây chụp thêm. Kêu “qì” nhé”.

“Chú ý, tôi chụp đây, một, hai, ba...”

“Qì!”, mọi người kêu to nghe rất quái dị.

Buổi chụp hình kết thúc. Lúc Hắc Lệ đi qua tôi, cô dúm vội một mảnh giấy vào tay tôi. Tôi chưa kịp giở ra xem, gã Hai đã tiến tới trước mặt, có vẻ muốn nói chuyện. Chúng tôi vừa quay người, định bước vào trong thì một thằng nhóc túm chặt lấy áo tôi.

“Cái cô lúc nãy vừa đưa cho ông mảnh giấy đâu rồi?”, thằng nhóc chừng năm tuổi, nom còn ngờ nghệch vô cùng.

Tôi chưa biết phản ứng ra sao thì gã Một tiến tới, vỗ lên đầu thằng nhóc, hỏi:

“Bà nội ở nhà đang làm gì?”

“Bà nội không luyện Pháp luân công ở nhà nữa”.

Thằng nhóc khiến mọi người bật cười. Nó nói xong, lại nhìn tôi. Tôi vội vã đi vào cổng, sợ nó lại vắn vẹo tiếp chuyện mảnh giấy. Gã Hai vội vã bám theo tôi, cho tôi biết thằng nhóc đó chính là cháu của ông Trương Thạch - một cán bộ Viện đã nghỉ hưu.

Trên tờ giấy, Hắc Lệ mời tôi đi ăn cơm.

Tôi rất vui.

Nhưng ngoài niềm vui ra cũng có cảm giác thiếu hụt. Nếu tôi có thể vác thêm một căn phòng đi ăn cơm, sẽ càng tuyệt hơn.

Dưới cây cọ

Hãy nói với tôi nơi nào trong rừng

Em muốn trao tình cho tôi

Dưới bóng cây bánh mì, cây tùng hay cây cọ

...

Đối với tôi, bất cứ cây nào cũng được

Chúng tôi lại đi tới một nhà hàng có gian riêng biệt không thu thêm tiền. Nó cách cơ quan, cách nhà cô ta và nhà tôi rất xa. Trong gian bao riêng đó, chúng tôi nhét đầy cả bụng. Ngoài việc nghe Hắc Lệ nói, tôi chỉ nghĩ tới việc trả tiền. Lần trước là tôi trả, lần này tôi cũng muốn trả.

Sau khi nói xong mấy ngày qua làm những gì, Hắc Lệ hỏi tôi một đồng câu hỏi:

Quan hệ giữa vợ chồng anh dạo này ra sao?

Anh có hận Lưu Thác Vân không?

Nếu em nói em hiểu được Lưu Thác Vân, anh nghĩ sao về em?

Thực ra, anh nghĩ sao về em cũng vậy thôi. Em nói vậy, anh có giận không?

Anh là kẻ làm quan mà. Những kẻ làm quan và kẻ làm dân đen như tụi em nghĩ ngợi hẳn cũng khác nhau, đúng không?

Nhà bạn em ở gần đây. Cô ấy đi công tác rồi, anh có muốn tới ngôi một lúc không?

Kết quả là hai chúng tôi không ai phải trả tiền. Hắc Lệ nói chủ nhà hàng này là bạn học của cô nên đã nói trước là ăn miễn phí. Vì muốn tới nhà một người bạn học của cô ta, chúng tôi có thể được đơn độc ở bên nhau nên tôi cũng không muốn giằng co chuyện trả tiền, sợ cô ta thay đổi ý định.

Không nhất định xảy ra chuyện gì, nhưng được cùng Hắc Lệ ở một nơi chỉ riêng hai chúng tôi quả thực rất hấp dẫn.

Tôi còn nhớ đó là một căn phòng nhỏ sạch sẽ. Từ trước tới giờ và sau này tôi cũng chưa từng nhìn thấy căn phòng nào sạch đến vậy. Nó nằm trong một khu dân cư cũ kĩ, không hề có chút bày biện xa hoa. Tầm thăm đồ trên lớp sàn cũ gần như đã bạc phéch nhưng được chủ nhân chải rất cẩn thận. Ngay cả người bị cận thị cũng có thể thoát một cái nhìn thấy rõ những vết vân của gỗ. Cả căn phòng tỏa một mùi thơm dịu của nước rửa chén bát và mùi thơm của hoa quả. Trên bàn uống nước đã đặt sẵn một quả dưa.

Hắc Lệ ấn tôi xuống một cái ghế sa lông đôi nhỏ xíu. Còn cô lại ngồi trên chiếc giường đơn đối diện, đè bẹp cái ga giường vốn trắng tấp và trắng muốt thành một đồng dùm dó. Ngoài một vài đồ dùng gia đình còn có một bàn làm việc nhỏ với kệ sách gắn liền và một tủ quần áo.

Hắc Lệ nói chủ nhân của căn phòng này là người bạn gái thân nhất của cô, đã giao chìa khóa cho cô trước khi sửa. Vì căn phòng này, tôi bắt đầu tưởng tượng tới chủ nhân nó. Tôi bắt đầu hỏi Hắc Lệ về nghề nghiệp của bạn gái cô. Hắc Lệ đáp có vẻ không vui:

“Hộ lý khoa sản”.

Lúc này quả không nên nhắc tới người phụ nữ khác.

Tôi rụt rè đi tới trước mặt Hắc Lệ, rất muốn kéo cô vào lòng. Nhưng cũng không rõ làm như vậy có được phép hay không. Dường như chuyện ô nhiễm phải luôn do Hắc Lệ bắt đầu. Bởi vậy tôi ngượng ngập ngồi xuống cạnh cô.

Hắc Lệ đứng dậy, quàng ra trước mặt tôi. Dường như đó mới là vị trí tốt nhất để cô đối mặt với tôi. Tôi chờ đợi được vùi đầu vào bộ ngực cô. Tôi còn nhớ rõ bầu ngực tràn căng và mềm mại đó.

“Anh thích em thật không?”, cô hỏi rất nghiêm túc.

Tôi gật đầu còn nghiêm túc hơn.

“Em rất buồn bực, anh có thể hiểu được không?”

Tôi lại gật đầu.

“Ngoài gật đầu ra, anh không biết làm cái gì nữa chắc?”, cô bực mình.

Tôi đứng dậy đối diện với cô, nhưng còn ngần ngại.

“Anh...”

Cô đẩy tôi xuống giường, rồi tiến lại gần. Cũng giống như lần trước, đột nhiên cô túm lấy đầu tôi, vùi vào ngực cô.

“Anh ngủi chúng đi”, cô vừa nói vừa ra sức ấn chặt đầu tôi vào giữa hai gò bồng đảo. Tôi nghe tiếng cô lúc được lúc mất. Chúng như đôi bàn tay ấm mềm, bóp chặt lấy cổ họng tôi.

Tôi đặt tay lên phía sau người cô, thầm nghĩ sẽ được chạm phải một đôi móng to y hệt vợ tôi. Nhưng đôi tay tôi chỉ trượt xuống một vùng đất không hề có bến bãi.

Sao lại có thể như vậy được nhỉ. Bộ ngực to đến vậy, sao lại không có bộ hông to cơ chứ? Tôi cứ nghĩ mãi, cảm thấy cơ thể phụ nữ đầy bí hiểm và càng yêu chúng hơn.

Cô bắt đầu vuốt ve đỉnh đầu tôi. Tôi mê man như kẻ say. Cô bắt đầu nghịch đùa mớ tóc dài của tôi, tôi lập tức thấy không thoải mái. Cô tẽ đám tóc đó ra, hôn lên cái đầu trọc của tôi. Tim tôi run rẩy dữ dội, như thể bị người ta dùng súng nước bắn ướt sũng. Cô thì thào:

“Em có thể cho anh tất cả”

Tôi cởi dần quần áo cô, trong đầu chỉ có một tâm niệm, cứ tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục.

“Cho anh đi. Cái gì anh cũng lấy. Hắc Lệ, cho anh đi”

Tôi càng ôm cô chặt hơn, dường như chỉ cần thả lỏng tay sẽ bị ngã nhào từ trên cao xuống. Nếu cứ tiếp tục cao lên trên sẽ bị chết, tôi cũng không có cách nào dừng lại.

Mọi thứ trước đây tôi đều hiểu rõ. Giờ đây vẫn hiểu nhưng không thể không chế nổi sức mạnh to lớn đến vậy. Bất chấp hậu quả sau này ra sao, dù phải trả giá thế nào, tôi cũng phải làm, nhất định phải làm.

Tôi vụng về co co kéo kéo trên người cô, thậm chí không còn sợ hãi, cũng không chú ý tới phản ứng của cô. Cuối cùng chúng tôi nằm vật ra giường. Hắc Lệ rời khỏi lòng tôi.

“Sao anh không hỏi em đã đem mọi thứ cho người khác chưa?”, cô lại đưa câu hỏi với tôi.

“Anh không quan tâm”. Tôi chúa ghét những câu hỏi. Tại sao phụ nữ cứ luôn đưa ra các câu hỏi thế nhỉ?

“Thật sao? Anh cũng y hệt những gã đàn ông khác, cũng không quan tâm”, Hắc Lệ nói như sắp khóc.

Tôi ôm lấy cô nhưng bị cô chặn lại.

“Em chưa bao giờ đem thân thể mình tặng cho bất kỳ người đàn ông nào”.

Trong ngữ khí của câu này, tôi tỉnh hẳn và dần dần trở lại trạng thái như vài phút trước đây: toàn thân khó chịu, đầu vẫn cắm trên cổ nhưng sao tôi cảm thấy nó xa lắc không gì so sánh nổi. Phảng phất như đại diện cho kẻ khác nhìn tôi. Lý trí và những xúc động trong tôi cùng đánh nhau, không phải vì chuyện thắng bại. Đơn giản chỉ vì công kích mà thôi.

“Đã hai lần em từng lên giường với đàn ông, cũng cởi hết đồ. Nhưng cuối cùng em luôn mặc đồ trở lại”. Cô vừa nói vừa dúi tôi vào ngực cô. Nói chính xác hơn là ôm chặt cái đầu tôi.

Tôi bị động quá, một tay túm chặt lấy mép quần. Lúc này vừa quên mất mình đã đi rất xa, chỉ biết chờ đợi bước tiếp theo của cô. Không biết mình có chung số phận với những gã đàn ông khác hay không, đứng dậy mà tiến vào hay bỏ đi.

Tôi không dám hỏi cô tại sao đã lên giường với đàn ông nhưng lại không chịu ngủ với họ. Lòng lo sợ phải nghe một vụ án biến thái tâm lý to lớn hoặc một lô những bí mật còn bí mật hơn cả những bí mật thông thường gấp trăm lần.

Cô nhảy lên, lại hôn cái đỉnh đầu trọc của tôi. Tôi có phần nghi ngờ cô có tình. Tôi nhẹ nhàng cầm tay cô, đặt lên mặt tôi, để chúng cách xa đỉnh đầu

tôi.

“Hắc Lệ, anh rất, rất thích em”, tôi nói.

“Em biết, em cũng rất thích anh. Nghe em nói này, em không phải là một cô gái già còn trinh không hiểu gì về chuyện này. Em đã nghe nói về nó rất nhiều và cũng có cảm giác chuyện ân ái rất tuyệt diệu. Em hy vọng rất nhiều về chuyện này. Nếu làm không ra sao, thà không làm còn hơn. Nếu được chọn giữa một trăm lần nhạt nhẽo với một lần đỉnh cao, em thà chọn một lần”.

Từ những câu nói của cô, tôi thấy hy vọng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy áp lực. Cô muốn một lần ân ái lên tới tuyệt đỉnh cao trào. Liệu tôi có thể hoàn thành được nhiệm vụ này không? Tôi ra sức nhớ lại, lần cuối cùng làm chuyện này từ lúc nào. Tôi biết là với vợ tôi, nhưng không phải gần đây, mà cũng không làm đến nơi đến chốn.

“Đặng Viễn nói những người đàn ông như anh khi lên giường có thể đưa phụ nữ tới thiên đường”, vừa nói cô lại vừa hôn cái đầu hói của tôi.

“Em có thể đừng hôn cái đỉnh đầu của anh không?”. Tôi ngăn cô lại, song Hắc Lệ dịu dàng nói:

“Tại sao lại không? Em chỉ muốn cho anh biết là em không hề để tâm tới việc anh có bị hói hay không”.

Dăm điều giải thích

Tôi phải vội nói rõ một chuyện rằng tối đó, trong căn phòng của bạn Hắc Lệ, tôi không làm chuyện mà tôi rất muốn làm. Điện thoại trong phòng đột nhiên réo vang. Tuy chúng tôi đều không nghe điện thoại nhưng cả hai đều

bị mất hứng. Lúc bước vào căn phòng này, Hắc Lệ là một gái trinh. Khi đi ra cũng không có gì thay đổi.

Nhưng một tối khác, cũng cùng địa điểm đó, tôi và Hắc Lệ đã làm chuyện đó. Độc giả khó tính nhất cũng không coi trọng việc chúng tôi chọn tối nào, cũng như Hắc Lệ không để tâm tới cái đầu hói của tôi vậy.

Quả thực đúng như vậy. Quan trọng nhất là đã làm hay chưa. Chỉ khác biệt ở chỗ là trước đây tôi chưa từng ngờ tới điều này. Ngoài vợ tôi, dù tôi không còn thích cô ta nữa, Hắc Lệ là người đàn bà thứ hai mà tôi có quan hệ xác thịt. Tôi cũng cảm thấy điều đó là đau khổ, có kẻ thứ hai tốt hơn không có. Trước khi quen Hắc Lệ, tôi từng có tình cảm với một phụ nữ. Tất cả phương thức diễn đạt đều là viết thư. Chúng tôi chỉ gặp nhau một lần. Tôi ôm cô ấy. Cô ấy nói rằng đó cũng là kết thúc, rồi đi lấy một người đàn ông khác. Từ đó nhiều năm sau, tôi luôn đột nhiên nhớ lại cảm giác khi được ôm cô ấy, nhưng không muốn đọc lại những lá thư của cô ấy gửi cho tôi nữa.

Tôi thấy thật mù mịt, không biết nên phải miêu tả tối đó ra sao. Hắc Lệ có phần, nói thể nào nhỉ, rất thoáng. Nếu cô ta còn trinh trắng thật thì tôi phải tin rằng các cô gái trinh đều phải trải qua một quá trình rèn luyện chuyên môn về mặt này. Hoặc giả rằng họ đã tập hợp nhau xem những loại phim cấp ba nào đó. Cô ta có kinh nghiệm đến vậy, cứ như thể tôi trẻ hơn cô ta hai chục tuổi vậy. Rất nhanh chóng, cô đã kích thích được tôi biến thành một gã điên rồ với từng tác da thịt bùng bùng đốt cháy. Thật đáng tiếc, tôi thực hiện lại quá dở. Tôi giống như một kẻ chỉ biết lý luận, chỉ biết vùi đầu vào vô số những cuốn sách về bóng đá mặc dù chưa từng đá qua một lần. Tôi quên mất cách chăm sóc người khác, chỉ biết một mình lao về phía trước.

Nhìn ánh mắt buồn bã tuyệt vọng của cô, tôi mới nhớ tới tiêu chuẩn cao vời mà cô đặt ra về chuyện này. Lòng chột hận mình. Tôi đã quên mất chuyện cô có là gái trinh hay không. Cuối cùng chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, mình phải giúp cô thật sung sướng. Rồi, những việc tôi làm có lẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời còn lại của tôi. Không phải là tôi không thích, mà vì lo rằng sau này không thể làm nổi như vậy.

Tới giờ tôi cũng không thể hiểu nổi cái gì lúc đó đã giúp tôi. Tôi thực sự như một thằng điên, đúng như Hắc Lệ hằng ao ước. Lại hưng phấn, dốc toàn bộ sức lực, đưa cô tới cái gọi là thiên đường. Sau đó, tôi nằm trên giường, suýt nữa bị chìm ngấm trong dòng mồ hôi của mình. Tôi nghĩ bụng, lượng nước trong người tôi đều biến thành mồ hôi cả. Ngày mai, tôi sẽ khô héo vụn lụn.

Màn cuối cùng của đêm đó là ánh mắt không còn chút trách móc của Hắc Lệ. Ngắm cô nằm thoải mái trên giường, tôi thấy mình ra nhiều mồ hôi như vậy cũng rất đáng giá. Hắc Lệ là gái trinh hay là đàn bà thì trong mắt tôi cũng trở nên cao xa vô bờ.

Tình yêu không chỉ để mình vui thú

Cũng không bao giờ đặt mình lên trên

Nó vì người khác mà hi sinh an lạc

Xây thiên đường trong niềm tuyệt vọng chốn địa ngục

Chỉ dùng vài câu thơ chép lại để kỷ niệm tất cả những tối cùng ở bên Hắc Lệ. Đối với tôi, khoảng thời gian đó có liên quan đến tình yêu. Tôi chép thơ của người khác vì tôi không có cách thể hiện nào tốt hơn.

Thế giới thay đổi vì thế

Buổi sáng, lúc tôi sắp ra khỏi cửa, vợ tôi đột nhiên hét lớn:

“Rút cục anh muốn ra sao?”

Chẳng ai ngu cả. Tôi thấy thật ngượng ngùng, cứ cúi đầu giả bộ chăm chú xỏ giày.

“Tôi đã nói với anh năm lần rồi, chúng ta phải nói chuyện. Nếu không nói chuyện thì ly hôn đi. Chẳng phải anh muốn có ngày đó từ lâu sao? Ly hôn xong cho rồi. Ai biết được còn sống được bao lâu nữa. Chả thà chia tay khi còn sống còn hơn chia tay khi đã chết”.

Khi cô ta nói vậy, trong đầu tôi chợt loé lên hình ảnh của Hắc Lệ, nhưng không hề đáp lại. Đối với tất cả những đề tài này cùng những thứ liên quan đến ranh giới giữa sự sống và cái chết, tôi đều rất kị.

Thấy vợ tôi rất đau lòng. Đây là lần đầu tiên suốt mười tám năm kết hôn, cô mới nhắc tới chuyện ly hôn. Nhưng tôi chưa từng đề cập tới nó một lần nào. Tuy có lúc quan hệ của chúng tôi còn tệ hơn những cặp vợ chồng đã ly hôn rất nhiều. Vừa nghĩ như vậy, những áy náy trong tôi lại giảm được phần nào. Tôi nói với vợ, bây giờ đang bận, khi khác nói. Rồi tôi bỏ đi.

Ra tới ngoài phố, ánh nắng ấm áp buổi sớm mai đã xóa tan cơn rùng mình lạnh lẽo. Không rõ tại sao mình chưa một lần đề nghị ly hôn. Quyết định sau khi hết giờ làm, sẽ suy nghĩ kỹ một mình. Mình là típ người ra sao, là loại đàn ông như thế nào? Ngoài cái đầu hói ra, còn có đặc trưng gì khác?

Tôi rảo bước đi làm. Cứ đi, cứ đi, tâm trạng cũng biến đổi, vui vẻ hoạt bát hơn. Đón mùi thơm của người phụ nữ qua đường, tôi lại nhớ tới cái tối cùng với Hắc Lệ...

Mười tám năm trước, tôi có được người đàn bà thứ nhất. Tôi trước đó và tôi sau đó ắt phải có thay đổi. Nhưng tôi đã quên mất cảm giác cụ thể, có lẽ vì người đàn bà đó đã trở thành vợ tôi.

Giờ đây, tôi có được người đàn bà thứ hai. Dường như cũng có biến đổi to lớn. Đi trên phố, tôi luôn cảm nhận được tiết tấu của con tim đập thành thịch. Lúc đi đường cũng thấy người lằng lằng.

Một bà lão đang quét dọn trước cửa tiệm gà quay cứ ngẩng đầu nhìn tôi chằm chập mãi tới khi tôi đi khuất. Có lẽ bà cũng phát hiện ra rằng tôi đã có người đàn bà thứ hai. Ngày tháng dần trôi như nước đã bị buộc một sợi chỉ hồng. Nếu không tại sao bà nhìn tôi lâu đến như vậy? Tôi đi về phía cơ quan, thấy những người khách bộ hành lướt qua mình sao đều cảm thấy thân thiết như thế. Và cứ tin rằng họ có thể phát hiện ra những thay đổi cùng tâm trạng khác thường của tôi, cũng giống như việc họ có thể phát hiện ra một gái đồng trinh sau một đêm đã không còn trinh trắng nữa.

Nếu trong cuộc sống, tình dục có thể vạch rõ một đường giới hạn. Nó phải là một tiêu chí, chứ không nên là một bí mật.

Bước qua chiếc cổng lớn của Viện nghiên cứu, tôi như một người máy được sắp đặt lại trình tự, lập tức thu hết lại những thứ mà lúc nãy còn muốn phô trương trên phố. Sau khi quặp chặt đuôi, lại phát hiện thấy một lạc thú mới: tôi nhất định phải giấu kín chuyện này trong Viện và một người khác biết rất rõ về nó. Vừa nhìn thấy cửa phòng làm việc của Hắc Lệ, lòng lại thấy nôn nao. Như thể vừa bị một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng ngáng trở: chúng tôi như hai con kiến trên một sợi dây thừng, hai con kiến, hai con.

Tôi đi vào phòng làm việc, lật qua một trang của lịch để bàn ngày hôm qua. Phía dưới tờ lịch ngày hôm nay ghi rõ: thích hợp cho việc tế lễ, kỵ cắt tóc, xây nhà.

Lẽ ra nên đi cắt tóc từ lâu. Cứ lần lữa mãi. Những người có kiểu tóc như tôi khi đi cắt tóc luôn có cảm giác thiệt thòi. Vốn là hôm nay định đi cắt, nhưng trên lịch lại ghi rõ như vậy. Những chuyện ngược với quy tắc như vậy nếu như không biết thì vẫn làm. Nhưng khi đã biết, tôi thường không làm. Vì vậy trên cuốn lịch, tôi ghi thêm dòng chữ: “Hôm nay không đi cắt tóc”.

“Vậy hôm nay anh làm gì?”, Đặng Viên bước vào, nhìn thấy dòng chữ tôi vừa viết, hóm hỉnh hỏi.

“Vẫn chưa sắp xếp. Cô muốn mời tôi chăng?”

“Ai chà, sếp ơi. Chuyện mời lãnh đạo, cả đời tôi chưa từng làm đâu đấy”.

“Không có cơ hội sao?”, dường như tôi tìm thấy được chút khiêu hài hước vốn không thuộc về tôi.

“Làm gì có, chả có cơ hội nào cả, vả lại cũng không cần thiết”, cô nói, “Tôi không muốn thăng quan, cũng không muốn phát tài”.

“Vậy cô muốn làm gì?”

“Chẳng muốn làm gì đặc biệt. Cứ sống hàng ngày như vậy thôi, vui vẻ thoải mái. Lúc thì đọc sách, cũng hay lắm chứ”. Cô nói rất tự nhiên, không hề có vẻ làm bộ làm tịch.

Tôi bị lây cái ung dung của cô, thừa nhận:

“Đúng là tuyệt thật”.

“Sắp công bố danh sách phân phòng rồi. Anh không sốt ruột đấy chứ?”, cô chuyển đề tài.

“Thế cô có sốt ruột không nào?”

“Làm gì đến mức đó. Nhưng lần sau, tôi không tham gia vào cái được gọi là nhóm phân phòng này đâu”.

“Sao lại là cái được gọi là?”

“Sao lại không phải như vậy cơ chứ? Việc phân cho ai, không phân cho ai, tôi nói có ăn thua gì? Thế nên, đối với tôi mới là “cái được gọi là””.

Tôi không có cách nào để thảo luận sâu hơn với cô ta đề tài này. Phân phòng đúng là một chuyện rất diệu kỳ, luôn xảy ra những chuyện mà bạn không thể ngờ tới. Tính cho tới nay, kinh nghiệm của tôi là nên kéo dài một khoảng cách nhất định với nó. Đừng để nó dán chặt lên người mình như một thứ bùa chú.

“Trương Đạo Phúc như thế nào rồi?”, tôi đổi đề tài.

“Được ra rồi. Tôi sang nhà họ một lần, xem dáng vẻ ông ta nom như không có chuyện gì. Quên mất, ông ấy còn nhờ tôi nhắn lại cho anh rằng tìm thời gian gặp nhau”.

Phải nói rằng đó cũng là nguyện vọng của tôi. Rất nhanh chóng, chúng tôi hẹn nhau.

Sau khi quan hệ giữa chúng tôi đã tiến triển về chất, Hắc Lệ vẫn có những thái độ khác nhau đối với tôi. Mấy ngày đầu, tôi rất nhớ cô ta nhưng cũng sợ tình cảm cô ta không ổn định. Lúc đi làm, tôi luôn viện lý do để sang phòng làm việc của cô ta.

Có một lần vừa bước vào, Hắc Lệ không chào tôi là “Viện trưởng Hồ” như thông thường, mà lại mỉm cười hơi có vẻ thần bí đối với tôi. Lòng tôi trào lên cảm giác ngọt ngào. Phía sau cửa thò vào một cái đầu, vừa nhìn thấy tôi đã vội niềm nở “Viện trưởng Hồ”. Người chào hỏi tôi là một người được cả Viện công nhận là chất phác nhất. Anh ta cũng nhìn thấy được nụ cười bất bình thường của Hắc Lệ. Tôi nghĩ bụng nếu đầu óc của anh ta không có vấn đề, ắt phải có được một kết luận gần với thực tế.

Sau đó, nhân lúc không có ai, tôi nhắc nhở Hắc Lệ, Khi cần phải chào hỏi anh, em vẫn phải chào chứ. Nhưng cô nói có nghĩ vậy nhưng cảm giác trong lòng lại không cho phép làm như thế.

Nghe được câu nói đó, tôi lại nghĩ nhiều hơn về hướng tình yêu.

Nhưng, những chuyện mà bạn không kỳ vọng xảy ra lại thường xảy ra rất nhanh.

Cô Trương từng làm mát xa cho tôi trước đây tới tìm tôi. Điều này hoàn toàn vượt xa những tưởng tượng của tôi đối với cô ta. Đã làm được mọi thứ, phải luôn nắm vững giới hạn. Nếu nhất thiết tới tìm tôi, chí ít cũng phải gọi điện thoại tới trước.

Nhưng không có, không hề có.

Cô ta đột ngột đứng trước mặt tôi. Và người mở cửa phòng làm việc của tôi hộ cô ta chính là Hắc Lệ.

“Viện trưởng Hồ, cô đây muốn tới tìm ông”. Vừa nhìn thấy vẻ mặt kính hãi của tôi, Hắc Lệ cười lạnh lùng.

Phụ nữ luôn có thể đột ngột lạnh như băng.

Sau khi đóng cửa giúp chúng tôi, tôi phát hiện chỉ có một chuyện. Cô Trương ăn vận rất đàng hoàng, hoàn toàn đúng như tôi hằng tưởng tượng. Thậm chí ngay cả đám công an chuyên quản lý ngành này cũng khó có thể nhìn ra nổi vết tích nghề nghiệp của cô.

“Thực lòng xin lỗi ông. Lẽ ra tôi phải gọi điện trước”. Cô ngồi xuống trước mặt tôi, đoan trang nói. Lại một lần nữa, tôi không thể hiểu nổi. Một phụ nữ tốt như vậy sao cứ phải làm gái mát xa nhỉ?

“Hôm nay sao lại rồi rãi thế này?”

“Tôi có việc rất gấp. Vốn định nhờ một người bạn giúp đỡ. Nhưng anh ta đi vắng nên tôi đành phải tới đây”, cô Trương nói.

“Có chuyện gì, cô cứ nói”.

“Ngày mai, em trai tôi làm đám cưới. Tôi phải tìm một người đi cùng tôi tới dự lễ”.

Tôi nhìn cô ta, vẫn chưa hoàn toàn có phản ứng nổi.

“Làm bạn trai một ngày của tôi”, cô nói nhỏ, dường như bản thân cũng biết được đây là một yêu cầu rất không phải.

“Té ra là vậy”, giọng tôi còn nhỏ hơn.

“Vâng, chỉ thế. Thực ra, tôi không hề tìm ai cả. Tôi trực tiếp tới thẳng đây, cũng vì muốn để ông nhìn thấy. Nếu tôi mặc như thế này, liệu ông có thể đi cùng tôi không?”

“Tại sao cô cứ phải chứng minh với gia đình rằng đã có bạn trai?”

“Không ai biết công việc tôi đang làm hiện nay. Tôi lo lắng họ có phần nghi ngờ nên phải...”

“Có lẽ tôi không nên hỏi, nhưng cô nhất thiết phải làm cái nghề này sao?”

Cô gật đầu. Một thoáng biểu hiện trên gương mặt cô đã ngăn tôi không thể tiếp tục hỏi nữa.

Tôi nhận lời với cô Trương, mặc dầu không mấy tình nguyện. Nhưng trước một phụ nữ trông đoan trang như vậy, tôi không tìm ra nổi lý do nào để từ chối. Mặc dầu cái vẻ đoan trang và thể diện kia đều thuộc về một cô gái mát xa.

Phía dưới mới là chuyện mà tôi thực sự không hề muốn xảy ra.

Quả nhiên, Hắc Lệ đã ghen với cô Trương dù chỉ lộ mặt có một lần. Những biểu hiện của cô ngày càng ghê gớm. Một lần, tôi đang nói chuyện với Lưu Thác Vân ngoài cửa, Hắc Lệ đi từ phòng làm việc ra, tới trước mặt chúng tôi, lạnh lùng nói rằng có điện thoại kiếm tôi gấp, nhưng gọi lộn vào phòng làm việc của cô. Tôi đi theo cô nghe điện thoại. Cô lập tức khóa ngay cửa phòng làm việc lại, rồi phẫn nộ nói với tôi:

“Nếu cùng một lúc, anh cũng có hứng thú với một con điên thì anh phải thông báo với tôi trước. Vì tôi không hề có hứng thú với bọn điên”. Xem ra cô cáu giận thực sự.

Tôi phải giải thích với cô rằng, dù thế nào đi nữa, anh vẫn phải làm việc bình thường. Anh nói chuyện với Lưu Thác Vân chẳng qua chỉ muốn tìm cho cô ta một liều phòng bị. Bởi lập tức sắp phải công bố danh sách phân phòng, lại không có cô ta.

Nghe những lời giải thích của tôi, nét mặt của Hắc Lệ mới dịu lại, và lộ rõ vẻ oan uổng rất đáng yêu. Cách biểu hiện đó khiến tôi thấy lạ lắm bởi chưa từng thấy trên gương mặt vợ tôi. Vì nó, dầu tôi có làm điều gì chẳng nữa vẫn đều có thể lý giải được. Bởi vậy, tôi đã làm. Tôi và Hắc Lệ lại đi tới căn phòng nhỏ xinh và sạch sẽ vô cùng kia thêm vài lần nữa.

Sau một lần làm tình, tôi kể cho Hắc Lệ nghe một câu chuyện Anh quốc.

Ngày xưa ngày xưa có một cô hầu gái vô cùng xinh đẹp theo hầu chủ nhân đã nhiều năm. Chủ nhân rất hài lòng về công việc của cô. Một hôm, sau nhiều năm sống đơn độc, vị chủ nhân không kiềm chế nổi cô đơn, đã nảy sinh quan hệ với cô hầu gái.

Sự việc xong xuôi, họ ngủ lại trên giường của chủ nhân. Sau khi cô hầu đã ngủ, vị chủ nhân chợt nhớ tới rất nhiều câu chuyện tình ái liên quan giữa chủ nhân và cô hầu. Chúng đều kể rằng sau khi những người hầu đã lên giường với chủ nhân đều biến thành một người khác. Bởi họ cảm thấy mình không còn là con hầu nữa, mặc dù thực chất họ vẫn là con hầu.

Ngày hôm sau khi thức giấc, vị chủ nhân nọ không dám trở mình ngay lập tức. Ông nghĩ tưởng sẽ bắt gặp ngay cảnh cô hầu vẫn đang ngủ say sưa, quên mất việc chuẩn bị bữa sáng cho ông. Thậm chí còn trực tiếp gọi ngay tên húy của ông.

“Thế cuối cùng ra sao?”, Hắc Lệ sốt ruột muốn biết ngay kết quả.

Cuối cùng, ông ta cứ nằm như vậy, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô hầu đi vào, nói: “Chào ông chủ một buổi sáng tốt lành, hôm nay ăn sáng luôn ở trên giường”.

“Anh có thích câu chuyện này không?”, Hắc Lệ hỏi.

Tôi đáp, tất cả đàn ông đều thích câu chuyện như vậy.

Hắc Lệ hỏi, có phải vì tất cả đàn ông đều muốn đàn bà chăm sóc không?

Tôi ôm chầm lấy cô, hôn cô đắm đuối. Cô nói với tôi rằng không thích cô hầu gái đó, vì cô ta quá giả tạo.

Khiến mình vui vẻ

Phàm là những người được thả ra từ đồn giam hoặc ngục tù đều rất kiệm lời. Thậm chí, không thích gặp ai, rất hiếm khi tinh thần được vui vẻ. Đó là ấn tượng của tôi trước đây không biết lấy từ đâu. Nhưng khi nhìn thấy Trương Đạo Phúc, tôi hoàn toàn có ấn tượng khác hẳn. Ông dường như ở nước ngoài trở về. Vì thế tôi cũng không tiện hỏi ở trong đồn giam ra sao.

“Chúng ta đi ăn chứ?”. Nơi chúng tôi hẹn gặp là phòng làm việc của ông ta.

“Đừng đưa tôi tới các cô Đại Yến, Nhị Yến đấy nhé”, tôi gằn như xin ông.

“Cả cuộc đời anh xem ra không thoải mái được nhỉ?”. Nhưng ông vẫn chấp nhận lời đề nghị của tôi. Chúng tôi tới một nơi chỉ ăn uống thuần túy, không hề có yến tử hoặc quạ đen gì cả. Vì thế, ăn xong, Trương Đạo Phúc đề nghị, đi ngắm thiên nhiên đi.

Chỗ nào là “thiên nhiên” nhỉ? Chúng tôi ra một công viên. Chí ít đã mười năm, tôi không hề bước chân vào bất kỳ một công viên nào. Trong công viên, tôi phát hiện thấy những kẻ tản bộ như tôi và Trương Đạo Phúc hầu như không có. Hai gã đàn ông, nhìn bề ngoài không hề thấy dấu hiệu đồng tính. Từ cách ăn bận của chúng tôi, ai cũng có thể đoán ra rằng, chúng tôi là các quan chức, những quan chức nhỏ. Nếu quan sát nhạy bén hơn còn có thể nhận ra, chúng tôi là những quan chức nhỏ của các đơn vị quản lý nghệ thuật. Đồng thời cũng là những người rất xa vời với nghệ thuật. Nếu phải

giải thích đôi chút, phải nói rằng công việc chính của chúng tôi là phân phòng. Biết đâu lại được mọi người rất thông cảm.

Đi bên cạnh Trương Đạo Phúc, nhìn những người đang nhảy múa và tập võ dưỡng sinh, còn có một số người đang bơi, ra sức hít thở bầu không khí trong lành mà ngày thường không thể nào có được, đầu óc tôi như cũng tỉnh táo ra. Sự tỉnh táo này khiến tâm tư thấy rối bời.

“Đồn giam thế nào?”, vì đột nhiên có cảm giác tuyệt vọng mơ hồ bỗng nhận được dũng khí, tôi hỏi luôn điều mà tôi rất muốn hỏi nhưng ngại ngùng.

“Mở rộng tầm mắt”, Trương Đạo Phúc khẳng khái và chân thành đáp. Dường như cuối cùng tôi cũng hỏi được ông, nếu không đối với chúng tôi đều là những tổn thất.

“Điều này tôi tin”

“Tôi gặp một kẻ trộm nhà, nhưng lại giống nhà triết học. Gã nói với tôi, người với người chính là một lớp giấy dán cửa sổ. Khi bị rách mới nhìn được rõ hơn”.

“Anh muốn nói tới loại chuyên mở khóa ăn trộm sao?”

“Đúng. Gã đó có một lần đột nhập vào một căn nhà. Việc chưa xong thì bà già chủ căn nhà trở về. Gã nhìn ra phía ngoài thấy đúng giờ vừa tan tầm, liền kêu bà nấu cơm cho gã ăn. Bà lão than mắt mũi quá kém, nhìn cái gì cũng không rõ nên không thể nấu nướng được. Gã liền nói, vậy đun ít trà đi. Bà lão vẫn kêu là mắt mũi kém, không đun trà được. Nhưng gã đã phát hiện được thật ra mắt bà lão rất tốt, liền nói rằng, tôi chỉ ăn trộm thôi, không hại tới tính mạng đâu. Bà lão tin ngay, liền nấu cơm, đun trà, lại trò chuyện rất lâu về gia đình”.

Tôi bật cười, đảo mắt nhìn xung quanh. Đâu đâu cũng một màu xanh lục đủ loại. Một đám trẻ bản thủ đi ngang qua chúng tôi. Một thằng trong chúng cầm một gói thuốc lá, vừa đi vừa chia cả hội.

“Vây lớp giấy dán giữa anh với vợ đã rách chưa?”

“Rách từ lâu rồi”

“Anh luôn có chuyện mè nheo ở ngoài như vậy, không sợ vợ anh đòi ly hôn sao?”

“Làm sao cô ta lại dám đòi cơ chứ? Nếu tôi có một chuyện, cô ta đã không ly dị thì dù tôi có tới một trăm chuyện, cô ta cũng không ly dị”. Dường như không cam tâm, ông còn bổ sung thêm một câu, “Đấy là định luật mà tôi tổng kết được”.

“Hắn vợ anh yêu anh lắm, nên mới không đòi bỏ?”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới chuyện yêu đương. Cô ta không ly dị vì bản thân quá bạc nhược. Nếu chia tay xong, cô ta sẽ càng tệ hơn. Tôi đi kiếm những người phụ nữ khác cũng vì bản thân tôi quá yếu đuối. Bên tám lượng, kẻ nửa cân. Cho nên không ai cần phải thông cảm với ai”.

Tôi nhớ tới vợ mình, thấy tình hình hơi khác.

“Anh từng trải như vậy, lẽ nào không ai khiến anh rung động thực lòng sao?”. Chúng tôi dần dần đã thẳng thắn hơn.

“Ai cũng khiến tôi rung động cả”, ông cười nói.

Tôi cũng cười, nghĩ bụng, ông cố ý nói như vậy. Không ngờ, ông lại nhấn mạnh thêm một câu:

“Tôi không đùa đâu. Đối với ai, tôi cũng rung động hết. Chỗ này ngọt một tí, chỗ kia chua một tí. Tôi đều thích cả”.

Nghe ông nói vậy, tôi cũng ngại không nhắc tới chữ “tình yêu” nữa.

“Anh không chán sao?”

“Thế anh đã nghe thấy ai kêu chưa? Hút thuốc mà lại chán khói sao?”

Chúng tôi đã đi ra khỏi công viên. Theo cảm nhận của tôi, quan hệ giữa chúng tôi giờ đây gần gũi hơn so với lúc mới đi vào công viên. Nhưng tôi cũng phát hiện ra rằng giữa hai chúng tôi có nhiều điểm rất khác nhau. Có thể đó cũng là lý do khiến chúng tôi thân thiết nhau hơn.

Trên cột điện ngoài cổng công viên có dán quảng cáo chữa bệnh lậu cho nam giới. Tôi tiện miệng nói luôn một câu, những loại quảng cáo như vậy nhiều thật. Trương Đạo Phúc lập tức hỏi giỡn, phải chăng tôi cũng có vấn đề? Tôi cười cười, nhưng trong lòng rất muốn biết ông ta có vấn đề hay không, giống như kiểu Hắc Lệ đã nói.

“Tôi có một người bạn cũng mở một công ty kiểu này, gọi là công ty dược phẩm cường dương. Loại thuốc gì cũng có, đủ các loại giá, từ mọi miền trên thế giới”.

“Thôi, anh giữ lại mà dùng”, tôi đùa giỡn.

“Tôi á? Chà, anh Hồ này. Không giấu gì anh, từ trước tới giờ tôi chưa từng có vấn đề gì về chuyện này. Đó là sự thể hiện toàn mỹ nhất về sức sống cuối cùng của tôi”. Ông ta nói xong, chúng tôi cười phá lên.

“Tôi không nói đùa đâu. Chuyện này là việc mà tôi làm được lâu nhất, tốt nhất suốt cuộc đời tôi”.

Chúng tôi lại cười lớn.

“Thật đấy. Mẹ kiếp, tôi cũng không phải là diễn viên giỏi, cũng không phải là người chồng tốt, càng không phải là một người cha mẫu mực. Giờ đây, cũng không phải là một cán bộ nghiêm túc...”

“Vậy anh là gì nào?”

“Một kẻ làm tốt chuyện trên giường thôi”

Chúng tôi lại cười ngặt nghẽo, bất chấp trời đất. Dù cho nhân dân cả nước đang nhìn, chúng tôi vẫn chỉ có thể cười tiếp. Đó là trận cười không tài nào khống chế nổi và dường như không mấy khi bộc phát. Cả cuộc đời nhiều lắm cũng chỉ có một, hai lần.

Trở về nhà, tôi đi thẳng tới thăm lũ cá của tôi. Chỉ muốn yên tĩnh ngồi cạnh chúng một lát. Ngày mai sẽ họp toàn thể Viện, phải công bố danh sách phân phòng cuối cùng. Tôi cố gắng không để tâm trí ngưng lại ở đó. Muốn ra sao thì ra, giờ đây tôi nghĩ nhiều cũng không có tác dụng.

Tôi nhìn lũ cá lững lờ bơi lượn chậm rãi như hôm qua. Đắm nhìn mãi lũ cá đực. Trong thế giới loài cá, có phải chúng sống cũng khó khăn hơn lũ cá cái? Máy người anh em ơi, cảm nhận của máy người ra sao?

Tôi muốn nói là làm một con cá đực, cũng giống như tôi làm một thằng đàn ông vậy.

Trước khi về nhà, tôi đi tìm Lưu Thác Vân, muốn kể trước với cô ấy về kết quả phân phòng. Hy vọng cô ấy không gây ra những điều xuẩn ngốc như lần trước. Nhưng, cô ấy không có nhà.

“Tôi định tối nay nói chuyện với anh. Nhưng tôi nghe nói ngày mai các anh công bố danh sách phân phòng nên chúng ta sẽ đổi sang ngày khác. Nhưng chúng ta nhất định phải nói chuyện”. Vợ tôi đứng ngoài cửa, nói với tôi như vậy.

“Sao cô biết?”

“Có một người tên là Dur Khuê gọi điện tới. Tôi thấy ông ta muốn uy hiếp anh”.

Tôi vỗ vỗ vào bề cá. Chúng bắt đắ dĩ phải tăng tốc độ bơi. Ới những kẻ cầm vợt đi tới những đầm ao liệu có hiểu chắng nỗi khiếp sợ của loài cá? Mặc dù họ có thể dùng lưới để giết chết lũ cá. Uy hiếp, uy hiếp, kẻ thích chọc ngoáy kia đã nói. Đó chắng qua chỉ là một lớp giấy dán cửa sổ mà thôi. Nghĩ tới đây, tôi thấy thật mệt mỏi.

“Tất cả không được động đây”

Trước khi họp, tôi ra trước cửa tìm Lưu Thác Vân nhưng vẫn không thấy. Rồi tôi vấp phải một cậu thanh niên quần áo lấm lem dầu mỡ, tay xách một can nhựa, hỏi tôi Dur Khuê ở đâu. Tôi vừa định nói Dur Khuê đã nghỉ hưu rồi ông đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi. Ông ra hiệu cho cậu kia đi theo rồi nói với tôi rằng đó là người nhà của ông, nhờ đem ít đồ đót tới.

Lúc đó, gã Ba ra ngoài hành lang kêu mọi người vào phòng họp.

“Cuộc họp quan trọng đây, công bố danh sách phân phòng”.

Tôi đi qua phòng kế toán, đẩy cửa, nhưng cửa đã bị khóa.

Tôi bước vào phòng họp. Trong phòng đã kín người. Còn có ba, bốn người đang tìm chỗ ngồi. Đây là lần họp đầu tiên từ khi tôi tới Viện này có số

người tham dự đông nhất.

Tôi ngồi ở phía trước. Hắc Lệ đi vào. Cô không đi đâu tìm ghế cả mà thẳng tiến tới trước mặt Đặng Viễn. Cô ta đã giúp Hắc Lệ giữ một ghế trống.

Người vào cuối cùng là Lưu Thác Vân, cứ như vừa dưới đất trời lên vậy. Cô tự mang một chiếc ghế xếp, ngồi ngay trước cửa.

Tôi nhìn quanh phòng họp một lượt. Hy vọng sau khi công bố danh sách phân phòng, cả phòng họp vẫn có thể yên tĩnh như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có tiếng tranh luận rì rầm.

Lưu Thác Vân cúi đầu ngấm chân mình, như thể chúng không phải là của cô vậy. Cô ra sức khép chúng lại với nhau.

Dù tất cả mọi người có phản đối tôi, chỉ cần Hắc Lệ có thể mỉm cười với tôi như bây giờ, tôi nghĩ mình vẫn có thể làm được điều gì đó.

Xin cho phép tôi lược bỏ bớt mọi lời rườm rà mà tôi đã nói trước khi công bố danh sách phân phòng và xin mọi người hãy nỗ lực kiềm chế sự kiên nhẫn của mình. Vì bạn vẫn chưa biết được ai sẽ xuất hiện trên danh sách được phân phòng. Bọn họ thực chất không liên quan tới câu chuyện này. Nhưng tôi chỉ muốn nói với các bạn rằng, thật ra các bạn đã biết đến những người muốn có phòng nhưng không được phân.

Dư Khuê, Lưu Thác Vân, Hắc Lệ.

Không chút lộn xộn, cả phòng họp im phăng phắc. Sự tĩnh mịch khiến tôi xây xẩm, không rõ mình làm như vậy đúng hay sai. Hắc Lệ xoay đầu nhìn về bờ tường chênchéch, cứ như thể trên đó viết sẵn một danh sách khác. Cô ấy thừa biết tôi đang nhìn nên cố ý không thèm nhìn tôi. Dáng vẻ khỗ sở của cô ấy khiến tôi rất đau đớn. Có lẽ đó là nguyên do tôi cảm thấy trống

rõng trong khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi này. Lưu Thác Vân vẫn có dáng vẻ như trước buổi họp, yên lặng ngắm nghía đôi chân của mình.

Tôi không nhìn thấy Du Khuê.

Khi tôi ý thức được điều đó, ông ta đã khẽ đẩy cửa đi vào, khắp người ướt sũng, nồng nặc mùi xăng.

Chúng tôi đều hiểu rõ, ông đã tự tưới xăng lên người.

“Tôi lại đứng nghe danh sách ở ngoài cửa và biết không hề có tên tôi” - giọng của ông nghe nhỏ tí khiến mọi người đều không quen. Thậm chí, người ngồi phía sau phải vươn cổ ra để nghe.

Tôi đã rõ mọi chuyện, ý thức đứng bật dậy. Nhưng chưa kịp để tôi sai bước, Du Khuê đã ấn tôi xuống. Đừng ép tôi. Ông nói, tay kia rút nhanh chiếc bật lửa từ trong túi quần, rồi bắt đầu cuộc diễn thuyết chân thực nhất, hùng hồn nhất trong cuộc đời ông.

“Tôi khuyên mọi người đừng ai ngăn cản tôi. Đây không phải là chuyện có thể cản nổi”, ông vừa nói vừa khua chiếc bật lửa trong tay. “Tới giờ vẫn có người rượu mời không thích, lại thích uống rượu phạt. Tôi chẳng qua chỉ là một người dân thường, ngoài việc mời rượu ra, còn có cách gì khác nữa? Không có”. Ông ta tự hỏi rồi lại tự trả lời. Phòng họp của Viện nghiên cứu chưa từng yên tĩnh như vậy bao giờ, có thể nghe thấy những hơi thở khác nhau của mỗi người.

“Tôi còn biết được những quan chức còn to hơn ông”, ông lại dùng bật lửa chỉ vào tôi, dường như tôi là người sản xuất ra bật lửa vậy. “Bây giờ tôi không cần phải giấu nữa, đã tới bước này rồi, nói thực luôn là tốt nhất. Tôi đã tặng quà cho Viện trưởng mới, nhưng ông ta không nhận. Tôi có thể hiểu được vì quà quá mỏng. Nhưng tôi không có cách nào khác. Tôi cần được

phân phòng ở. Tôi lại không biết gì về quan hệ học, đành phải liêu một phen”.

Dư Khuê đứng trước mặt tôi, một lần nữa lại chia chiếc bật lửa về phía tôi, trịnh trọng nói:

“Viện trưởng Hồ, tôi cần phòng ở. Và lẽ ra tôi cũng đáng được phân phòng. Nếu ông không cho tôi, tôi sẽ tự thiêu”. Ông nói nghẹn ngào, nhưng vẫn duy trì được thái độ trịnh trọng ban nãy.

Tôi không nói một câu. Những người khác cũng vậy.

“Tôi cần phòng ở!”, đột nhiên Dư Khuê gào to.

Gã Ba đứng dậy, định tiến lại gần Dư Khuê. Nhưng bị ông phát hiện, hừ một tiếng, bắt ngồi xuống và cảnh cáo mọi người không được làm bậy.

“Tất cả không được động đây!”, ngừng một lát, ông nói tiếp.

“Tôi đã quá hiểu các người. Tất cả mọi người trong Viện này từ trước tới giờ đều thích xem đông vui. Hôm nay đông vui quá còn gì, đúng không?”, Dư Khuê cũng không đau buồn mấy, âm thanh lại lạnh lót hơn, “Tôi biết dù có tự thiêu cũng không thể lấy được phòng. Tôi chết rồi, không ai có trách nhiệm. Mọi người sẽ nói tôi là thằng điên, thằng khùng, chết đi cho rảnh. Nhưng nói cho các người biết nhé, hôm nay tôi đã quyết tâm rồi: nếu không phân phòng, tôi sẽ chết cho các người coi. Dù sao, tôi sống cũng đủ rồi”. Dư Khuê lớn tiếng và khóc âm ỉ.

Gã Ba lại gần được ông, giữ chặt lấy tay ông, cố kéo về ghế ngồi. Nhưng Dư Khuê nhất định không chịu đi, như thể cửa ra vào là chỗ duy nhất có thể lấy được phòng. Gã Ba nhìn tôi. Tôi vội vã an ủi Dư Khuê, nói rằng chuyện

gì cũng có thể thương lượng được. Chuyện phân phòng cũng vậy, tuyệt đối không nên xúc động.

“Câm mồm, đừng có giở giọng quan chức với tôi. Thương lượng cái chết tiệt gì. Hôm nay tôi quyết đem sinh mạng ra. Không ai được phép đùa giỡn tôi. Nào, nói đi, có phân phòng cho tôi hay không?”

“Ông đưa bật lửa cho tôi, chúng ta thương lượng lại ngay lập tức”, tôi nói.

“Không, đừng hòng giỡn được tôi. Đừng giở cái trò đó ra với tôi. Ông tưởng rằng đầu óc người ta hạn hẹp lắm sao? Rằng dân đen chúng tôi thì ngu hơn đám làm quan các người hay sao?”

“Tôi có thể hiểu được ông Du”, gã Ba đột nhiên xen vào giữa tôi và Du Khuê, “Vì chuyện phân phòng, tôi cũng sẽ đánh đổi tính mạng như vậy. Đó là thứ đáng tiền duy nhất mà chúng ta có thể lấy được từ cơ quan này”.

Đôi mắt Du Khuê vụt thay đổi. Trước khi nghe gã Ba nói, đôi mắt ông còn toát lên vẻ thù hận và tuyệt vọng, nhưng giờ đây chúng ngập tràn âm ức. Đó là nỗi âm ức không thể gom lại được. Bạn không thể nghĩ ra nỗi nó từ đâu tới, đã bị câu nói của Gã Ba nói trúng hoặc bị gã hiểu lầm... Nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa. Có lẽ người nào cũng đều có sức mạnh xuất phát từ nỗi tuyệt vọng như Du Khuê. Nhưng sức mạnh đó chỉ có một lần, và sau khi bùng lên lại xẹp lép, chẳng còn gì nữa. Từ ánh mắt Du Khuê, tôi đọc được sự trống trải sau khi cơn bộc phát bùng nổ, đã không còn gì thuộc về chính mình nữa.

Tôi quyết định phân phòng cho Du Khuê. Cuộc đời của một con người còn có thể ra sao nữa?

Thi vị là Du Khuê không tin lời hứa của tôi, vì tôi không nói giọng quan chức rằng sẽ suy nghĩ, xem xét. Vì tôi không nói sẽ cho ông một căn hộ ra

sao, một phòng ngủ hay hai phòng ngủ. Vì khi tôi nói đồng ý phân phòng cho ông, giọng nói của tôi quá nhỏ, không chắc chắn. Thế là, tôi phải nói lại:

“Được, tôi sẽ nói rõ hơn rằng: sẽ cấp cho ông một căn hộ nhỏ một phòng ngủ. Với điều kiện là bất kỳ một trong hai cụ của nhà ông nếu không còn nữa, phải trả lại căn hộ này cho Viện, để phân tiếp cho người khác”.

Dư Khuê tin, xúc động tới mức định chạy tới ôm tôi trong bộ quần áo sũng xăng kia. Tôi vội tránh sang một bên. Lúc này, mọi người vỗ tay rầm rộ. Dư Khuê quay lại chào mọi người, chìa hai tay ra, không nói nổi câu nào, òa khóc.

Càng thi vị hơn là mọi người đều tới giúp Dư Khuê gột xăng trên quần áo. Không ai hỏi tôi căn phòng đó từ đâu ra. Những người được phân phòng cũng không thấy ai lo lắng. Lo lắng vì thế sẽ mất đi căn phòng mình đã được phân. Chỉ có Hắc Lệ vội rảo bước trên hành lang đuổi theo tôi, hỏi nhỏ:

“Căn hộ cấp cho ông Dư lẽ ra là của em, phải không?”

Quay về chốn bắt đầu, chờ đợi kết thúc

Có một số quyết định nếu được đưa ra khi bạn đang bùng bùng nhiệt huyết hoặc ngẩn ngơ trong tâm tư đầy ý thơ thì sau khi thực hiện sẽ vấp phải những khó khăn không tài nào tưởng tượng nổi. Cuối cùng, không chỉ người khác không thể hiểu được bạn, mà ngay cả bạn cũng thấy rất buồn bã.

Việc tôi nhận lời phân cho Dư Khuê một căn hộ về cơ bản cũng thuộc tình huống như vậy.

Để không lập tức phải đối mặt với những người thuộc nhóm phân phòng, và cả với Hắc Lệ, Lưu Thác Vân và nhiều người khác nữa..., tôi chạy ra khỏi Viện nghiên cứu. Dù bất kỳ ai trong số họ có thắc mắc gì thì giờ đây, tôi cũng không tài nào trả lời nổi. Tôi giận mình, dường như đã quá muộn. Với tôi, giải quyết một căn hộ vẫn là một vấn đề rất khó. Nó cũng là tấm gương chân thực của hiện trạng tiền đồ tôi bây giờ.

Tôi chạy tới một tiệm bánh ngọt gần cơ quan. Ở đó có mấy cái ghế nhựa. Nếu bạn mua một miếng bánh kem, lại mua thêm một ly sữa nóng hoặc sôcôla nóng, cà phê nóng, bạn có thể ngồi ở đó một lát. Buổi sáng, tiệm thường vắng khách.

Chưa tới mùa hè nên mọi đồ uống đều âm ấm.

Tôi mua hai miếng bánh kem chỉ để một mình được ngồi lại lâu hơn một chút. Nếu không, khi ngồi chưa đã, nhân viên đã tới hỏi có muốn gọi thêm gì không, ý tứ đó ngay cả thằng ngốc cũng thừa hiểu. Điều đó có nghĩa là thời gian ông ngồi đã quá tiền bánh và tiền đồ uống mà ông đã mua. Dường như đó là chuyện rất nực cười. Nhưng chúng tôi đã tiếp nhận nó như một quy luật, giảm bớt đi một cơ hội cười cợt.

Tôi ngồi một mình ở đó mới chỉ được một lúc đủ tiền một miếng bánh kem thì cô Ngô bước vào và tiến thẳng tới ngồi trước mặt tôi. Xem ra, không phải là ngẫu nhiên đi qua.

“Tôi phải nói chuyện với anh. Đừng lo. Không liên quan gì tới chuyện phân phòng đâu”.

Không phải là chuyện phân phòng, thế thì tôi cũng muốn nói chuyện.

“Sao cô lại tìm thấy tôi ở đây?”

“Có lúc, tôi cũng tới đây ngồi, ăn một miếng bánh kem. Tôi phải thường xuyên ăn đồ ngọt vì bị huyết áp thấp”.

Tôi mời cô ăn bánh. Cô đáp, nói xong rồi ăn.

“Tôi muốn chuyển công tác”

“Vì anh tài xế đó sao?”, do đột ngột tôi không tài nào nhớ nổi tên anh ta.

Cô thở dài.

“Vợ anh ta có tới tìm đâu. Chỉ cần hai người cắt đứt mối quan hệ đó là chẳng có chuyện gì sao?”, nói xong tôi nhớ ra tên người tài xế. Mọi người trong Viện gọi anh ta là Khánh Tử.

“Đúng là không tới tìm. Có lẽ sẽ vĩnh viễn không tới, nhưng tôi vẫn phải trốn tránh. Tôi muốn báo với anh trước, đợi đến khi tôi tìm được chỗ làm mới. Xin anh đừng ngăn tôi, cứ tạo điều kiện cho tôi đi là xong”.

Đó là một cách diễn đạt đặc biệt của phụ nữ khi vấp phải hoàn cảnh khó khăn. Nói cũng không được, mà không nói cũng không được. Nếu tôi nói, được, tôi có thể hiểu cô, sẽ giúp đỡ cô, thì cô ta sẽ không có cơ hội để kể lể nữa. Thế là giờ đây, tôi phải cho mình một cơ hội. Tôi muốn nghe ai đó than vãn điều gì đó, cái gì cũng được, miễn là không liên quan tới chuyện phân phòng.

“Rút cục có chuyện gì? Có thể tôi giúp được cô điều gì chẳng?”

Cô ta khóc. Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

“Rất nhiều người trong Viện đều biết chuyện này”, cô ta vừa khóc vừa nghẹn ngào nói.

Tôi ngời thẳng, nghĩ bụng, Sao lại thế nhỉ? Mình đâu có nói cho ai.

“Anh đừng nghĩ quá. Không phải là bọn họ nghe anh kể đâu”, cô Ngô vốn lương thiện, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ.

“Cám ơn cô đã tin tôi”.

“Anh đã nói như vậy, tôi ngại quá”. Cô lau nước mắt, một lúc sau, nói tiếp, “Khi anh vừa chuyển tới Viện, tôi có chút hiểu lầm về anh. Giờ đây, tôi đã hiểu rõ. Tiếc rằng quá muộn”.

“Đừng nói kiêu bi quan như vậy”, tôi an ủi. Nhưng thực lòng tôi không thích kiêu nói đó của cô ta.

“Phải chăng anh rất muốn biết tại sao vợ anh ta không tới tìm tôi nữa?”, tâm tư của cô Ngô cũng ổn định được phần nào và bắt đầu ăn miếng bánh của tôi.

Tôi gật đầu thừa nhận mình rất muốn biết. Tôi cũng muốn học hỏi ít chiêu vì tôi cũng có vợ.

“Anh ta nói với vợ rằng, nếu cô ta tới Viện làm âm ỉ, anh ta sẽ chặt đứt một ngón tay. Nếu cô ta vẫn không nghe, anh ta chặt tiếp ngón nữa”.

“Khánh Tử nói với cô như vậy sao?”

Cô lắc đầu.

“Tôi nghe người khác kể. Anh ta còn thề với vợ rằng sẽ không bao giờ quan hệ với tôi nữa”. Nói xong, cô giận dữ cắn hai miếng bánh thật to, lại rơi nước mắt.

“Cô vẫn thích anh ta, đúng không?”, tôi khẽ hỏi.

“Hừ, hừ”, cô cười lạnh lùng, “Tôi thích anh ta sao? Tôi hận không lột xác anh ta ra được thì có”.

Đây là lần đầu tiên tôi được nghe một phụ nữ nói năng ác độc như vậy, nên có phần không quen.

“Mọi người trong Viện biết được chuyện của chúng tôi, chính từ hôm anh ta nói ra”, cô Ngô lại khóc dữ dội hơn.

Tôi không biết diễn đạt tâm tư mình ra sao, đành đẩy nốt miếng bánh kem còn lại tới trước mặt cô, rồi móc chiếc mùi xoa sạch của mình ra đưa cho cô. Tôi thấy mình thật may mắn vì sáng nay mang theo mùi xoa sạch.

“Anh ta kể cho mấy người nghe chuyện này, lại còn thêm mắm thêm muối. Khoe rằng tôi buông thả như thế nào, theo đuổi anh ta ra sao...”. Cô nằm gục xuống bàn, lại khóc lớn.

Tôi đặt tay lên lưng cô, mãi cho đến khi tiếng khóc cô nhỏ dần. Tôi để cô ngồi lại đây một lát, rồi về nhà. Tôi nói với cô rằng đồng ý để cô chuyển đi và trước khi cô đi, tôi luôn sẵn lòng giúp cô bất cứ chuyện gì khiến cô khó xử.

Tôi rời tiệm bánh ngọt, quay về Viện nghiên cứu. Dường như tôi tìm được sức mạnh từ một nơi không tồn tại, tình nguyện lập tức phấn chấn hẳn, đi làm mọi thứ có thể điều khiển được chút quyền hành trước mắt.

Tôi sai người gọi Khánh Tử tới phòng làm việc. Chưa đợi anh ta ngồi xuống, tôi đã nói xong một hơi:

“Tôi vẫn là Viện trưởng, vẫn còn chút quyền uy. Nếu anh không lập tức câm miệng, còn tiếp tục khoe khoang chuyện có liên quan tới Ngô Nhã, tôi sẽ tìm mọi cách cho anh gặp rắc rối bằng bất cứ giá nào”.

“Thưa Viện trưởng, chắc chắn anh hiểu lắm rồi. Hôm đó em say mềm, em...”

“Thế thì bắt đầu từ giờ, anh hãy cai rượu đi”.

Đọc tới đây, phải chăng bạn thấy rằng tôi có chút uy phong, có chút hiệp nghĩa? Nếu có, thực ra chỉ là một giả tưởng mà thôi, bởi nó đến từ một cơn bực tức bất kỳ.

Chiều chạng vạng, lúc sắp tan ca, Du Khuê vẫn với phương thức quen dùng từ trước, chui tọt vào phòng làm việc của tôi, lóng nga lóng ngóng tới trước bàn làm việc của tôi.

“Ông Du này, nói thật này nhé, ông là người mà giờ đây tôi không muốn gặp nhất”.

“Hiểu, hiểu ạ”. Thái độ cung kính khiêm tốn của ông khiến người ta thật khó tin. Thậm chí không tài nào có thể liên tưởng nổi với hình ảnh Du Khuê bưng bưng trong bộ đồ đầm xăng dầu.

“Vậy thì ông không nên tới Viện trong giai đoạn này nữa”.

“Rõ, rõ ạ”. Cái dáng vẻ ông ta nói năng y hệt như bọn gián điệp trong phim vậy. “Tôi chỉ muốn nói với anh một câu thôi”.

Tôi gật đầu.

“Đợi hết đợt ồn ào, tôi sẽ gửi tiền vào tài khoản cho anh. Bảo đảm không ai phát hiện ra đâu”.

“Này, nhận được tiền là tôi thu ngay lại nhà vừa phân đây”, tôi thực sự thấy đau buồn.

Dư Khuê bỏ đi, để lại trong tôi một tâm trạng rối bời. Đột nhiên cảm thấy chán ghét, đối với mình và với tất cả.

Tôi rời khỏi phòng làm việc. Khi đi ngang qua cánh cổng lớn, mặc dù nơi đó rất tối tăm, tôi vẫn nhìn thấy ở đó có một số thay đổi: Lưu Thác Vân và đồng đạo cụ của cô ta đã biến mất. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là không ai báo cho tôi biết rằng Lưu Thác Vân đã bỏ đi. Trong khi đối với bất kỳ ai trong cái Viện nghiên cứu này, đây phải là một chuyện không hề nhỏ.

Hắc Lệ ngồi trong góc của Lưu Thác Vân. Chính là vị trí trên chiếc ghế cũ mềm luôn thích phát ra những tiếng cọt kẹt.

“Cô ấy vừa đi rồi. Không chào anh một câu. Xem ra quá thất vọng về anh rồi”, Hắc Lệ vừa nói vừa vịn vẹo chiếc ghế cũ kĩ.

Tôi đợi cô ta nói tiếp.

“Anh rất buồn phải không?”

Tôi không đáp. Đúng là trong lòng hơi buồn bực, nhưng không hẳn vì chuyện Lưu Thác Vân bỏ đi.

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy một kẻ có cái đầu bóng loáng như anh nữa”, Hắc Lệ đứng bật dậy, phẫn nộ nói với tôi.

Lúc đó, tôi không còn sức lực để an ủi Hắc Lệ nữa. Thứ mà tôi có thể làm được chính là đứng ở đó nghe cô chỉ trích.

Hắn cô ấy rất đau buồn, nên nói rằng:

“Tôi sẽ càng ghét hơn những gã đàn ông để kiểu tóc như anh. Trước đây, tôi còn cảm thấy tò mò. Tuy không thích nhưng vẫn muốn biết những người

đàn ông như vậy sẽ ra sao. Nhưng giờ đây, tôi đã quá hiểu rồi, cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Đều là những thứ chó chết giả tạo”.

“Em bắt đầu nặng nề về kiểu tóc của tôi sao?”, tôi hỏi nhỏ, như sợ người khác nghe thấy. Chứ thực ra ông già trực đêm bị điếc.

“Tôi...”, Hắc Lệ không nói nổi điều gì, có thể cô nhớ lại câu trước đây đã từng nói, nên không biết phản ứng ra sao.

“Tôi ghét anh, không muốn gặp lại anh nữa”. Nói xong, cô bỏ chạy về phòng làm việc của mình. Ông già trực đêm từ phòng văn thư đi ra, gật đầu với tôi.

Ông ta là do Trương Đạo Phúc tìm được. Nghe nói, hồi đó có rất nhiều người phản đối, cho rằng kẻ điếc không thể trực đêm được. Nhưng Trương Đạo Phúc đã thuyết phục được bọn họ.

Viện nghiên cứu thì có cái gì đáng ăn trộm cơ chứ? Không có. Để một ông điếc trông là đủ lắm rồi. Hơn nữa, ông lão cũng chỉ xin lương ít. Thế là ông lão trở thành một vật bày biện ban đêm của Viện nghiên cứu.

Tôi cất tiếng chào ông ta.

Ông ta cười cười với tôi, nom bộ không hề giống kẻ điếc tí nào.

Một dạng tội mà mọi người đều thích tranh luận: tư thông

Người của tổ phân phòng tới tìm tôi, hỏi tôi căn phòng mà tôi hứa cho Dư Khuê nằm ở đâu. Tôi đáp sẽ trình cấp trên để tìm biện pháp, xin họ để cho tôi thời gian một tuần.

Họ đều không nói gì. Tôi nghĩ, đó là sự khích lệ tôi. Sau khi họ đi rồi, tôi lại nghĩ, có lẽ họ không ôm chút hy vọng vào cái biện pháp đó của tôi. Nhưng tôi phải thử, không ai có thể hiểu được. Một kẻ đường cùng ôm cái hy vọng cuối cùng gửi gắm lên tổ chức cao hơn.

Tất cả mọi tuần mà tôi từng trải qua đều không thể so sánh được với tuần này. Tốc độ biến mất của nó, tôi chưa từng trải qua. Khi chưa cảm thấy nó bắt đầu thì nó đã kết thúc.

Tất nhiên, tôi không đòi cấp trên phân thêm nhà. Có một số việc, chắc chắn tôi đã nghĩ sai. Hoặc đã coi mình thành một người khác. Cuối cùng, tôi cũng không tìm ra nổi cách nào khác, đành đề nghị lên cấp trên phương án như sau: Đem căn hộ ba phòng ngủ của tôi hiện nay chia thành hai căn hộ. Như vậy tôi có thể lấy một phần trong đó (đương nhiên là phần nhỏ hơn) để cho Du Khuê mượn dùng, mãi cho đến khi một trong hai bà cụ nhà ông ta qua đời.

Cấp trên nhận lời suy nghĩ về biện pháp cuối cùng mà tôi đề ra. Trước khi có kết luận của cấp trên, tôi phải nói chuyện với vợ tôi.

Đó là một tối sau cơn mưa. Vừa mưa suốt một ngày nên mọi thứ nom đều tươi sáng, như thể lá cây và tâm hồn con người đều được mưa gột sạch. Nếu lúc này, bạn đứng kề một tán cây đều có thể nhìn thấy bất kỳ một chiếc lá nào cũng đều sạch bóng. Nhưng tôi không thể tiếp cận được tâm hồn của con người. Không biết chúng có được gột sạch không? Dù sao chẳng nữa, chính trong một tối sau cơn mưa đó, mặc dù còn nghi ngờ tất cả về nội tâm của chính mình, tôi vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và trong sạch.

Trước khi nói chuyện với vợ, tôi phải ngồi với lũ cá của tôi một lúc. Phải đem những thứ định nói nghĩ trước một lượt. Nhưng lũ cá đáng yêu của tôi tối đó lại rất nghịch ngợm. Chúng cứ lượn đi lượn lại như phát điên trước

mặt tôi, tựa như đang diễn ra cuộc đua marathon bơi lội Olympic vậy. Tôi bị lũ cá quây tung bừa bãi cũng phát hoảng, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì đó sẽ xảy ra. Thứ đầu tiên mà tôi nghĩ tới là động đất. Vì thế khi chuông điện thoại vừa reo, tôi đã chộp ngay lấy. Như thể Cục địa chất thông báo cho tôi phải lập tức chạy ngay.

“Anh có thể ra ngoài ngay bây giờ không?”, té ra là Hắc Lệ.

Tôi ngần ngừ, vì trong đầu chỉ nghĩ tới phương án cuối cùng làm thế nào để nói chuyện với vợ, thuyết phục được cô ta.

“Hiểu rồi. Anh không cần phải đi nữa. Thực ra, tâm trạng chúng ta như nhau. Tôi cũng không muốn gặp anh. Nhưng có chuyện này tôi nhất định phải nói với anh”.

Đây cũng là một hiểu lầm mà tôi không biết làm thế nào để bù đắp. Tôi rất hận mình vấp phải những sai lầm tương tự.

“Anh nhất định phải cấp cho tôi một căn hộ. Bởi vì tôi không thể tiếp tục sống ở nhà được nữa”.

“Hắc Lệ, em hãy nghe tôi nói, chuyện này...”

“Tôi không nghe đâu. Tuyệt đối không!”

“Tại sao?”

“Vì tôi có mang rồi”.

Đúng thực là động đất. Tôi cảm thấy choáng váng.

“Và kẻ gây ra chuyện này chính là anh!”

Nói xong, cô đập máy.

Cô ấy không hề nói với tôi rằng muốn kết hôn với tôi hay không, dự định sinh đứa trẻ ra sao, có chấp nhận để tôi làm cha đứa trẻ không.

Chắc chắn cô ấy không hề biết rằng, chuyện này quả thực là một kỳ tích vô cùng bất thường đối với tôi - một thằng đàn ông vô sinh.

Tôi nhìn lũ cá. Lúc này, chúng đã trấn tĩnh lại, như thể cuộc thi Olympic đã hoàn toàn kết thúc.

Cô ấy cũng không nói với tôi rằng có muốn bỏ đứa nhỏ hay không. Có vô số phụ nữ đều làm như vậy.

Hắc Lệ muốn gì nhỉ? Bắt cô hận tôi mãi mãi? Bắt từng thớ thịt trong từng bộ phận cơ thể tôi phải chịu nổi dày vò, và không chừng mắc bệnh ung thư để đe dọa tôi sao?

Tôi nhắc điện thoại lên gọi lại, nói một hơi hết mọi vấn đề trên. Nhưng cô nói:

“Tôi không biết, đừng làm phiền tôi!”.

Cú điện thoại của Hắc Lệ đã khiến tâm tư tôi thay đổi, không còn sáng khoái như sau cơn mưa nữa. Cũng không còn vẻ hoảng loạn, bức bối. Ngắm nhìn lũ cá đang trầm tĩnh của tôi, nghĩ tới căn hộ suýt nữa được đánh đổi bằng tính mạng của Dư Khuê vẫn chưa có, nghĩ tới sự kiện Hắc Lệ có thai... Đột nhiên, tất cả mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Tôi lắc lư đi ra khỏi phòng, tới trước giường vợ. Cô ấy vẫn xem tạp chí Thời thượng. Nếu một ngày nào đó tạp chí này không làm nữa, chắc hẳn cuộc đời còn lại của cô sẽ không biết tựa vào đâu.

“Cuối cùng anh cũng muốn nói chuyện rồi sao?”, vợ tôi hỏi, “Nếu tôi trẻ được hai chục tuổi nữa, anh đừng có đợi tới ngày hôm nay”. Tôi hiểu rõ câu nói của cô, nhưng vờ như không nghe thấy. Tôi vẫn chưa nghĩ kỹ nên nói với vợ chuyện gì trước, nhưng miệng tôi vẫn chủ động phát ngôn:

“Tôi có mang rồi”

“Anh nói cái gì?”, vừa hỏi vợ tôi vừa sờ vào trán tôi. Tay cô ta mát lạnh khiến tôi hắt xì hơi.

“Xin lỗi, anh nói nhầm. Anh định nói là, anh đã khiến một phụ nữ có mang rồi”. Khi nói câu này, tôi về cơ bản đã hồi phục lại. Vợ tôi giật mình.

“Anh nói cái gì? Nói lại một lần nữa coi”

Tất nhiên là tôi không nói lại.

“Tôi hiểu rồi”. Thông thường, lúc cô ta nói hiểu rồi, thực chất lại chả hiểu tí gì.

...

“Cô ta là ai?”

Tôi không đáp. Có quan trọng không nhỉ?

“Tôi hiểu rồi”, càng ngày cô ta càng thích câu này. “Anh muốn bảo vệ cô ta. Tất nhiên rồi, có mang rồi. Đương nhiên mà”.

“Tùy cô hiểu”. Khi nói câu này, đầu tôi vụt nhớ tới hình ảnh Dư Khuê người tắm đấm xăng dầu, nhưng lòng vẫn bình tĩnh.

Người phụ nữ từng chung sống với tôi mười mấy năm kia trong phút chốc vút ngay cuốn tạp chí thanh cao, đội trên đầu một mớ những chiếc lô cuộn tóc to đùng, lao bổ đến tôi như một con báo non. Thoắt một cái, tôi bị đè nghiền.

Một người đàn ông chìm đắm trong sự ngạo mạn và tâm tư bất cần, nhất là khi sự ngạo mạn đó bắt nguồn từ sự khẳng định về năng lực sinh dục sẽ không thể hồi phục lại. Trước sự tấn công dữ dội của vợ, tôi chỉ thấy yếu ớt. Cô ta đánh vào mặt tôi, cũng có thể chỉ là gãi ngứa khuôn mặt tôi. Lúc đánh nhau, tôi không phân biệt nổi điều này, toàn bộ sức chú ý đều tập trung vào chiêu thức tiếp theo của cô ấy.

“Hò Đông, anh là đồ chó chết. Tại sao anh hận tôi đến vậy? Tại sao?”, cô ta vừa đánh vừa chửi mắng tôi. “Tôi hận anh. Tại sao anh không chết đi cho rảnh? Tại sao anh làm tổn thương tôi đến thế? Anh biết thừa là tôi mong có một đứa con như thế nào không? Anh là đồ ác quỷ. Tôi phải giết anh”.

Cô ta dùng năng lực logic độc đáo của mình để tổ chức các câu chửi mắng tôi. Cuối cùng cũng khiến tôi tỉnh lại, như giật mình vừa bước ra khỏi giấc mộng. Đau buồn như thế nào á? Chẳng hề liên quan tới đàn bà. Người mà tôi coi khinh nhất lại chính là bản thân tôi. Tôi buông xuôi, không chống cự. Cô ta lại đánh tôi thêm mấy cái nữa, rồi dừng lại. Cô ta khóc âm ỉ. Tôi nhắm mắt nằm lãn trên sàn nhà, không nói một câu.

Cô ta khóc hồi nữa, rồi đột nhiên lại lao đến, lắc người tôi rung bần bật.

“Sao anh không nói câu nào? Bao nhiêu năm qua anh đều im lặng để đối phó tôi. Tôi hận anh”. Cô ta hận tôi, nhịn không nổi lại đánh tôi. Cô ta nắm mớ tóc dài của tôi, đánh tôi. Tất cả đều y hệt như trong giấc mơ mà tôi từng miêu tả trước kia. Những bạn đọc đã lỡ quên chẳng thà đọc lại một lần nữa. Những gì khác nhau chẳng qua chỉ là tôi không đánh lại cô ta mà thôi. Một

mặt vì muốn chống cự lại vợ tôi cũng rất khó khăn, mặt khác là đột nhiên tôi thấy mọi việc đều vô nghĩa.

Gợi ý mua được

Hôm nay trước khi ra khỏi cửa, trong cặp tôi đã nhét sẵn hai cái áo sơ mi và áo lót sạch, chuẩn bị đối phó buổi đêm trên ghế sofa ở cơ quan. Có lẽ là hai đêm hoặc ba đêm, tùy tình hình.

Trên đường đi làm, gặp phải một chuyện vô cùng mới mẻ. Do vậy, tôi bị đi làm muộn mất hơn một tiếng đồng hồ.

Trên đường lớn có bán thơ. Thơ mới ra lò hẫ hoi. Ý tôi nói là thơ vừa mới viết. Trả tiền xong, lập tức viết được thơ ngay.

Mười đồng một bài, không còn gì rẻ hơn.

Người bán thơ rất khiêm tốn, không kêu gào, cũng không giấu diếm họ tên. Như thế việc bán thơ không chỉ là thứ quang minh chính đại, mà còn rất vinh dự.

Anh nói anh tên gọi Lưu Vũ.

Tôi lập tức nhớ tới Lưu Thác Vân. Liệu họ có phải là họ hàng không nhỉ?

Trong khi tôi đang ngần ngừ, anh rút ngay chứng minh thư ra trước mặt tôi và nói rằng không phải là đồ giả.

Tôi vội thanh minh không hề nghi ngờ về điều đó, mà chỉ nhớ tới một người.

“Người đó tên là gì?”

“Luu Thác Vân”, tôi đáp.

“Không liên quan gì tới tôi”, anh ta nói, “Tôi không quen biết người này”. Anh ta lại giải thích thêm.

“Cho tôi mua một bài”. Thứ hấp dẫn tôi không phải là hình thức này, mà là người chơi cái hình thức này.

“Muốn mua thể loại nào?”

“Bi quan một tí, lại thêm một chút dư vị trốn tránh sự đời”.

Anh ta nghĩ vài phút, rồi viết lên tờ giấy bài thơ mà tôi đã đặt mua:

Tới bao giờ, tôi mới có thể

Không thèm yêu bất kỳ ai

Không thèm đi tới bất kỳ nơi nào

Không thèm làm bất cứ việc gì.

Lúc nhét bài thơ này vào túi, tay tôi hơi run rẩy, quên mất nói tạm biệt với Lưu Vũ. Tôi đi được vài bước về hướng Viện nghiên cứu mới sực nhớ ra chuyện này, nên quay lại.

“Anh có luôn ở đây không?”, tôi rất mong được gặp lại con người này.

“Không dám nói chắc. Xem thu nhập ra sao đã. Nếu đủ rồi, tôi không tới nữa”.

“Thu nhập? Ý anh nói đến tiền sao?”, dường như tôi có vẻ đã hiểu nhưng cố tình hỏi.

“VẬY còn có thể nói đến gì nữa đây? Thời buổi này, chỉ có tiền mới có thể đôi lúc làm khó dễ tôi”.

Một lần nữa, tôi lại bỏ đi mà không nói lời từ biệt. Người thi sĩ như vậy không dễ gặp lại. Tôi hoặc bị bài thơ tấn công, hoặc bị nó điểm trúng huyết, hoặc cũng bị nó dẫn dắt đưa lối. Chỉ biết, khi bước chân vào cánh cổng lớn của Viện nghiên cứu, lòng tôi thâm nghĩ, hãy quên sạch mọi chuyện đi, dù là bất cứ chuyện gì. Ai dám ngăn cản tôi, tôi sẽ đá văng ra, sẽ đâm nát hẳn.

Tôi đã chán rồi, thực sự chán lắm rồi.

Với tâm trạng như vậy, tôi rẽ vào phòng kế toán trước. Như thể Hắc Lệ là vấn đề lớn nhất của tôi. Trong phòng chỉ có một mình Hắc Lệ. Cái kiêu cô ta nhìn tôi như thể đang hỏi, anh là ai thế nhỉ? Vào phòng tôi có chuyện gì?

“Xin lỗi, tôi quên không gõ cửa”. Tôi nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Mọi dũng khí vừa được bài thơ cổ vũ bỗng giảm hẳn một nửa.

“Ai thèm quan tâm anh gõ cửa hay không. Có chuyện gì thế, Viện trưởng?”, Hắc Lệ lại cúi xuống làm tiếp. Như thể tôi bước vào khiến giấy má lộn xộn hết cả lên.

“Chả phải từ trước em rất để tâm tới việc người khác có gõ cửa hay không sao?”, tôi ngồi xuống trước mặt cô ta.

“Giờ đây còn có việc khiến tôi bức mình hơn là chuyện không gõ cửa”, Hắc Lệ nói giọng lạnh tanh.

“Em định ra sao?”

“Tôi cần nhà”, cô nói không thèm ngược đầu lên.

“Thế còn con thì sao?”

“Phải cần nhà trước”

“Nếu không lấy được cho em một căn hộ, tôi sẽ thuê nhà cho em cho đến khi em được phân nhà”. Tôi chưa kịp nghĩ ngợi gì đã bắt đầu hứa hẹn. Sau đó, tôi nghĩ một lúc, không hiểu mình rốt cuộc là người như thế nào đây.

Cuối cùng Hắc Lệ cũng ngược lên nhìn tôi vài giây. Dù ánh mắt cô vẫn lạnh tanh nhưng vẫn đủ khiến tôi một lần nữa phải xúc động muốn ôm ghì lấy cô. Nhưng chính khoảnh khắc đó, từ ánh mắt của cô, tôi nhìn thấy thứ vô cùng lạ lẫm mà nhất thời tôi không thể nói rõ đó là cái gì. Chỉ cảm thấy nó buốt giá đến rợn người.

Hắc Lệ lại nhìn tôi thêm vài giây nữa, rồi nói cô hy vọng tôi có thể thực hiện được lời hứa của mình. Như vậy, cô sẽ có điều kiện để vứt bỏ đứa trẻ trong bụng.

Nếu lúc này từ ánh mắt cô ta, tôi không đọc được những thứ xa lạ thì tôi đã nghĩ ngay rằng, cô muốn bỏ đứa trẻ đi vì tôi không thể ly hôn được. Giờ đây trong lòng tôi như trời lên một thứ nặng trĩu, đến ngay cả việc hỏi cũng không thấy mất hứng.

Một thằng đàn ông từng bị vô sinh như tôi phải chăng cần có đứa con này? Để lấy đó chứng minh cho vợ tôi và người đời rằng, rút cục tôi cũng là một thằng đàn ông bình thường như bao người khác. Cũng có thể khiến phụ nữ phải mang bầu, bất kể rằng tôi có muốn hay không và cô ta có muốn hay không.

Tôi nói với Hắc Lệ, chúng ta giải quyết chuyện nhà cửa trước, rồi tính đến những thứ khác sau. Khuôn mặt Hắc Lệ dần dần tươi hẳn.

“Anh còn giận cú điện thoại của em không?”, cô hỏi.

Tôi lắc đầu an ủi. Lòng lóe lên một ý nghĩ, đàn ông phải chuẩn bị nói dối bất kỳ lúc nào.

“Lúc đó em giận quá, cho rằng anh không hề suy nghĩ tới em”

“Sao lại có thể như vậy được!”, tôi ngừng lại rồi nói tiếp, “em không biết rằng em quan trọng đối với anh như thế nào sao. Trước khi quen em, vợ chồng anh không có con. Em có biết tại sao không?”

Cô lắc đầu, mặt rất bần khổ.

“Vì bác sĩ nói anh bị vô sinh”.

“Cái gì?”, đột nhiên Hắc Lệ kêu thất thanh, “Tôi không ngờ anh lại vô lại như thế. Anh nói vậy có ý gì? Muốn nói rằng tôi lừa anh chắc? Đồ lừa đảo. Cút đi ngay!”.

Bước ra khỏi phòng Hắc Lệ, tôi biến thẳng về phòng làm việc của mình. Khoảng cách không phải là quá xa, nhưng tốn mất bao nhiêu sức lực. Trước con mắt tò mò của anh tài xế Khánh Tử và cô Ngô, tôi đi thẳng vào phòng làm việc của mình. Họ đang đứng trên hành lang, đương nhiên là nghe rõ tất cả.

Tôi phải dày mặt chào hỏi họ, như thể tôi đã biến thành một đồng nghiệp của họ. Chúng tôi đã có một bối cảnh chung không thể tiết lộ với kẻ khác.

Trong phòng làm việc, tôi lại rút bài thơ vừa mua, tâm tư lập tức vui vẻ hơn rất nhiều. Tôi đang muốn tìm một chỗ đập vào mắt để dán nó lên, sau này có lẽ phải tìm một cái khung để lồng nó vào, thì có tiếng gõ cửa. Người bước vào là Khánh Tử và cô Ngô.

Họ lần lượt ngồi trước mặt và chên chếch với tôi, cùng mỉm cười với nhau, như thể họ là một đôi bạn tình nồng nàn đang chuẩn bị kết hôn. Và mục đích họ tới tìm tôi là muốn xin một lá thư giới thiệu kết hôn.

“Bài thơ đó do ai viết vậy?”, Khánh Tử phát hiện ra tờ giấy tôi đặt trên bàn, “Viết hay quá, tôi cũng muốn sống như thế”.

“Giỏi thật, chỉ mấy dòng thơ mà viết được ra hết tiếng nói con tim của toàn thể nhân dân”, tôi nói một câu không mặn mà, nhưng cũng không lạnh nhạt. Lòng tôi rất phức tạp. Kinh ngạc không hiểu sao trong một thời gian ngắn đến vậy anh ta có thể hòa giải được người phụ nữ đang phẫn nộ ngút trời, chỉ hận muốn bóp chết anh. Chắc chắn ông trời đã quên trao cái bản lĩnh đó cho tôi.

“Thưa Viện trưởng, có chuyện này, nhất định tôi phải trình với anh”. Ngữ điệu của Khánh Tử còn giống Viện trưởng hơn cả tôi. “Cô Ngô đã nói hết với anh rồi, tôi chỉ muốn bổ sung thêm một chút. Đó là giờ đây không còn bất kỳ chuyện gì nữa. Chắc chắn vợ tôi sẽ không tới. Hơn nữa, anh cũng đã chấp nhận chuyện thuyên chuyển công tác của cô Ngô rồi. Tôi xin nợ anh tấm chân tình này. Đợi hết giai đoạn này, phân phòng xong, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện với nhau”. Khánh Tử nói xong, tôi trầm nghĩ, nếu để anh ta làm Viện trưởng, chắc sẽ ghê hơn cả tôi và Trương Đạo Phúc.

Lúc Khánh Tử muốn chào ra về, cô Ngô nói còn có chuyện muốn nói với anh ta. Khánh Tử gửi tới cô một nụ cười của ông chồng tốt, rồi hạ giọng nói nhỏ với tôi:

“Có một số người anh cần phải đề phòng. Trước đây đã từng xảy ra chuyện. Anh cũng không thể luôn nhân đạo quá”. Nói xong, Khánh Tử biến mất như vị tiên tri vậy.

Nếu so sánh một chút, cô Ngô ở lại nom quá ngượng nghịu. Vặn vẹo mãi, cô mới nói được, chủ đề chính là đã ân hận nói xấu Khánh Tử trước mặt tôi. Hết lần này tới lần khác, cô thanh minh rằng lúc đó cô quá xúc động, cũng bởi vì bị người khác công kích... Nhưng giờ đây Khánh Tử đã giải thích cho cô, mọi việc đã rõ như ban ngày...

“Những lời cô đã nói với tôi, dù là chuyện gì, cô cũng phải cố gắng quên sạch đi. Bởi vì tôi cũng đã quên hết rồi”. Tôi không chỉ muốn an ủi cô, mà cũng bắt đầu thấy chán ngán, muốn cô ta nhanh chóng đi ra. Nếu tôi cũng được coi là người nhân ái thì chắc chắn rằng cô ta còn nhân ái hơn cả tôi.

“Nhưng, thưa Viện trưởng, tôi vẫn muốn chuyển công tác”, cô nói.

“Tại sao?”

“Vì Khánh Tử thấy như vậy sẽ hay hơn. Tôi cũng nghĩ thế”.

Sau tiếng chuông tan tầm, tôi mở cửa sổ phòng làm việc. Trên bậu cửa sổ giữa hai lớp kính dày phủ đầy bụi xám. Tôi ngó trời ngó đất. Trời sắp tối nhưng chưa tối hẳn. Chân trời viền một lớp xám mờ, phảng phất như thể từ trước tới giờ trời có màu như vậy. Thứ màu sắc khiến người ta tuyệt vọng, dường như sẽ không hề xuất hiện bất kỳ thứ gì sáng sủa, bất luận là mặt trăng hay mặt trời.

Tôi nhớ tới hình dáng cuối cùng của Lưu Thác Vân khi đợi phân phòng, ngồi trước bậu cửa của phòng họp. Cô ấy chỉ đăm đăm nhìn mũi giày của mình, như thể ở đó có vô số phòng trống.

Tôi muốn đi thăm cô.

Khi hỏi địa chỉ của cô, tôi nhớ tới Trương Đạo Phúc. Trực giác mách bảo ông ta hẳn biết Lưu Thác Vân sống ở đâu. Tôi gọi điện thoại cho ông.

Người cùng cơ quan mới của ông cho biết ông đang nghỉ ở nhà. Tôi liền gọi về nhà.

Ông ta bị ốm.

“Bệnh gì thế?”

“Không có gì ghê gớm đâu”, rõ ràng ông không muốn nói nhiều.

Tôi hỏi địa chỉ của Lưu Thác Vân.

Ông lập tức phân chân hẳn:

“Trừ tôi ra, không ai biết được cô ấy sống ở đâu”. Ông giống hệt một thằng nhóc. “Cô ấy không gây phiền phức gì cho anh chứ?”. Ông ta nói với vẻ giả dối, khiến tôi có cảm giác họ âm mưu cùng nghĩ ra mọi phiền phức. “Cô ấy nói với tôi rằng nếu lần này không được phân phòng, sẽ có nhiều người phải trả giá”.

“Được rồi, đợi khi nào anh khỏi bệnh, chúng ta lại đi uống mấy ly”.

“Hay quá, anh Hồ này, tôi thấy chúng mình có thể nói chuyện được với nhau lắm. Anh thấy có phải vậy không? Mặc dù hai chúng ta cũng rất khác nhau”. Đột nhiên ông nói vậy, khiến tôi có phần phản ứng không kịp. Nhưng giờ nghĩ lại, tôi cũng có cảm giác đó.

“Đúng vậy, để lần sau tôi mời anh”.

“Anh Hồ...”, Trương Đạo Phúc kêu lên một tiếng, rồi im bặt. Tôi kiên nhẫn chờ.

“Anh muốn biết tôi mắc bệnh gì phải không?”, giọng nói của ông có phần biến đổi.

“Chắc không sao chứ?”

“Phải xem đã”

“Bệnh gì vậy?”

“Bệnh lậu”, ông nói nhỏ.

Đột nhiên tôi cười phá lên. Dường như bị tôi lây nhiễm, Trương Đạo Phúc cũng bật cười lớn. Chúng tôi như thể đang cùng cười một người quen mà cả hai đều rất rõ. Bởi vì cuối cùng ông ta bị mắc bệnh lậu.

Cười chán, lẽ ra tôi phải xin lỗi ông. Ông nói ngay:

“Thôi, không cần nói lung tung nữa. Cười xong, tôi thấy thoải mái hơn rất nhiều”.

Tiếp đó, chúng tôi lại cười tiếp, nhưng không được cái nhiệt tình và tự đáy lòng như ban nãy.

Đừng vội, tôi muốn trở thành tôi

Lưu Thác Vân sống trong khu tập thể của Đoàn ca múa. Khi tôi tới đó đúng vào lúc tan tầm, trên đường đông đúc và hỗn loạn tới phát khiếp. Xe hơi đua nhau bấm còi, như chỉ trích xe trước, tại sao mày không đi, đồ ngu. Xe đạp luôn qua lách lại, ném cảm giác tự đi con đường của mình bên cạnh xe hơi. Tôi nhớ tới một câu nói của Lỗ Tấn, thực ra không có đường đi, người qua lại nhiều, tự dựng thành đường. Tình cảnh xe cộ qua lại trước mắt ít nhiều cũng tương tự như vậy. Người đi xe đạp luôn lách, chỉ cần có một khe hở có thể qua được là bất chấp những chiếc xe hơi đang lấn sang phần đường của xe đạp kia có vi phạm quyền lợi của mình hay không. Con người không thể lúc nào cũng tức giận, nếu không sẽ bị rút ngắn tuổi thọ.

Trong tiếng tạp âm hỗn loạn đó, trời sẫm dần, bóng tối khoan dung mở màn trật tự.

Trước công khu tập thể của đoàn ca múa, tôi phải dừng lại hỏi. Người được hỏi chỉ cho tôi ban công nhà Lưu Thác Vân. Ban công không bị bịt kín, cũng không thấy chất đầy thứ gì. Trên cửa sổ giáp ban công có treo một tấm màn xám dày, như thể nhiều năm qua chúng chưa hề được mở ra. Tôi lo lắng người ta chỉ sai, lại hỏi thêm một người đi ngang qua. Anh ta lại chỉ về phía ban công đó. Lúc này, tôi mới quyết định gõ cửa.

Gõ hai lần, không thấy tiếng đáp, tôi quyết định sau khi gõ năm lần, nếu không ai ra, tôi sẽ bỏ đi. Sau lần gõ thứ năm, bên trong vọng ra tiếng của Lưu Thác Vân. Cô không hỏi ai, mà chỉ hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Chuyện phân phòng”, tôi đáp.

Cô mở cửa, để tôi bước vào.

Cái cách cô nhìn tôi như thể mọi câu nói tiếp theo của tôi đều là mượn có hoặc không chân thực. Do vậy, tôi quyết định im lặng.

“Anh muốn làm gì?”, cô cất tiếng trước.

“Muốn xem căn hộ của cô”, tôi đáp.

“Tôi đã rút ra khỏi danh sách phân phòng rồi”, cô nói.

“Thật sao?”, tôi cố giả bộ ngạc nhiên, hỏi.

“Vì vậy, tôi vẫn không rõ tại sao anh còn tới?”, cô nói.

“Muốn được nhìn thấy cô”, tôi nói rất thật lòng.

“Nhưng lúc này ở ngoài cửa, anh không hề nói như vậy”, cô vẫn để tôi đứng ở lối đi. Lối đi tối tăm. Sau đó, tôi mới phát hiện ra, không chỉ có chỗ lối đi là tối tăm.

“Thôi, hàng cho xong”.

Cô bật cười, rồi nói:

“Vậy để tôi đưa anh đi tham quan một tí”

Cô vừa nói dứt lời, tôi định đùa với cô, hỏi rằng, tham quan cái gì? Nhưng kịp nghĩ lại, cũng thấy tôi và Lưu Thác Vân chưa thân thiết tới mức đó.

Không có một căn phòng nào sáng sủa. Đó là cảm nhận cuối cùng của tôi sau khi tham quan hết. Trong nhà Lưu Thác Vân, chỗ nào cũng bật đèn. Bạn có thể thấy rõ mọi thứ. Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tất cả lại khiến ánh nhìn của bạn mờ mịt.

Tôi nói cho cô về cảm nhận của tôi. Đồng thời cũng mách với cô rằng độ sáng của bóng đèn không đủ.

“Cái đó liên quan gì đến anh”. Lưu Thác Vân nói, khiến tôi sững lại trong một căn phòng khá rộng.

Lúc cô đi pha trà, tôi bắt đầu quan sát màu sắc của bức tường. Trong tất cả những từ ngữ biểu hiện màu sắc, tôi không tài nào tìm ra nổi một màu nào phù hợp dùng để miêu tả màu sắc trên bức tường của cô. Khi cô bê trà lại gần, tôi chợt nghĩ, bức tường này chính là màu của thời gian xưa cũ.

Chúng tôi bung trà nóng, gần như ngòì đối diện nhau. Hình như cô chờ đợi tôi nói điều gì đó. Lúc này, tôi mới phát hiện ra rằng mình không hề có lý

do gì để tới đây. Tôi tới đây như thể bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, nhưng đường như cũng bởi do thâm tâm tôi thúc đẩy.

“Thực ra, tôi cũng không có chuyện gì. Trước hết là muốn cảm ơn cô. Khi trong Viện đang hỗn loạn như thế, cô không gây rắc rối gì thêm cho tôi mà lặng lẽ bỏ đi. Nhưng nếu cô chào tôi một tiếng có phải hay hơn không”.

Lưu Thác Vân tránh nhìn tôi, như thể tôi là chú rể sắp cưới của cô ấy.

“Anh nói vậy là ý muốn tôi xin lỗi chăng?”

“Sao lại nói thế cơ chứ?”

“Chẳng phải tôi đã đem lại cho anh vô số điều phiền toái sao?”

“Đừng hiểu lầm. Tôi hoàn toàn không có ý này. Những phiền toái đó dù cô không gây cho tôi, chúng vẫn nằm ở đó. Chẳng có gì ghê gớm cả”. Để không tiếp tục đề tài này, tôi cố tình hỏi:

“Chú cô liệu có đòi lại căn hộ này không?”

“Không đến nỗi thế”, cô đáp.

“Tại sao?”

“Vì ông ấy chết rồi”

“Lúc nào vậy?”

“Hai năm trước”

“Ông ấy không có người thân nào sao?”

“Không, ông ấy độc thân”.

Chúng tôi vẫn cầm tách trà nóng trong tay, như thể chúng là thứ ánh sáng duy nhất trong căn phòng này.

Tôi không nói gì nữa. Vì thế, Lưu Thác Vân lại cất tiếng hỏi:

“Thời gian qua, vất vả lắm nhỉ?”

“Cũng tạm”, tôi đáp.

“Căn phòng cấp cho Dư Khuê, anh đã nghĩ ra cách chưa?”

Tôi lắc đầu, lòng được an ủi rất nhiều.

“Thế nào cũng có cách thôi. Ông trời không thể vì chuyện này mà phản đối anh”.

Tôi uống liền mấy hớp trà nóng, như thể nhìn thấy một người khác có tên là Hồ Đông. Anh ta sắp đứng không vững nổi nữa rồi.

“Anh...”, cô lại muốn an ủi tôi tiếp, nhưng cũng không tìm được biện pháp nào thích hợp. Cũng giống như tôi đã từng thử làm.

Điện thoại đột nhiên réo.

“Alô, ừ, chào em, Hắc Lệ”, tôi nhìn Lưu Thác Vân nhưng không phải có ý muốn cô tránh đi.

“Ai cơ?”. Trong điện thoại, Hắc Lệ báo cho tôi biết có một cô gái họ Trương có việc gấp tới tìm tôi. Tôi đã nghe rõ nhưng vẫn hỏi lại một câu.

“Được rồi, cảm ơn nhé. Để cô ta nghe điện thoại được không?”. Tôi lại nhìn Lưu Thác Vân. Cô ấy vẫn thản nhiên như vậy, ngồi ở đó. Như thể hy vọng tôi coi cô ấy như một người có liên quan và chuyện của tôi cũng là chuyện

của cô ấy. Nếu lúc này, ông trời ở đâu đó ngó xuống nhìn, ắt phải cho rằng chúng tôi là một cặp vợ chồng kết hôn đã nhiều năm nhưng vẫn rất tin tưởng nhau.

“Luu Thác Vân, em đúng là một phụ nữ tốt”, lòng tôi không khỏi trào dâng niềm cảm kích.

“Thực lòng xin lỗi đã làm phiền ông như vậy. Tôi có thể gặp mặt ông được không?”, cô Trương hỏi.

“E rằng không được. Có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện muốn hỏi ý kiến ông. Em gái tôi giờ đây đã có bạn trai và người đó muốn cưới nó. Nhưng nó vẫn nhớ nhung tới em trai ông. Không biết em trai ông còn có thể không?”, cô Trương hỏi qua điện thoại.

“Tôi chắc rằng em gái cô nhất định hiểu làm em trai tôi rồi. Đàn ông giúp đỡ phụ nữ không nhất định vì vấn đề đó. Mặc dù đa số tình huống đều như vậy, nhưng vẫn có trường hợp ngoại lệ”, tôi nói.

“Tôi cũng biết vậy. Tôi đã nói với nó nhiều lần. Nó cũng suy nghĩ rất nhiều”.

“Tôi...”

“Xin ông không phải nói thêm nữa. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ về nói chuyện với em gái tôi. Nó cũng sẽ hiểu ra thôi. Nó từng nói với tôi rằng, nó không thích bạn trai nó, nhưng điều kiện của anh ta rất tốt. Nó cũng cần phải sống. Tôi nghĩ rằng ông cũng có thể hiểu được”.

“Ừ, đương nhiên rồi”.

“Bạn trai nó sống ở tỉnh khác. Vài ngày nữa, em gái tôi sẽ đi rồi. Nó muốn nhờ ông chuyển lời hỏi thăm tới em trai ông”.

“Khi nào đi? Tôi sẽ bảo em tôi đi tiễn”.

“Thôi không cần đâu. Ông đã giúp quá nhiều rồi. Thực lòng cảm ơn ông. Ông quả là người tốt. Tạm biệt ông”.

Tôi tắt máy, đờ đẫn nhìn Lưu Thác Vân.

“Điện thoại của anh bị hở lời đấy. Tôi nghe hết cả rồi”, cô cười nói.

“Nếu bị hở điện có phải tốt hơn không. Như vậy, cô sẽ không nghe thấy gì nữa”.

Chúng tôi đều cười. Cô ta nhìn ánh mắt tôi, nói, Có quá nhiều, quá nhiều hàm ý đấy nhé.

“Cô ta không có em gái, tôi cũng không có em trai”, tôi thú thực.

“Tôi hiểu”.

“Nhưng giữa chúng tôi không hề có gì, chẳng có gì cả”

“Tôi biết”, cô nói.

“Cô ấy nhờ tôi giúp một việc, đóng giả bạn trai cô ấy, cùng đi tham dự đám cưới cậu em cô ấy”

Lưu Thác Vân gật đầu.

“Cô ấy làm nghề mát xa”

Lưu Thác Vân lại gật đầu. Tôi lại uống trà, nếu không, tôi sẽ đứng dậy ôm chầm lấy Lưu Thác Vân mất. Từ trước tới giờ, chưa có người phụ nữ nào an ủi tôi như vậy. Ở bên cạnh cô như bên cạnh một người mẹ, ấm áp nương tựa, nhưng cũng có phần khách quan và thông minh hơn mẹ. Cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ mắc phải những sai lầm thiên lệch mà các bà mẹ thường mắc phải.

Cái điện thoại chết tiệt của tôi lại réo vang.

Tôi bấm nút tắt. Nó lại kêu lần nữa.

Nhìn số điện thoại, gọi từ nhà tôi.

“Vợ anh phải không?”

Tôi gật đầu.

“Nghe đi, sớm muộn gì cũng phải nghe thôi”, cô nói.

“Có chuyện gì, đợi tôi về nhà rồi nói sau”.

Lúc chưa nghe điện thoại, tôi đã nghĩ ngay câu nói này. Tôi không muốn trước mặt Lưu Thác Vân, một lần nữa lại “thể hiện” mình. Chuyện gì cũng phải có giới hạn, cho dù là chuyện khơi gợi sự cảm thông của phụ nữ.

Nhưng vợ tôi nói trong điện thoại rằng:

“Tôi muốn bỏ anh, Hồ Đông. Lúc nào anh về nhà thì tùy. Bây giờ tôi chỉ muốn báo cho anh về quyết định này. Một quyết định chính xác. Tôi đã mất thời gian gần một cuộc đời. Tôi đúng là ngốc quá!”. Nói xong, cô ta đập máy.

Tôi gọi lại, dường như có phần tức giận không kìm nén nổi tức giận, mà thực tình đúng như vậy.

“Cô nói lại rõ ràng xem nào”. Có vẻ như tôi đang đe dọa vợ tôi, cũng không thêm giữ thể diện trước mặt Lưu Thác Vân.

“Đã nói rõ rồi, tôi muốn rời bỏ anh”

“Đề đi theo cái lão rồi hơi kia chứ gì?”, đột nhiên tôi thấy hận cái lão già chết tiệt.

“Anh nói cái gì?”, vợ tôi phẫn nộ hét lớn.

“Hiểu rồi. Nói như vậy, khi nào tôi về nhà cũng không còn quan trọng nữa. Đúng không?”

“Tôi cũng thấy như vậy”. Cô ta lại đập máy trước.

Tôi tắt máy, muốn nhét lại điện thoại vào túi áo, nhưng tay hơi run. đành phải kẹp nó vào giữa hai đùi, như thế chỉ có cách như vậy mới khống chế được tôi khỏi run rẩy.

Lưu Thác Vân nhìn tôi.

“Cho tôi xin thêm ít trà đi”, tôi nói.

Cô rót thêm nước vào tách trà của tôi. Tôi cảm ơn cô ta, rồi uống một ngụm, bỏng cả lưỡi. Báo hại tôi phải nhổ vội ngụm trà vừa uống lại vào tách.

“Về nhà đi”, giọng của Lưu Thác Vân không hề mang bất cứ màu sắc tình cảm nào, hóa giải bớt những bức bách và khó chịu của tôi.

Tôi đứng dậy. Cô tiễn tôi ra cửa. Lúc sắp ra tới cửa, cô hồ hững nói:

“Tôi mai nếu rảnh, tôi muốn nói chuyện với anh. Chẳng hạn về chuyện căn phòng của tôi”.

“Tôi tới đây à?”, tôi hỏi.

“Ừ”, cô đáp.

Trên đường về nhà, câu nói này khiến tôi bình tĩnh lại rất nhiều. Nó cũng giúp tôi thêm dũng khí và niềm an ủi.

Giống như Lenin

Ra khỏi nhà Lưu Thác Vân, tôi nấn ná rất lâu trên đường về nhà. Trước tiên đi tìm cái gì ăn, rồi lại lượn đi lượn lại trên đường phố rất lâu. Bởi vì trong tôi đang có một tâm tư xáo trộn mà trước đây chưa từng có. Như một kẻ giàu có không ai bằng, không bao giờ để tâm tới thứ bị mất đi, như thể mọi thứ bị tuột mất đều có ý nghĩa bù đắp lại rất mới mẻ.

Khi tôi ý thức được điều đó, không khỏi giật mình. Bởi đó chính là ảo giác chỉ xuất hiện khi con người đến bước đường cùng. Trước đó, tôi đã từng được nghe ở đâu đó rằng, biện pháp tốt nhất để ngăn chặn ảo giác chính là đi cắt tóc.

Tôi đi tới tiệm cắt tóc, cắt một kiểu đầu y hệt Lenin.

Đối với các độc giả trẻ, tôi phải nói thêm một câu rằng nếu họ không biết Lenin là ai, thì đó cũng không phải là lỗi của bọn họ. Giờ đây, những thứ gây cho họ hứng thú không phải là các nhà cách mạng, mà là các ngôi sao ca nhạc.

Cái được gọi là kiểu đầu Lenin chính là kiểu dáng mặt trắng dầy cao. Cái kiểu được gọi là mặt trắng nhô cao chính là ở giữa là hói, lượn vòng quanh là một lượt tóc như hàng rào bảo vệ. Tôi cắt phớt luôn mó tóc dài vắt ngang trán, lộ rõ cả đỉnh đầu. Mọi thứ từng bị coi là hắc ám, từng bị che phủ đi nay hiện rõ môn một.

Tôi quay về nhà. Vợ tôi nhìn chòng chọc vào cái đầu của tôi, rồi lại nhìn tôi. Tôi cũng nhìn lại. Vì kiểu tóc tôi có thay đổi nên dường như chúng tôi không tìm ra được đề tài gì. Song cũng vì vậy mà bớt sợ sùng.

Ánh mắt vợ tôi nhắc nhở, trước khi tôi đi hớt tóc, nguyên do tôi cảm thấy mình giàu có bởi vì tôi đã chẳng còn gì có thể mất được cả. Mó tóc dài trên trán có thể che đậy được khiếm khuyết của tôi phải là cái cuối cùng mà tôi có.

Nhưng một khi bạn đã cảm thấy chả sao thì cảm giác cũng như kẻ đang giàu có.

“Lẽ ra anh phải cắt kiểu tóc này từ lâu rồi”, cuối cùng vợ tôi mới buông một câu.

Tôi định nói lời cảm ơn, nhưng cô ta vẫn là vợ tôi nên tôi không thể thốt ra lời. Tôi đi về phòng mình.

“Anh ăn cơm chưa?”, cô hỏi sau lưng tôi.

“Ăn rồi”, lúc nói như vậy, bụng tôi vẫn hơi đói. Mặc dù trên đường tôi đã ăn hai cái bánh nướng kẹp thịt và uống hết một bát tào phớ.

Tôi nhớ lũ cá. Khi tới gần chúng, tôi rất lo có chú cá nào trong số đó bị bệnh hoặc lờ đờ. May mà không sao. Chúng nhìn thấy tôi, như lũ chó rất khôn nhận ra chủ nhân, không ngừng ngoáy đuôi và tăng tốc bơi.

Tôi hận mình không ôm được chúng vào lòng.

Thật đáng tiếc, cá không phải là đàn bà, bạn không thể giao lưu với chúng bằng ôm ấp.

Tôi quay lại gian bếp. Vợ tôi đang dọn thức ăn thừa vào tủ lạnh. Tôi vẫn chưa biết nói gì với cô ta. Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng muốn nói chuyện.

“Cô ăn xong rồi à?”, tôi đứng sau lưng vợ tôi, hỏi.

“Ăn xong rồi”, cô đáp, không hề quay người lại.

“Vậy chúng ta nói chuyện nhé!”

“Được thôi, tôi tới ngay”

Cô ta vẫn là vợ tôi, nhưng tôi cảm thấy cô thật xa lạ. Đó chính là sự thay đổi thực sự giữa các cặp vợ chồng sao? Cô ta không hỏi thêm bạn về chuyện gì. Đột nhiên cô ta rất lý trí, rất biết kiềm chế giống như bạn từng mong muốn. Phía sau đó còn toát lên đôi chút lạnh lùng, đầy sức quyến rũ rất phụ nữ. Tôi không lập tức rời khỏi gian bếp, mà còn đứng sau lưng cô ta một lúc. Thân hình cô ta vẫn đầy đặn và giữ được những nét cong. Bên trong nhất định còn chứa đựng sinh mạng của một phụ nữ khác. Chỉ cần cô ta chấp thuận, ắt sẽ thắng tất cả lũ đàn ông. Cô ta tuyệt đối sẽ không tính toán với bất kỳ gã đàn ông nào, sẽ lập tức bỏ đi nếu không vừa ý. Trong cuộc đời cô, đàn ông chất đồng, gã đàn ông mà cô đang có, kể cả những gã tình nguyện chờ đợi cô vô điều kiện....

Lúc ra khỏi gian bếp, tôi thấy thật kỳ lạ. Đàn bà phải là thứ tạo vật như thế nào nhỉ. Họ có thể suốt đời không thay đổi, nhưng cũng có thể thay đổi hoàn toàn trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Ba ngày trước, vợ tôi còn cãi nhau âm ỉ, thậm chí còn đánh tôi. Nhưng giờ đây, vì sự thay đổi của cô ta,

chúng tôi đột nhiên trở nên xa lạ. Tôi cũng không thể còn lạnh lùng với cô ta như trước đây được nữa.

Tôi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, nhìn xung quanh khắp một lượt. Mọi thứ đều chưa từng gần gũi với tôi. Dù ở nhà, tôi cũng thích ngồi trong phòng mình hơn. Vợ tôi đi vào, tôi ngồi thẳng lên, dường như người vừa đi vào là lãnh đạo của tôi hoặc khách khứa vậy.

Nhưng cô ta vẫn là vợ tôi.

“Anh nói trước đi”, cô ta ngồi trước mặt tôi.

Tôi cười cười. Quả nhiên, cô ta cho tôi cơ hội được nói trước.

“Hay là cô nói trước đi, trong điện thoại...”

“Được rồi, trong điện thoại tôi nói rằng tôi sẽ bỏ anh...”. Nói tới đây, cô ta ngừng lại. Tôi cứ tưởng cô ta đã thay đổi ý định.

“Bây giờ, tôi vẫn nghĩ như vậy, không hề thay đổi”.

“Cô muốn chuyển tới sống với ông ta?”

“Ông ta gọi điện cho anh phải không?”

“Ừ”

“Ông ta có nói với tôi, nhưng không thấy anh kể lại gì cả”. Khi cô ta nói như vậy, dường như cộng thêm một điểm cho người đó.

Tôi im lặng.

“Hồi đầu, ông ta không muốn sống cùng ai. Sau đó tình hình có thay đổi, ông ta bị ốm. Nếu không sống cùng ai đó thì phải tới Viện dưỡng lão. Ông

ta chỉ có một thằng con trai đang sống ở Mỹ”.

....

“Khi ông ta đưa ra đề nghị này, tôi chưa nhận lời ngay lập tức”

“Ông ta đề nghị gì?”

“Kết hôn”

“Té ra là vậy”, tôi nói nhỏ.

“Ừ, là vậy”, cô ta cũng đáp rất khẽ.

“Tôi không hạ quyết tâm được”. Một lúc sau, cô lại nói. Nói xong, òa lên khóc.

Mắt tôi cũng ướt. Tôi có thể hiểu được cảm giác của cô ta, bởi vì tôi cũng có cảm giác tương tự.

“Dù sao cũng bao nhiêu năm như vậy”, cô vừa nói vừa khóc.

“Sau đó, anh nói, anh đã làm cho một người phụ nữ khác mang thai. Tôi biết, mọi thứ đã chấm dứt rồi. Điều đó đối với tôi quá tàn nhẫn”.

Cô ta khóc càng dữ dội hơn. Tôi không nói nổi câu nào. Tôi không có cách nào giải thích được về mọi thứ mình đã làm. Mọi lý do từng nâng đỡ tôi đều tan biến mất. Tôi đã phản bội vợ mình, về cơ bản mà nói cũng không có lý do gì. Lúc nghĩ như vậy, những áy náy lại ngập tràn trong cổ họng.

Cô ta lau nước mắt, rồi nói, không phải cô ta trách móc tôi mà vì buồn quá.

Tôi đáp rằng tôi hiểu. Lúc tôi nói như vậy, cô lại khóc.

Nhìn cô vùi mặt vào hai bàn tay khóc dữ dội, lòng tôi bắt đầu thấy đau đớn.
Tôi ra lệnh cho mình phải đi tới, ôm lấy vợ tôi, an ủi. Điều đó có thể không liên quan gì tới tình yêu, nhưng mỗi con người đều cần có hơi ấm.

Nhưng tôi vẫn ngồi ở chỗ cũ.

Một lần nữa, tôi lại ra lệnh cho mình.

Nhưng một lần nữa, tôi lại cự tuyệt việc thi hành.

“Cô có yêu ông ta không?”, tôi muốn nói điều gì đó để trốn tránh mệnh lệnh đối với mình.

“Anh nói gì?”, vợ tôi kinh ngạc nhìn tôi, ngưng cả khóc.

“Không có gì”, tôi lúng búng.

“Giữa chúng tôi từ trước chưa có gì. Anh nghi ngờ sao?”

“Thế tại sao cô lại muốn làm như vậy?”

“Bởi vì ít nhất ông ta cũng còn tôn trọng tôi. Ông ta nghe lời tôi, cũng chịu nói chuyện với tôi. Nhưng tôi không yêu ông ta. Ông ta cũng không yêu tôi. Về chuyện này, chúng tôi đều rõ ràng. Có lẽ vì như vậy, chúng tôi mới tự tin sống cùng nhau, giống như những người bạn thân”.

“Nếu như vậy, trước kia cô cũng có cơ hội cơ mà”, tôi nói.

“Anh nói không sai. Tôi đã từng có cơ hội. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng, tôi vẫn yêu anh”, suýt nữa cô hét lên. Cô thấy tôi như vậy là làm tổn thương tới cô.

Tôi ngờ vực mình nghe lầm.

“Cô nói gì cơ?”, tôi hạ giọng.

“Đương nhiên là anh không tin rồi. Anh cũng có thể không tin. Chưa bao giờ tôi hy vọng anh có thể tin được. Giờ đây mọi thứ đều chẳng có ý nghĩa gì nữa. Lúc đó tôi quá ngốc nghếch”. Lúc cô nói như vậy, có phần quay về với hình dáng trước đây.

“Cô chưa bao giờ nói cho tôi biết như vậy”, giọng tôi càng nhỏ hơn, như thể một tên tội phạm đang biện hộ rất bản năng khi phải đối diện với tội chứng của hắn.

“Tôi không biết phải nói như thế nào”, cô nói.

....

“Anh cũng chưa bao giờ nói rằng anh yêu tôi”

.....

“Nhưng, chúng ta không giống nhau. Anh không nói vì từ trước tới giờ, anh không yêu tôi. Còn tôi không nói, vì tôi không biết phải nói ra sao. Anh luôn lạnh lùng”.

Tôi không có dũng khí để một lần nữa chứng minh với cô rằng có thực sự tôi chưa nói yêu cô ta lần nào không. Ví dụ tôi chỉ có một tay, nó sẽ tát mạnh vào cái mặt khôn nạn của tôi.

“Xin lỗi em”

“Tôi không muốn nghe thứ này, chả có ý nghĩa gì cả”, cô gạt đi, “Chúng ta nói điều gì thực tế hơn đi. Phòng có thể đổi được không?”. Cô kéo màn cho

chính mình, quyết định không phơi bày mình ra cho tôi nữa.

Tôi cũng mất luôn ý định ôm lấy cô để an ủi, cảm thấy mình không xứng nữa.

“Thế nào cũng được”. Cô ta vừa nhắc tới chuyện nhà cửa, đưa tôi quay về thế giới hiện thực. Như thế nhà cửa là một chuyện mà tôi nhất định phải đối mặt vĩnh viễn.

Suốt đêm đó, tôi nằm trên ghế sofa trong phòng khách, không tài nào ngủ được. Tôi mở cửa sổ để khí đêm tràn vào. Quả thực tôi chưa bao giờ nghĩ tới những thay đổi của vợ tôi, mà phần lớn chỉ nghĩ tới chuyện phân phòng, thậm chí nghĩ tới Du Khuê. Có lẽ cô ta nói đúng, tôi thực sự không yêu cô ta, chưa bao giờ yêu. Lúc nghĩ như vậy, tôi lại thấy mình không bằng một con chó. Chung sống suốt mười mấy năm trời, cuối cùng chúng tôi chẳng có gì cả, trở thành những kẻ ăn mày thực sự.

Cô tìm được một người muốn đổi nhà, có thể đem căn hộ ba phòng của chúng tôi đổi thành một căn một phòng và một căn hai phòng. Cô ta muốn lấy căn hộ một phòng làm đường lùi sau này cho cô. Nếu không hợp với ông già kia, cô sẽ sống một mình. Vì vậy cô nhất thiết phải có nhà. Đó là yêu cầu cơ bản nhất của một phụ nữ muốn ly hôn.

Vì thế, tôi dùng căn hộ hai phòng nhỏ đó không thể đổi được hai căn một phòng.

Những thứ mà Du Khuê người đâm xăng dầu nhận được từ tôi sẽ chỉ là những lời nói. Không biết tại sao, đó chính là thứ mà không ai có thể tưởng tượng nổi.

Điện thoại réo vang, như thể tôi vẫn chờ đợi nó.

“Alô!”

“Ngủ chưa?”, là Lưu Thác Vân. Nghe thấy tiếng cô ấy, cổ họng tôi tắc nghẹn, mắt rung rung, như bao âm ức bị mình cố gắng kiềm chế bấy lâu nay lại sắp bật tung.

“Anh đang nghĩ thế?”, cô hỏi.

Tôi không đáp, sợ mở miệng sẽ hỏng bét.

“Anh đang nghĩ đến chuyện nhà cửa, đúng không?”, cô hỏi.

“Muộn thế rồi, sao còn gọi điện? Có chuyện gì gấp sao?”, tôi hỏi.

“Tôi chắc rằng không phá giấc ngủ của anh nên gọi thôi”.

“Cô nói đúng, tôi vẫn chưa ngủ”. Nhưng tôi không nói rằng, đàn ông ngủ trên sofa rất khó ngủ.

“Anh nghe này, chuyện nhà cửa, anh không phải bận tâm nữa. Cứ lấy căn hộ hiện nay của tôi mà đổi, lấy một phòng cho Dư Khuê mượn, còn lại là của tôi”.

Tôi cảm thấy thật đột ngột, vì dù sao tôi cũng đã bốn mươi hai tuổi rồi.

“Bây giờ ngủ đi, ngày mai, anh thử tới Ty hỏi xem sao. Chắc họ cũng đồng ý thôi, lại còn làm nhanh chóng nữa là khác”.

“Tại sao?”

“Nếu anh thực sự muốn biết tại sao thì ngày mai tới đi”. Nói xong, cô gác máy. Tôi bắt đầu thấy buồn ngủ, không chỉ vì chuyện nhà cửa đã có hướng giải quyết.

Xây người trên kính

Sáng thức dậy đã hơn tám giờ, vợ tôi đã đi làm. Dậy xong, tôi đi lại khắp nhà. Tất cả đồ vật đều vẫn nằm ở vị trí cũ, nhưng sao cảm thấy căn phòng trống trải lạ. Làm vệ sinh cá nhân xong, chỉ muốn rời khỏi nhà ngay.

Trên đường tới cơ quan, tôi lại ăn hai cái bánh nướng kẹp thịt, uống hết một bát cháo. Ngồi dưới quán cóc bên đường, thả tầm mắt xa xôi, mọi thứ vẫn như cũ, không giống như hôm trước khiến tôi buồn phiền.

Có rất nhiều chuyện tôi không tài nào không chế nổi. Những lúc kiếm tiền, lòng tôi thật bình lặng, phảng phất như thể những chuyện có tôi tệ hơn nữa cũng không thể xảy ra. Tôi nhớ tới thói quen trả tiền bo của người nước ngoài. Đó là việc mà từ trước tới giờ tôi không thể lý giải nổi. Tôi lại nhớ tới nó, có cảm giác thật kỳ lạ. Những chuyện khó hiểu trên đời này có quá nhiều, nhưng cuối cùng chúng vẫn diễn ra rất tự nhiên, không cần sự lý giải của chúng ta. Chỉ còn đọng lại hồi ức, và mang theo màu sắc của thời đó.

Trên đường đi làm, tôi nhớ lại một chuyện nhỏ từng gặp trên xe buýt nhiều năm trước. Cũng liên quan tới tiền bo.

Lúc đó giá vé xe buýt vẫn là năm xu, tám xu và một hào. Một cậu thanh niên cầm một hào mua loại vé tám xu. Khi cô bán vé tìm hai xu để thối lại, cậu ta nói, Thôi, không cần.

“Vẫn phải trả cho anh chứ”, cô bán vé vẫn rất hòa nhã.

“Tôi nói rồi, không cần tìm đâu”, giọng cậu ta bình thản.

“Thôi, anh cứ cầm lấy đi”, cô bán vé có phần ép buộc.

“Không thối lại không được sao?”, cậu ta có vẻ không vui.

“Ý anh là gì? Tôi dựa vào cái gì mà không tìm tiền thôi lại cho anh?”

“Con người cô sao thế nhỉ? Tôi đã nói không cần, việc gì cô cứ phải đi tìm bằng được?”

“Tất nhiên là vậy rồi, chúng tôi là đơn vị nhà nước”

“Nhà nước thì sao nào? Tôi đã nói rồi, không cần”.

“Anh tưởng anh là ai chắc? Việc gì chúng tôi phải làm theo anh nói?”

“Việc gì cô phải đem chuyện hai xu bé tẹo ra làm ầm ĩ lên? Lúc Cách mạng văn hóa vẫn chưa thỏa mãn hay sao?”

“Ừ đây, lúc Cách mạng văn hóa khôi thứ tốt. Làm gì có lắm loại thần kinh như vậy!”

“Cô nói tôi là thần kinh sao?”

“Tôi chả nói gì cả. Tự anh nói đấy nhé!”

“Tôi...”. Xe đến trạm, cậu thanh niên nhìn tên trạm, vội vã nói, “Thật xúi quẩy, tôi phải xuống xe thôi”.

“Đúng là đồ thần kinh”. Sau khi cậu ta xuống xe, cô bán vé vừa gọi khách, vừa lẩm bẩm, “Còn cho rằng hai xu là không có chuyện sao”. Nói tới đây, cô đột nhiên nhớ ra vẫn chưa trả anh ta hai xu nên thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhưng không thấy cậu thanh niên nữa.

Xe chậm chạp lăn bánh. Cô bán vé bực bội vút hai xu ra ngoài cửa sổ.

“Xúi quẩy đi hết đi”, nói xong, cô đứng dậy, ra cửa sau bán vé.

Cô tiến lại gần một thanh niên đang đứng dựa cột, không thèm nhìn, đón tờ tiền cậu ta chìa ra.

“Mua vé tám xu, còn lại không cần thôi”. Cô bán vé kinh ngạc ngẩng đầu lên coi, hóa ra chính là cậu thanh niên vừa xuống xe lúc nãy.

....

Diện mạo mà thời gian bày ra cho chúng ta luôn luôn tan biến dần. Từng phút từng giây trôi qua, cũng luôn để lại một số chuyện như vậy. Mỗi lúc nhớ lại đều cảm thấy thú vị.

Tôi bước vào Viện, lập tức nhìn về cái góc mà Lưu Thác Vân từng ở. Ai đó đã đặt một cái ghế cũ ở đó. Lòng tôi chột bùi ngùi lạ thường, muốn ngồi trên cái ghế đó, vuốt ve không gian ở cái góc đó một lúc.

Khi tôi vừa ngồi xuống chiếc ghế, chưa kịp vuốt ve không gian thì Hắc Lệ từ phòng làm việc đi ra, nhìn thấy tôi. Cô đứng cách tôi không xa, nhìn tôi rất khó hiểu, như thể tôi là một bị cáo cô độc, đang chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Cô ta không nói gì, nhưng tôi đọc được hàm ý đó, như thể Lưu Thác Vân đang đứng sau lưng tôi.

“Em định đi đâu thế?”, tôi hỏi.

“Ra ngân hàng”.

“Thế để tôi đi cùng em một đoạn”.

Đường phố luôn là một địa điểm tốt để nói những điều thầm kín. Tiếng huyền não không ngừng khiến người ta cảm thấy cô độc, khiến những bí

mật càng tăng thêm phần an toàn. Chẳng ai quan tâm bạn đang nói gì, chỉ cần bạn không gào thét lên là được.

“Tôi đã đi hỏi nhà thuê, có khá nhiều phòng được lắm. Không biết em thích ở đâu, ở gần bố mẹ em, hay là...”

Cô không nói gì, khước miệng trễ nải một nụ cười lạnh lùng.

Nhìn thấy cô ta như vậy, lòng tôi vụt ảm đạm. Chỉ vì một căn phòng, phải lên giường cùng một người đàn ông mà mình không thích, lại mang bầu nữa, cái giá phải trả quả thực quá đắt. Nghĩ tới đây, tôi lại bị nhận chìm trong sự đồng cảm với Hắc Lệ.

Nếu Hắc Lệ muốn có đứa con này, muốn sống cùng tôi, tôi sẽ không có lựa chọn nào khác.

Tất cả chỉ vì đứa trẻ chằng?

“Tôi biết, anh về đi”. Cô lạnh lùng nói.

“Tốt nhất là em nên báo sớm nhé”

....

“Còn nữa, chúng mình...”

“Sao?”

“Cùng ăn tối nhé!”

“Tại sao?”

“Muốn nói chuyện”

“Chuyện gì?”, càng nói, cô càng giận dữ.

“Chuyện em có bầu, em định thế nào?”

“Thế anh định thế nào?”, câu phản kích của cô quả có sức công phá mạnh mẽ.

“Tôi nghe em mà”

“Nếu tôi muốn lấy anh, sinh con, anh cũng nghe tôi sao?”

“Ừ”

Khi nhận lời, lưng tôi nhất định toát mồ hôi lạnh. Đó là cái giá mà tôi trả không nổi, nhưng vẫn buộc phải trả. Giờ tôi đã hiểu ý nghĩa của từ ân hận.

Hắc Lệ cười lạnh tanh, nói:

“Anh cắt tóc rồi. Đừng nói lý do cho tôi hay. Tôi không có hứng thú đâu. Nhưng thằng ngu nào cũng có thể nhận ra, Viện trưởng mới đã có cuộc sống mới”. Cô nói xong, ưỡn thẳng người, bỏ đi, y hệt như hình ảnh các cô gái đầy tự tin bị tổn thương trong phim.

“Tôi nay, chúng mình cùng đi ăn tối nhé”, câu nói của tôi bị gió đánh tung toé.

Lại quay về Viện. Khánh Tử tới tìm tôi một mình. Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên từ khi tôi tới Viện.

“Cậu cũng muốn phân phòng sao?”, tôi hỏi.

“Một thằng tài xế quèn như em làm gì đến lượt được phân phòng cơ chứ”.

“Cậu về đây làm từ khi nào nhỉ?”

“Sớm hơn anh nửa năm”

“Thế sao?”, quả thực tôi hơi ngạc nhiên, “Nhìn cậu, tôi cứ tưởng là người làm ở đây lâu lắm rồi”.

“Em là kẻ nhàn rỗi mà, chuyện gì cũng có thể nghe được”.

“VẬY Lẽ ra nên để cậu làm Viện trưởng mới đúng. Tôi lại chả nghe thấy chuyện gì cả. Mà có nghe được, cũng chả có tác dụng gì”.

“Có một số người, anh cần phải đề phòng”. Nói xong, Khánh Tử đứng dậy, đi ra phía cửa. Xem ra, anh ta tới gặp tôi chỉ vì câu nói này.

Tôi cũng không hỏi gì thêm, nhưng rất cảm kích. Đây là lần thứ hai, anh ta nhắc nhở tôi.

“Em đi đây, có chuyện gì, anh cứ gọi nhé”

Khi Khánh Tử đi ra tới cửa, tôi gọi giật lại:

“Này, Khánh Tử”

“Có chuyện gì thưa Viện trưởng?”

“Chà...”

“Có gì, anh cứ nói”

“Chúng ta vẫn chưa hiểu nhau lắm, nhưng, có chuyện này, tôi rất tò mò”

Khánh Tử cười, lại quay về chỗ ngồi ban nãy.

“Là chuyện làm thế nào mà cậu giải hòa được thế?”

Khánh Tử không hỏi tôi là chuyện gì, nhưng cũng trả lời.

Những điều mà Khánh Tử nói giúp tôi mở ra một cánh cửa khác, khiến tôi có thêm nhiều lý giải mới về nhiều việc trước đây.

Khánh Tử nói với vợ rằng, Anh đã có lỗi với em, xin em cho anh một cơ hội để chuộc lỗi. Nếu em làm âm lên, anh sẽ tự sát. Như vậy, em chẳng còn gì nữa.

“Có thật là cậu sẽ tự sát thật không?”, tôi buột miệng hỏi.

“Tôi chỉ dọa cô ta thôi. Nếu cô ta không nghe, tôi cũng không có cách nào khác”.

“Nếu cô ta vẫn không chịu, có thật cậu sẽ tự sát không?”

“Thế anh cho rằng sống thú vị lắm chắc? Em không thấy thế. Vì thế, kẻ thù tất thắng. Thực ra, sinh mạng chả có đáng gì. Người nói chết là hết, trái đất vẫn quay như thường”.

Khánh Tử vẫn chưa nói làm cách nào xoa dịu được cô Ngô. Nhưng anh ta nói rằng, đó là một chuyện khác, là vấn đề kỹ thuật.

Một con người sống tỉ mỉ như thế, vừa biết quan sát, vừa biết buông lời mà chỉ làm tài xế. Tôi đã hiểu tại sao cô Ngô lựa chọn như vậy. Nếu so sánh Khánh Tử với chuyên viên nghiên cứu Tào thì Khánh Tử là người đàn ông có thể đem lại nhiều bất ngờ cho phụ nữ.

“Còn tôi có thể đem lại cho phụ nữ những gì?”

Sau khi Khánh Tử đi rồi, tôi cứ nghĩ mãi về điều đó.

Phẩm chất tốt bị rơi rụng như đám da đầu

Trước khi tôi tới Ty đề nghị chuyện đổi nhà, lại gọi cho Lưu Thác Vân lần nữa, muốn xác minh cô ta có ân hận hay không. Vì dù sao cũng là lấy căn hộ ba phòng đổi thành hai phòng.

“Tới gần này tuổi đầu rồi, còn nói gì tới chuyện ân hận nữa cơ chứ. Vả lại, tôi rất muốn rời khỏi căn hộ này, bắt đầu cuộc sống mới. Trong căn hộ này có quá nhiều chuyện mà tôi không muốn nhớ lại”, cô nói.

Khi nói chuyện với phó Ty phụ trách phân nhà về nhiều thay đổi trong chuyện phân nhà của Viện, hy vọng Ty đồng ý đem căn hộ ba phòng của Lưu Thác Vân đổi thành một căn một phòng và một căn hai phòng. Trong đó căn một phòng phân cho Dư Khuê.

“Anh Hồ này, công việc của anh triển khai cũng khá đấy”, phó Ty đã đứng tuổi, khẩu khí cũng rất mạnh mẽ, mặc dù biểu dương người khác. “Đổi thành căn hộ cũ có được không?”, ông hỏi tôi.

Chuyện này tôi cũng đã bàn bạc với Lưu Thác Vân.

“Cũng được ạ”, tôi quyết định thay cho cô.

Lúc đó, phó Ty đồng ý ngay, lập tức gọi điện thoại, dặn dò chuyện này. Ông nói, Số mấy người may lắm đó, trong Ty sắp chuyển tới một vị tiến sĩ, đang cần một căn hộ ba phòng. Tôi thực lòng không dám mong kết quả gì tốt đẹp hơn, liền mồm cảm ơn và rời khỏi Ty.

Trên đường về Viện, tôi nhận được điện thoại của công ty môi giới. Họ báo cho tôi biết căn hộ tôi tìm cho Hắc Lệ đã có, kêu tôi sáng mai đi coi nhà.

Tinh thần tôi phẫn chân hấn, quyết định đi thăm ông phụ trách dán báo tường.

Ông già đó vốn dán báo tường cho Ty Giao thông. Ty Giao thông lại gần Ty Văn hóa. Cả hai đều cách Viện nghiên cứu rất gần. Nguyên nhân khiến ông dán báo tường là sáu năm trước, vợ ông bị xe của Ty Giao thông đâm phải. Ông cho rằng mọi việc giải quyết đền bù không thoả đáng nên kiện lên trên. Kết quả kiện cáo cũng không khiến ông hài lòng. Thế là ông bắt đầu ngày nào cũng dán báo tường lên trước cổng của Ty Giao thông.

Khi vừa tới Viện nghiên cứu, tôi đã được nghe chuyện này. Từ thứ hai tới thứ sáu, ngày nào ông cũng tới dán. Lần đầu tiên tôi trò chuyện với ông, ông đã phát hai tờ báo tường. Cứ sáng nào cũng tới ngoài cột báo của Ty Giao thông, treo báo tường của ông, rồi ngồi bên cạnh uống trà. Đến trưa, ông thu lại báo tường, về nhà ăn cơm, ngủ trưa. Chiều hai giờ lại tới...

“Có kết quả gì không?”, tôi chìa cho ông một điều thuốc.

“Cứ từ từ”, ông đáp, “Cái gì chứ thời gian thì tôi có dư”

“Thoắt một cái mà đã sáu năm rồi nhỉ?”

“Sáu năm lẻ hai tháng mười ngày”

“Ông quả có tinh thần Ngu Công”

“Chuyện của Ngu Công làm còn dễ hơn chuyện của tôi nhiều ấy chứ”

“Ông nói là chuyện dời núi dễ hơn chuyện ngồi đây uống trà sao?”

“Dễ hơn”, ông rít mạnh một hơi thuốc, “Anh bạn trẻ ơi, nếu anh ngồi đây sáu năm, và không có chuyện gì xảy ra cả, anh sẽ phát hiện thấy rằng, chuyện gì cũng đều dễ dàng”.

“Cháu không hiểu, ông không thể tự khuyên mình sao? Cứ dấn như vậy có đáng không?”

“Không phải là tôi không khuyên được mình. Mà tôi không làm chuyện đó. Khuyên mình làm gì? Như thế này chẳng phải rất tuyệt hay sao?”

“Ông định cứ ngồi mãi ở đây?”

“Đúng, chỉ cần tôi còn sống”

“Dù cho tới ngày cuối cùng, ông cũng không lấy được kết luận gì đâu. Ông...”

“Đây chẳng phải là kết luận hay sao!”

Tôi không nói thêm nữa, tới tiệm thuốc lá bên cạnh mua cho ông một tút “Hoàng Sơn”. Chuyện này không liên quan gì tới Ngu Công, ông già chỉ thích hút loại này. Ông già nhận lấy thuốc, cảm ơn, rồi nói với tôi rằng:

“Anh bạn trẻ này, với bất kỳ ai, không bao giờ tôi tiếc rẻ chuyện thắng thua”.

Trước khi vợ tôi chưa có thay đổi, sau khi tan làm, về cơ bản là tôi thường về nhà đúng giờ. Tôi không hề có ý tưởng không về nhà, thậm chí còn quá quen thuộc bị vợ lờm nguýt. Bầu không khí trĩu nặng trong nhà và bà vợ với thái độ luôn luôn bất mãn..., tất cả đều rất hấp dẫn.

Nhưng giờ đây, khi cô ta đã có sự lựa chọn khác về cuộc sống của mình thì ngoài việc hiểu được cô ra, tôi không hề có cảm giác lòng tự trọng bị tổn thương. Thế nên khi tan làm, tôi thấy đau đớn, nếu nói chính xác hơn là chưa quen.

Trước đó, tôi cũng không thực tình muốn về nhà lắm, chính vì vợ tôi. Nhưng giờ đây, tôi cũng không muốn về nhà, cũng chính vì cô ta.

Tôi tới nhà Lưu Thác Vân. Trên đường đi, tôi thấy chuyện này thật nực cười, như thể tôi là một người đàn ông nhất thiết có nhà vậy. Nhưng bác sĩ tâm lý không vì thế mà đưa ra kết luận nào đối với tôi như thời thơ ấu của tôi có vấn đề... Cho tới nay, thời thơ ấu vẫn là giai đoạn tươi đẹp nhất trong đời tôi.

Lưu Thác Vân mở cửa cho tôi. So với lần đầu tiên tôi tới, thay đổi duy nhất của cô chỉ là giảm bớt một chút lạnh lùng, nhưng lòng nhiệt tình vẫn chưa được tăng cao.

Cô nói, vì tôi không gọi điện thoại tới trước, nên cứ ngỡ là tôi không tới.

Tôi giải thích, Tôi không có số điện thoại của cô. Cô nói, máy di động của tôi có hiện số mà. Tôi đáp, Tiếc rằng máy của tôi lại không như vậy.

“Hình như anh thực sự hơi khác người. Ngay cả điện thoại cũng có cá tính nhỉ”. Nói xong, cô hỏi tôi ăn cơm chưa. Tôi đáp chưa. Cô liền đứng dậy đi vào bếp. Trước khi vào bếp, cô lại hỏi:

“Anh muốn ăn đơn giản hay ăn phức tạp?”

“Ăn đơn giản là...”

“Bốn quả trứng gà”

“Thế còn ăn phức tạp?”

“Năm quả trứng gà”

Chúng tôi đều bật cười, vì sự hài hước của người phụ nữ này.

Tôi nói ăn gì, ăn như thế nào, tôi đều không quan tâm. Vì tôi được mời tới nghe bí mật.

“Bí mật của ai?”, cô hỏi với vẻ không hiểu. Lúc này tôi cũng phát hiện thấy tác động của Hắc Lệ đối với tôi.

“Của cô chứ của ai”, tôi đáp, “Chẳng phải cô muốn kể cho tôi về lai lịch gia đình cô sao?”

“Đúng vậy. Nhưng như vậy thì gọi gì là bí mật cơ chứ. Ai mà chả biết”. Lưu Thác Vân nói bằng giọng bất cần.

“Nhưng tôi dám khẳng định rằng cô chưa từng nói cho ai biết về chuyện này”, tôi nói.

Dường như tôi nhìn thấy mình không ngừng tăng cảm giác thân thiện với Lưu Thác Vân. Nếu giờ đây, cô đưa ra một câu trả lời phủ định, có thể tôi sẽ bị thương tổn.

Tôi cũng không hiểu mình ra sao nữa.

Cô nhìn tôi một lúc, rồi cụp mắt xuống, không nói câu nào, đi thẳng vào chuẩn bị bữa tối phức tạp bằng trứng gà.

Sau bữa tối, dưới ánh đèn mờ trong nhà cô, chúng tôi ngồi im lặng, ngượng ngùng cười với nhau hai lần.

Khi Lưu Thác Vân tới gây chuyện ở nhà tôi, tôi đã rất muốn được thả lỏng mình trước cô. Dù cô không tán thành hành vi của tôi, cũng không thể lợi dụng những thứ đó để làm hại tới tôi.

“Chuyện của tôi với Hắc Lệ, cô có biết không?”, tôi hỏi nhỏ, như thể mình là kẻ lĩnh xướng bí mật này.

“Cả Viện ai mà chẳng biết”, Lưu Thác Vân thốt nên, mặc dù cô không có ý khoa trương nhưng cũng khiến tôi phải thất kinh. Tôi chưa từng nghĩ rằng, một chuyện như vậy có thể tồn tại trong Viện như một bí mật, nhưng phạm vi thông tin lại được lan tỏa tới tận chỗ của Lưu Thác Vân. Đây cũng là điều mà tôi không tưởng.

“Cô ta có mang rồi”, tôi thì thào, như thể trong dàn hợp xướng bí mật, tôi luôn giữ âm vực thấp.

“Thật sao?”, cô cũng thì thào hỏi lại.

Gương mặt cô đầy phức tạp. Trong đó có một kiểu dường như cứ xọc thẳng vào mắt tôi, như thể đang nói, Không ngờ anh cũng buông thả tới vậy. Và sự thực về chuyện tôi làm một phụ nữ khác mang bầu khiến cô rất buồn.

“Nếu cô ta giữ lại đứa trẻ, muốn kết hôn với anh thì anh làm thế nào?”, Lưu Thác Vân hỏi tôi.

Tôi không dám trả lời.

“Chắc chắn anh đã từng nghĩ tới. Sao không trả lời?”

....

“Anh sẽ cưới cô ta, đúng không? Vì đứa nhỏ”

Tôi gật đầu thực khó khăn.

“Anh có yêu cô ta không?”

“Không”, tôi lập tức đáp, như thể chỉ cần ngần ngừ trong một tích tắc sẽ nảy sinh hiểu lầm vô cùng to lớn.

Câu trả lời của tôi khiến Lưu Thác Vân bị kích động tới mức nhảy dựng lên, y hệt như một con mãnh thú bị nhốt trong lồng. Hoặc như một gã đàn ông nóng tính, cứ lồng lộn đi lại trước mặt tôi.

Thần kinh của tôi bị từng bước đi của cô bóp siết. Cô càng đi càng nhanh, như thể một con thoi trong máy dệt vải.

“Lưu Thác Vân, cô có thể ngồi xuống không? Tôi thấy hơi chóng mặt”.

Cô ngồi xuống, mắt nhìn về phía trước, tôi không nằm trong tầm nhìn của cô. Tôi chưa từng thấy những trĩu nặng u buồn như thể trên gương mặt cô. Nó khác hẳn với những trĩu nặng khi cô đến nhà tôi và đối diện với vợ tôi. Nó cũng khác với vẻ thất thần khi cô lặng lẽ ngồi trên bậc cửa phòng họp, nhìn đắm đắm vào mũi giày của mình, lắng nghe kết quả phân phòng.

“Anh có muốn nghe một bí mật không?”. Cô dùng từ “bí mật”, nhìn tôi một cái, ra ý muốn chọc tôi, và thay đổi không khí. Tôi cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Tôi gật đầu. Hai từ “bí mật” đã biến khuôn mặt đáng yêu của Hắc Lệ trở nên hung ác. Nhưng tôi vẫn gật đầu vì hai từ này, vì tôi quá hiểu người phụ nữ trước mặt. Bất cứ lúc nào, nom cô cũng giống như một đống cát đẹp đẽ, yếu ớt, thậm chí cả gió cũng có thể làm thay đổi hình dáng của cô.

.....

Bố mẹ tôi đều là diễn viên kịch nói, lại đều đóng vai chính, nên vừa sinh ra, tôi đã được gửi tới nhà bà nội ở phía Nam. Trong những năm tháng kịch nói còn thịnh hành, họ thường xuyên đi các nơi biểu diễn, phong độ ngất trời.

Khi được về sống bên họ, tôi đã mười tám tuổi, cũng chỉ vì muốn học nốt năm mười hai rồi chuẩn bị thi đại học.

Sau khi thi đỗ đại học, tôi lập tức lại dọn đi, tuy trường cũng cùng một thành phố. Nói đơn giản rằng, tôi không thể chịu nổi cách cãi cọ của họ. Anh có hiểu ý tôi không nhỉ? Rất nhiều bậc phụ huynh đều cãi nhau. Tôi không biết các bậc phụ huynh khác cãi nhau ra sao, có lẽ là chửi những câu thô tục... Nhưng lúc đó, tôi chỉ thấy chuyện bố mẹ tôi cãi nhau là thứ tồi tệ nhất trong các cuộc cãi cọ trên thế giới.

Trong trường, tôi từng bắt chước một cuộc cãi nhau của họ. Lúc đó, một người bạn thời trung học của người chồng cũ tôi tới thăm chúng tôi, nhưng chồng tôi không có nhà. Anh ấy cũng là sinh viên khoa diễn xuất của Học viện kịch nói. Nếu không đeo huy hiệu trường, không ai có thể tin rằng anh sẽ trở thành một diễn viên. Khi đi trên đường, nom anh ấy cũng như một người bình thường, chẳng có gì đáng thu hút cả.

Tôi chưa từng bắt chước bố mẹ tôi cãi nhau ra sao trước mặt bất kỳ ai, ngoại trừ anh ấy. Tôi nghĩ đó là do một đoạn đối thoại gây nên.

Tôi nói, trên sân khấu, hình như anh chỉ có thể đóng vai một người bình thường.

Anh ấy cãi, đóng cái gì cũng được. Vì có đóng cái gì, anh cũng như thế cả.

Tiếp đó tôi nói cho anh ấy biết bố mẹ tôi đều là những diễn viên kịch nói nổi tiếng. Nghe xong, anh ấy không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Rồi, tôi nói tiếp, thế nên khi bố em cãi nhau với mẹ em đều có kiểu thế này:

“Sao cô lại khốn nạn tới mức độ như vậy nhỉ? Trong cuộc sống chung của hai người đã phơi bày quá đầy đủ bản tính ích kỷ và vô tri vô giác của cô rồi. Thôi, cô chọn đi. Tôi để cô chọn đấy! Ly hôn không phải là vũ khí của cô, bởi vì tôi không còn sợ bị đe dọa nữa”.

Anh ấy cười. Tôi có phần hơi sợ. Không hiểu làm sao tôi lại có thể nhớ rõ những câu mà họ nói thế nhỉ.

Có lẽ anh đã hiểu tại sao tôi ly hôn. Tôi chẳng thấy có liên quan gì tới con người học kịch đó. Từ đó về sau, tôi cũng không gặp anh ấy nữa. Trong con mắt anh ấy, rất có thể tôi là một con điên. Nhưng khi sống cùng chồng cũ, tôi mãi không thể tìm nổi một cảm giác tinh tế và gắn bó hiểu nhau. Nhưng cuối cùng vẫn là anh ấy bước ra khỏi cuộc hôn nhân của chúng tôi trước, chỉ vì một cô gái trẻ hơn anh ấy mười lăm tuổi.

Sau đó, tôi dọn về nhà bố mẹ vì mẹ tôi đã qua đời. Tình trạng của bố tôi rất thảm hại. Tôi chuyển tới làm việc tại Viện nghiên cứu.

Đúng vào thời điểm đó, sau khi tất cả mọi chuyện đốn đau, khiếp sợ đã xảy ra, tôi chỉ ao ước một điều nhỏ nhoi rằng: mình có thể được yêu lần nữa. Điều đó chứng tỏ rằng tôi không hề bị tàn tạ, như một cỗ máy vậy. Tôi ngừng lại để nghỉ ngơi, chứ không phải là bị hỏng.

Sau đó, tôi bắt đầu tin vào Thượng đế.

Vì tôi yêu Trương Đạo Phúc.

Tôi không ưa nhìn, nhưng ông ta biết phải cư xử đối với típ phụ nữ như tôi ra sao.

Ông ta chịu khó lắng nghe tôi nói. Nghe rất nhập tâm. Dần dà như một liều thuốc tiêu hóa, làm mềm bớt cái nhân cứng ngắc đã kết tinh trong tôi từ thuở ấu thơ. Ngoại trừ ông ta ra, chưa có ai thực sự nghe tôi nói gì.

Ông ta bắt đầu đeo đuổi tôi mãnh liệt. Dù tôi từ chối lời hẹn hò, ông ta cứ đến chỗ hẹn, thường là cứ đợi vài tiếng đồng hồ. Ông ta gọi điện cho tôi mỗi ngày, có lúc qua điện thoại nhưng rất xúc động, hét to với tôi, căn vặn

tại sao tôi không thể tin thêm một người đàn ông. Rằng không phải tất cả đàn ông đều giống như chồng cũ của tôi... Tôi hỏi ông đang gọi điện ở đâu. Ông đáp ở cơ quan. Tôi khuyên ông nên chú ý, không nên để ảnh hưởng. Nhưng ông ta cứ nói rằng chẳng để tâm tới bất cứ điều gì, bởi vì tôi là người phụ nữ mà ông luôn tìm kiếm. Ông không còn trẻ trung nữa, tìm kiếm bấy lâu nay, ông không muốn bận tâm tới cái gì nữa... Đại loại như vậy.

Sau đó, chúng tôi thuê tạm một căn hộ bên ngoài và tôi hoàn toàn bị chìm đắm.

Nhưng chúng tôi xảy ra chuyện cũng ở bên ngoài, vì Trương Đạo Phúc cực kỳ thích công viên.

Tối đó, chúng tôi bị tắc ở công viên. Lúc đó đúng vào dịp truy quét nạn mãi dâm. Cảnh sát thường đột nhiên chặn một chiếc tắc xi, lôi đôi trai gái ở ghế sau ra vặn hỏi từng người một. Nếu họ trả lời không khớp nhau sẽ bị dẫn đến đồn cảnh sát.

Trong phòng làm việc ở công viên, tôi kể sơ tình hình với viên cảnh sát thẩm vấn tôi. Tôi hy vọng họ không làm khó dễ cho Trương Đạo Phúc, vì ông ta đã có gia đình. Nghe xong, viên cảnh sát bỏ đi.

Một lúc sau, anh ta cùng một viên cảnh sát khác và Trương Đạo Phúc cùng đi vào. Tôi không biết họ đã làm gì ông ta, chỉ thấy mặt Trương Đạo Phúc đầy khiếp sợ.

“Cô yên rũ ông ta”. Viên cảnh sát lạ mặt chỉ vào Trương Đạo Phúc, hỏi tôi, “Vì ông ta là sếp của cô phải không?”

Trương Đạo Phúc tự đập lên đùi mình đầy giận dữ. Tôi cắn răng không nói.

“Cô đã đe dọa ông ta rằng nếu không theo cô, cô sẽ tự sát hoặc ám hại ông ta, mách với vợ ông ta. Chắc chắn cô và ông ta đã có chuyện gì lòng thông với nhau, đúng không?”, viên cảnh sát hỏi dồn dập. Còn viên cảnh sát đã thẳm vắn tôi lại ngồi bên cạnh, ngắm nghía tất tả, không nói một câu, như thể vô cùng hài lòng trước diễn xuất của chúng tôi. Trương Đạo Phúc định nói điều gì đó, nhưng viên cảnh sát lập tức dùng một tư thế tay rất nghiêm khống chế lại.

Tôi quên mất phải nói.

“Tôi hỏi cô mất nửa ngày rồi đây, sao không chịu nói hả?”

Tôi gật đầu.

“Gật đầu là có ý gì? Hay là cô định nói rằng những điều ông ta đã khai đều là sự thật?”

“Đúng”. Tôi nói xong liền bỏ đi, nhưng bị viên sĩ quan đang hỏi cung chặn lại. Người còn lại thấy vậy lại ngăn đồng nghiệp lại, thả cho tôi đi.

Ngừng lại rất lâu, Lưu Thác Vân mới kể tiếp được.

“Nhưng nguyên nhân khiến tôi sau đó không thể đi làm được lại không phải vì chuyện này, mà vì những lời của viên cảnh sát hỏi cung tôi đã bị lan truyền ra khắp Viện nghiên cứu. Vì tôi không xinh đẹp, cũng không giàu có nên mọi người rất sẵn lòng tin vào những câu chuyện như vậy. Có một chị đồng nghiệp lớn tuổi còn chạy tới nhà tôi, khuyên tôi nên buông tha Trương Đạo Phúc. Tất nhiên vợ của Trương Đạo Phúc cũng tới tìm tôi gây sự vài lần. Thật đáng tiếc, sau cái cảnh xảy ra ở công viên đó, cô ta cũng không thể khiến tôi bị tổn thương hơn. Tôi thực sự đã kệ xác tất cả”.

“Em có thể cho tôi biết bà đồng nghiệp nhiều chuyện đó là ai không?”, tôi hỏi Lưu Thác Vân.

“Anh định đuổi bà ta sao?”, cô vừa hỏi vừa cười, “Bà ta đã nghỉ hưu từ trước khi anh đến đây”.

Tôi thực sự muốn đuổi việc người phụ nữ đó bằng bất cứ quyền lực gì mà tôi có thể tìm được. Nếu thực sự tôi không thể đuổi được, tôi cũng sẽ luôn kiểm mọi rắc rối cho bà ta, để bà ta phải chịu đựng sự trừng phạt thực tế.

Thậm chí Lưu Thác Vân chưa từng nói với tôi những lời lẽ kiêu như cuộc sống thật bất công... Có lẽ cô sẽ mãi mãi không bao giờ nói như vậy.

Lúc ra tới đường, mấy quả trứng trong bụng tôi mà Lưu Thác Vân đích thân rán dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng tôi, biến thành những chú gà con. Dưới bóng đèn đường vàng vọt, một chốc lại nghĩ tới những lời Lưu Thác Vân vừa kể, một chốc lại nghĩ tới việc có thể sống cùng Hắc Lệ, tôi thấy buồn nôn, nhưng không tài nào nôn ra được.

Bụng cứ ậm ạch, khó chịu vì món trứng rán, như thể nỗi khiếp sợ đang chực chờ. Lúc sắp về tới nhà, tim tôi đột nhiên đập hoảng loạn, đau đớn như bị tác động bởi Lưu Thác Vân, suýt chút nữa tôi té nhào xuống đất.

Về tới nhà, nhìn thấy mảnh giấy vợ tôi để lại. Cô ta nói tạm thời dọn đi, đến khi việc đổi nhà có tiến triển sẽ liên lạc lại với tôi. Cô cũng để lại số điện thoại để tôi có thể tìm được.

“Tạm biệt”. Trừ hai từ này, trên mảnh giấy không còn từ ngữ nào có liên quan tới việc diễn đạt tình cảm. Yêu và hận cùng lúc đã biến mất trong vợ tôi. Tôi buông rơi mảnh giấy, thấy mình thật giống nó. Phần chữ “tạm biệt” được viết phía sau còn được lưu lại. Tôi từng đọc rất nhiều chuyện miêu tả các cuộc chia tay giữa các cặp vợ chồng, giữa các cặp bạn tình hoặc giữa

những người thân. Nhưng không hề có người nào lại dùng hai từ để kết thúc, huống hồ là hai từ “tạm biệt” này.

Nhưng không được cũng phải được.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu ra được đạo lý “gieo gì gặt nấy”. Quyết định của vợ tôi được bắt nguồn từ sự lạnh nhạt và chán ghét cô ta từ nhiều năm qua của tôi.

Chúng ta đứng ở góc đường bán hoa

Vì cuộc sống độc thân rơi vào tình trạng vô tổ chức nên lúc đi làm, tâm tư cũng mơ màng. Ngày càng xuất hiện nhiều những lúc như thế này. Vừa không vui, cũng không buồn, nhưng cũng không bình tĩnh. Tôi còn nhớ trước đây có một bà lão hàng xóm. Bà luôn than thở rằng: Chao ôi, tôi không hề thấy ngon miệng tí nào. Ăn cái gì cũng như nhau, không thơm không thối, không ngọt không đắng, không chua không cay...

Nhìn tài liệu đặt trên bàn như thể tờ giấy lộn, nhìn chuyện khác như thể tài liệu đặt trên bàn, tôi đột nhiên nhớ tới anh chàng họ Lưu từng bán thơ cho tôi.

Cuối cùng tôi cũng nhớ rằng, anh ta tên là Lưu Vũ, không hề có quan hệ họ hàng với Lưu Thác Vân.

Tôi lại tới khu vực đó. Chón vẫn còn nhưng thi nhân hoặc nói một cách khác là người bán thơ đã đi đâu.

Nếu dùng đúng từ ngữ Bắc Kinh thì tôi thất vọng quá. Liệu sự thất vọng lần này có khác với sự thất vọng lần trước. Đó chính là điểm khác biệt giữa người Bắc Kinh với những người nơi khác.

Tôi hỏi thăm tình hình thi nhân ở hàng người bán kem bên cạnh. Người bán kem nói:

“Hai ngày trước có một người ở đây gào lên mấy tiếng, nói là đã phải lòng ai đó rồi. Sau đó mấy ngày liền không thấy tới”. Người bán kem tranh thủ vừa bán hàng vừa nói tiếp, “Tôi đoán chắc là anh ta đã yêu được một người giàu có, không cần phải bán thơ nữa”.

Người bán kem nhất định xuất thân từ nhà phê bình thơ văn. Nói tới lúc quan trọng nhất liền ngừng lại, quay ra chợ kêu to:

“Kem đây, kem đây. Kem mới đây”

Tôi chờ anh ta nói tiếp, nhưng anh ta lại đi rao kem mới.

“Chất lượng của kem lâu nhất để được hai năm. Anh không cần phải rao là kem mới đâu. Chả ai hỏi anh kem được làm từ lúc nào”.

“Nghe anh nói vậy, biết ngay con người anh không có kinh nghiệm xã hội”. Một xã hội lớn như vậy, loại người nào mà chả có. Người hỏi anh kem được sản xuất từ lúc nào còn là bình thường đấy. Có người còn hỏi sao trông kem trắng như thế, có phải đã bị nhuộm màu không”.

“Sau đó nhà thơ có đến nữa không?”, tôi sợ anh bán kem quên mất đề tài vừa nãy, liền nhắc nhở.

“Có thể không đến được sao? Thời buổi này yêu phải một người có tiền đâu có dễ dàng như người ta tưởng tượng. Nếu không, anh ta đã chả đưa tôi một máy nhắn tin, dặn là khách hàng nào tìm anh ta thì cứ nhắn lại”. Người bán kem đưa một mảnh giấy ra, khua khoáng trước một tôi một lúc rồi thu lại. Rồi nói, “Những kẻ sinh chuyện vì yêu thường thích một mình ở chỗ không người, suy ngẫm lung tung. Điều này, tôi thừa biết từ trước”.

“Cho tôi số máy nhắn tin đi, tôi muốn giúp anh ta có chút việc làm”

“Trả tiền ở chỗ tôi”, anh bán kem chỉ một ngón tay út béo mồm về phía tôi.

“Bao nhiêu?”

“Vẫn mười đồng thôi”

“Cho tôi mua hai bài”

“Không được, mỗi lần chỉ bán một bài”

Tôi nói máy được với nhà thơ nọ. Anh hỏi trước đây, tôi từng mua bài gì. Tôi đáp, chính là bài đó, cái bài *Ai cũng chẳng yêu, Chốn nào cũng chẳng đi, Việc gì cũng chẳng làm...*

“Được, giờ đây tôi đã biết ông là dạng khách nào”. Anh ngừng một lát, tôi cứ tưởng anh hỏi gần đây tôi ra sao. Nhưng anh nói tiếp: “Anh trả tiền cho cậu bán kem rồi chứ?”

“Trả rồi”.

“Bên cạnh có giấy bút không?”

“Tôi vẫn chưa nói với anh tôi muốn loại nào cơ mà?”

“Giờ đây, tôi chỉ bán thơ tình thôi. Nếu không mua, anh tìm cậu bán kem xin lại tiền”.

“Được, thế tôi mua”

“Nghe nhé: *Nếu không thể yêu em, thật tuyệt/ Tôi có thể đánh bài, chơi cờ và câu cá/ Xem phim bi hoặc bóng đá/ Nếu có thể yêu em, thật tuyệt/ Tôi có thể không cần quyết định điều gì/ Cứ để thời gian lặng lẽ trôi/ Trầm tư tĩa*

đóa hoa hồng/ Im lặng như lũ cá/ Không thổ lộ về Lư Vũ tôi với bao nhiêu hạnh phúc. Hết rồi”. Anh gác máy.

Tôi muốn tìm người bán kem để mua thêm bài thơ nữa. Nhưng lại sợ anh ta nói với tôi rằng mỗi ngày chỉ giới hạn một bài. Thế là tôi quyết định làm chuyện khác. Bất kể chuyện gì, chỉ cần nó có phần thúc đẩy cuộc sống là được.

Tôi nhắn tin cho Hắc Lệ mười mấy lần, cô ấy mới gọi lại vào di động cho tôi.

“Có chuyện gì?”, giọng cô càng lạnh tanh, qua điện thoại nhưng tôi vẫn thấy buốt giá.

“Tôi muốn nói chuyện với em”

“Anh không ngán sao?”, cô châm chọc, “Ngoài việc nói chuyện ra, anh còn có thể làm được những gì?”

Lúc này, tôi thực sự ân hận. Ân hận về sự bắt đầu với Hắc Lệ.

Nếu cô bắt tôi quỳ xuống xin khoan dung, đầu gối tôi sẽ lập tức quy xuống trước khi tôi quyết định.

Nghĩ tới đó, tôi nói với Hắc Lệ thật mềm mại tới mức không thể mềm hơn.

Tôi cầu xin cô đi ăn tối cùng tôi, mặc dù giờ đây tôi vừa nhắc tới ăn cơm đã muốn nôn ngay.

Cô ta đáp tuyệt đối không muốn đi ăn cơm với tôi.

Tôi xin cô tới nhà tôi nói chuyện.

Cô cự tuyệt, Anh định dùng tôi để khiến vợ anh ức chết hay sao, rồi lại muốn lấy ngay một người phụ nữ khác?

Tôi không thể không than thở về sự thẳng thắn quá mức của phụ nữ. Nếu sắp xếp họ làm việc ở Bộ Quốc phòng, họ sẽ phán đoán rất chính xác khi nào chiến tranh bùng nổ.

Cuối cùng cô ta đồng ý gặp tôi năm phút dưới nhà cô.

Khi chúng tôi đứng bên cạnh một cái cột điện và vẫn chưa biết nói gì với nhau, một bé gái bán hoa tươi đi tới, giơ một bông hồng lên, nói với tôi:

“Ông ơi, mua tặng cô một bông hoa đi. Cô ấy đẹp như thế!”. Con bé chừng sáu, bảy tuổi mà ăn nói chẳng phù hợp với tuổi tác tẹo nào, cứ ngửa mặt lên đầy hy vọng.

Tôi mua một bông hồng. Đợi con bé đi khuất, tôi đưa nó cho Hắc Lệ.

“Anh nói đi”, Hắc Lệ đưa bông hoa lên mũi ngửi.

Đợi cô ta cúi đầu nhìn xuống đất, tôi liếc sơ qua cô, nhưng vẫn chưa biết mở miệng ra sao. Dường như tôi nhìn thấy trong bụng cô đang có một chấm đen lớn di chuyển. Tới một ngày nào đó, chấm đen này sẽ biến thành con tôi.

“Tôi muốn biết quyết định của em”, tôi cũng không ngờ mình có thể nói ra một câu kiên quyết như vậy.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi tiện tay dứt đứt cánh hoa hồng.

Tôi nói, Đứa con chưa thành hình, ý nghĩa của nó đối với tôi ra sao, tôi cũng không thể nói ra nổi, vì dường như nó còn cách tôi quá xa. Nhưng em

lại rất gần tôi, tôi phải có trách nhiệm. Dù em quyết định ra sao, tôi cũng chấp nhận.

“Tôi có nhiều đất lựa chọn thế sao?”, cô lại châm chọc cười tôi, như thể đó là đặc quyền mà trời đất ban cho cô.

Tôi nhìn sang một mé đường khác, đã vắng bóng người qua lại. Chỗ bóng đèn đường bị hỏng tôi thui.

Tôi gật đầu.

“Nếu tôi giữ lại đứa nhỏ, anh có ly dị để lấy tôi không?”, cô lớn tiếng hỏi.

“Tôi sẽ cố!”

“Nếu tôi không như thế này, bắt anh phải trả một giá khác thì sao?”

Tôi gật đầu.

“Tại sao anh làm như vậy?”

Trước tiên, tôi phải xoá phăng tình yêu ra khỏi đáp án, bởi chuyện này không có liên quan gì đến tình yêu. Là sự thương cảm chăng? Đúng vậy. Tôi phải chịu trách nhiệm về mỗi sắc thái biểu cảm của Hắc Lệ, giận giữ, tức tối, châm chọc, cười lạnh giá...

Cũng là vì cảm kích chăng? Có thể. Nếu không có Hắc Lệ, cuộc hôn nhân của tôi giờ đây ắt vẫn như một chú cá dưới lớp băng. Và tôi vẫn là một người đàn ông đã có vợ nhưng chỉ dám nghĩ, không dám làm. Hôn nhân như một chiếc dây đai thít chặt. Những gì tôi có thể làm được chỉ là bình tĩnh tháo nút thắt đó ra, để mình tiếp tục sống, để cuộc hôn nhân tiếp tục sống. Nhiều người đàn ông mà tôi đã từng gặp và cùng tuổi tác với tôi, một

khi nói ly dị là lập tức bỏ ngay. Nhưng tôi lại không thể như vậy. Có lẽ chất lượng xương cốt trong tôi và trong họ không giống nhau.

“Hắc Lệ, tôi xin em, quyết định đi. Hãy nói cho tôi một kết quả chính xác. Rốt cuộc em muốn ra sao? Tôi không còn muốn giằng dai nữa. Chuyện này như một con dao chém thẳng lên đỉnh đầu tôi. Tôi sắp ngã rồi”

“Có phải vì anh yêu tôi?”, Hắc Lệ không thèm nhìn ánh mắt khẩn cầu của tôi, tiếp tục đề tài cũ.

“Không phải”, tôi trả lời rất kiên định, như thể một người sắp chết bỗng có được chút dũng khí từ bóng tối. Nhưng sau đó, tôi nghe thấy tiếng chao đảo của nội tạng mình. Nỗi khiếp sợ đập ình ình trong lồng ngực tôi.

Nhưng tôi càng sợ thái độ im lặng của tôi.

“Cám ơn anh đã thẳng thắn như vậy. Chúng ta không ai nợ ai nữa”. Nói xong, Hắc Lệ vút ngay bông hồng vào mặt tôi, bỏ đi.

Tôi nhìn bóng cô chạy xa dần, đã chẳng còn hơi sức để đuổi theo. Dù cô có gào lên với tất cả mọi người rằng cô đang mang thai đứa con của cô, tôi cũng chỉ có thể đứng dựa vào cột điện một lúc, tích lũy chút sức lực, rồi trở về nhà.

Quả trứng đứng dậy

Một buổi sáng mặt trời rực rỡ, Đặng Viễn bước vào phòng làm việc của tôi, ngó nghiêng tứ phía rất thân mật, rồi hỏi tôi có tin vào chuyện phong thủy hay không.

Tôi cười, nhìn cô, lại nhớ tới hình ảnh Trương Đạo Phúc béo mập, suýt nữa buột miệng hỏi, Chồng cô có béo hay không. Đặng Viễn quả thực quá gầy.

Tất nhiên, điều này cũng không ngăn cô để lại ấn tượng rất dễ chịu đối với người khác, y hệt như Lưu Thác Vân vậy.

“Tôi thấy phong thủy trong căn phòng này không được tốt”, cô nói, “Tôi nói thật đấy. Lãnh đạo của Viện nghiên cứu này không có một ai tử tế lương thiện, không phải bị thuyên chuyển vì phạm lỗi thì cũng về hưu sớm do ức anh em đồng nghiệp”.

“Tôi cũng sắp như vậy phải không?”, tôi cười cười, hỏi cô, lòng đã có linh cảm. Nghe Hắc Lệ từng nói, Đặng Viễn có quan hệ với cấp trên, là người nắm rõ tin tức nhất Viện. Phẩm chất xuất sắc của cô là không bao giờ tiết lộ những tin đó trước.

“Viện trưởng, ông nghĩ cái gì vậy? Tôi không có ý đó. Thực ra, tôi luôn thấy ông rất khác với những lãnh đạo trước. Con người ông rất trung thực, vì thế ông cũng không biết cách xử lý quan hệ. Quan hệ bên trên rất phức tạp. Ông cũng cần phải có hậu đài chứ”.

“Viện nghiên cứu mà cũng phức tạp như thế sao?”. Ý của tôi là Viện nghiên cứu chẳng qua chỉ là một nơi chẳng có bổng lộc gì cả.

“Tất nhiên, người làm ở đây đều có pháp lực vô biên. Lãnh đạo của Viện đều đi vào bằng hai chân, mà đi ra bằng cẳng đấy”

Tôi bật cười. Cô nhìn tôi, không hiểu tại sao tôi cười. Cô lại nói thêm một câu mà tôi nghe không rõ, rồi đi ra ngoài. Tới cửa, cô suýt va phải Dư Khuê vừa đi vào. Đặng Viễn kêu lên một tiếng, rồi nói:

“Làm tôi sợ chết đi được”.

“Có cô làm tôi sợ thì có”, Dư Khuê lập tức trả miếng. Đặng Viễn đóng sầm cửa, bỏ đi.

Dư Khuê ung dung hỏi tôi mấy câu:

Chuyện phân phòng sắp tới hồi kết chưa?

Mọi người đều hài lòng về kết quả phân phòng chứ?

Nghe nói căn phòng anh phân cho tôi là lấy từ gian phòng đôi của Lưu Thác Vân?

Có phải mọi người đều cho rằng lần phân phòng này là lần đầu tiên tốt đẹp nhất và công bằng nhất trong lịch sử của Viện nghiên cứu?

“Ai mà biết được”, tôi không nhin nổi, cắt ngang, “Anh tìm tôi có việc gì?”

“Chính thế, thưa Viện trưởng Hồ, hôm nay tôi lại tới làm phiền ông”.

“Cứ nói đi”, tôi thầm nghĩ, ông còn gì phiền phức lớn hơn là chuyện xin cấp phòng đây.

“Một trong hai bà cụ nhà tôi đã qua đời hôm qua”, ông nói.

Tôi cười. Tình cảnh như vậy mà còn cười được, thật đúng là xấu hổ. Nhưng tôi không nhin nổi, cứ bật cười.

“Người mất là mẹ thân sinh ra tôi”, ông lại nói. Nếu ông đã nghĩ thông rồi, có thể đâm tôi một phát vào lúc này, đâm thẳng vào mặt tôi. Nhưng tiếc rằng ông có nghĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ thông.

“Xin lỗi, tôi... xin lỗi. Tôi không cố ý. Tôi xin chia buồn với ông”. Rút cục, tôi đã châm dứt được cơn cười.

Dư Khuê nhìn tôi, thở dài, nói:

“Tôi không đi lòng vòng nữa. Thế này, Viện trưởng Hồ ạ, tôi xin nói thực là rất muốn giữ lại căn phòng đó. Nếu ông thấy chuyện này gây ảnh hưởng tới công việc của ông thì tôi không phát tang ở đây. Tôi sẽ tìm mấy người đưa mẹ tôi về nông thôn. Dù sao người già cũng không thích hoạt động. Ông thấy thế nào? Dân không tố giác, quan không truy cứu. Chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, ông biết, tôi biết. Thời gian trôi qua, mọi người sẽ quên mất cho mà xem”. Nói xong, ông cứ nhìn chăm chăm vào tôi, như thể chỉ cần ánh mắt ông rời khỏi tôi, tôi sẽ bay vụt đi mất”.

“Có thực là ông nghĩ vậy không?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy, mẹ tôi giờ đây vẫn đang để ở nhà. Chúng tôi chưa nói với ai”.

“Chúng tôi?”, tôi hỏi khẽ. Dư Khuê lại nhìn đồng hồ. Đúng lúc này, vợ của Dư Khuê tiến vào.

“Hai người cứ nói chuyện trước đi”. Nói xong, Dư Khuê đột nhiên bỏ đi, như thể trên sân khấu thay một màn khác vậy.

Vợ Dư Khuê ngồi xuống trước mặt tôi, cởi áo khoác gió ra. Khi chồm người tới nói với tôi rằng cô sẽ không làm mất nhiều thời gian của tôi, bộ ngực đầy đặn của cô cứ lồ lộ dưới cổ áo len. Cổ áo khoét rất sâu, tôi nhìn thấy gần hết toàn bộ, cũng nhìn thấy lớp da đã bắt đầu thô ráp dưới cổ. Nhưng sự khêu gợi của cô lại nồng nàn y hệt các cô gái trẻ. Tôi nghĩ bụng, chỉ cần cô ta đồng ý, vẫn có thể khiến khối ông phải đổ rạp.

Cô ra ám hiệu, cũng nỗ lực y hệt chồng mình. Dư Khuê nói cô là công nhân, lại đọc những cuốn tiểu thuyết không nên đọc nên mới ra dáng điệu như bây giờ. Phải nói rằng, tôi thích tất cả các cô công nhân mê đọc tiểu thuyết. Theo kinh nghiệm của tôi, trong chuyện này họ luôn vượt trội về trình độ tổng thể của một nữ công nhân bình thường. Vợ của Dư Khuê cũng

thuộc ví dụ này. Nhưng tôi vẫn không thể chấp thuận yêu cầu của cô vì căn phòng là của Lưu Thác Vân.

Khi phát hiện ra mọi khả năng giữ lại căn phòng đều không thể, cô ta òa khóc.

“Đó cũng là số phận. Suốt cả đời tôi chưa bao giờ đạt được thứ mà tôi muốn. Là số rồi, thôi”. Cô mặc áo khoác vào, che kín bộ ngực đầy đặn. “Xin ông cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không tới tìm ông nữa. Ông cũng đã cố hết sức rồi”. Câu cuối cùng của cô đầy tính tổng kết, y hệt như một viên quan to trên tiết mục truyền hình.

Hạ màn

Từ đó, Dur Khuê và vợ ông ta chỉ ít cũng biến mất trong cuộc sống của tôi. Tôi có gặp lại họ lần nữa vào mấy năm sau khi đi chợ mua đồ. Nhìn họ già hẳn, nhưng ai nhìn cũng sẽ cho rằng đó là cặp vợ chồng rất hạnh phúc. Họ khách sáo chào hỏi tôi, như thể trên người tôi viết nên một đoạn lịch sử không mấy quang vinh của họ. Một giai đoạn lịch sử mà họ rất muốn quên đi, nhưng không tài nào quên nổi.

“Các cụ trong nhà đều đi hết rồi”, không đợi tôi hỏi thăm, Dur Khuê nói luôn, “Đã qua hết rồi, qua hết rồi”.

“Thế thì tốt”, tôi nói một câu vừa hàm nghĩa tất cả lại vừa chả có ý nghĩa gì, y hệt như lũ người xảo quyệt.

“Rảnh rồi mời anh tới nhà chơi”, vẫn là Dur Khuê lên tiếng, nghe cứ như là ra mệnh lệnh, như thể điều khiến họ khiếp sợ nhất trước mắt chính là việc tôi tới nhà họ chơi.

Vợ của Dur Khuê không nói câu nào, chỉ cười cười nhìn tôi. Ánh mắt đó vòng quanh tôi mấy lượt, như thể đo lường xem có thể đánh gục tôi được hay không.

Đem câu sau lên nói trước, xem ra tôi đã sốt ruột lắm rồi.

Lại quay trở về buổi sáng ánh nắng rực rỡ hôm đó, Dur Khuê vừa mất mẹ và mất nhà. Sau khi vợ chồng ông ra khỏi phòng làm việc của tôi, tôi như biến thành một nhạc sĩ. Cái niềm luật chỉ lo diễn đạt niềm hứng khởi cứ nhảy nhót trong lòng tôi và xung quanh tôi. Khi tôi ngồi xuống, đồng thời cũng ấn chặt cái niềm luật đó. Khi nghiêm cấm nó đưa tôi bay bay, tôi phát hiện

ra rằng, thứ âm nhạc diễn đạt niềm vui sướng này là thứ âm nhạc trên xe buýt, bất kể là niềm vui đến từ đâu. Bởi vì giá vé rất rẻ. Bất kỳ lúc nào lên xe, bạn cũng phát hiện thấy rất đông người, mặc cho thế giới bên ngoài ngày càng buồn thương.

“Mình có quyền vui không nhỉ?”, tôi tự hỏi. “Tại sao mình vui? Vì người ta mất mẹ ư? Vì mình sẽ không còn một đồng rắc rỏi nữa ư?”

Thực ra tâm trạng phù hợp với tôi nhất phải là cười khóc lẫn lộn.

Khi kể lại với Lưu Thác Vân về tin tức của Dư Khuê, giọng của cô ấy trong điện thoại không hề vui.

“Chẳng phải anh còn nợ Hắc Lệ một căn hộ sao?”, cô nhắc nhở.

“Đề anh nghĩ cách”, tôi không muốn tranh luận tiếp về đề tài này. Lo lắng điều cô muốn nói không phải là chuyện này.

“Em vẫn muốn đổi nhà. Anh có thể cho Hắc Lệ mượn một phòng, cho tới khi Viện nghiên cứu phân phòng cho cô ấy”, cô nói rất thành khẩn. Tôi không thể không hỏi kỹ một câu.

“Hình như em muốn rời khỏi căn nhà bằng mọi giá. Tại sao vậy?”

Lưu Thác Vân không đáp lại, gác máy.

Vì vậy, tôi biết rằng tôi cần tìm một thời gian, một quãng thời gian dài và thong thả để tới thăm Lưu Thác Vân. Tôi phảng phất như nhìn thấy những đau thương cô dồn kín trong lòng giờ đang mục ruỗng. Có lẽ cô cần phải oẹ chúng ra một lần hết sạch. Và để làm được điều này, cô cần sự giúp đỡ của tôi. Vì tôi không phải là Trương Đạo Phúc. Bởi vì tôi cũng có chút đạo đức dù vỡ vụn.

Phong thủy, xem tướng tay, tướng mặt, số mệnh...

Một khi phong thủy được coi trọng, nó sẽ tới mà chẳng cần gọi và đuổi cũng chẳng thèm đi. Nó luôn phiền nhiễu, luẩn quẩn bên người bạn, thể hiện mọi năng lực ma quỷ của nó, để bạn phải tâm phục khẩu phục, trở thành một kẻ tin thuật phong thủy. Cho tới một ngày, khi bạn mở miệng ra đều chỉ nói về phong thủy, nó lại trốn mất. Dần dần, nó biến mọi việc mà bạn hò hét trở nên trống rỗng, vớt cho bạn một khuôn mặt mù mẫn ngu độn.

Từ sau khi Đặng Viễn nhắc đến chuyện phong thủy trong phòng làm việc của tôi, nó thực sự ở lại đó.

Sau khi Du Khuê và vợ ông bỏ đi, biên tập Lãnh lại thuận đường tới phòng làm việc của tôi. Tôi pha trà cho ông, ông lại hỏi về chuyện bản thảo của tôi.

Tôi kể, Viện nghiên cứu gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, tôi không tài nào viết tiếp được.

Uống xong vài ngụm trà nóng, ông mới nói về sự thất vọng của ông đối với tôi. Tôi đoán chắc ông bị bệnh tiểu đường, thích dừng lại giữa đường.

“Sao anh không chịu tranh thủ thời gian cơ chứ?”. Trước khi nói câu này, ông không hề gọi điện thoại giục giã tôi. Đợi ông uống hết tách trà, tôi mới rõ, té ra biên tập Lãnh đã thay đổi ý định. Ông quyết định tự viết một cuốn tiểu thuyết sâu sắc và đầy xúc động.

Tuy còn là một kẻ rất mê văn, nhưng tôi cũng có khái niệm rõ ràng về chuyện này. Những kẻ đang muốn như vậy và vẫn muốn tiếp tục như vậy ở

Trung Quốc này chỉ ít cũng có tới 960 vạn người, tính cả thế giới còn đông gấp bội lần.

“Tuy chưa đọc bản thảo của cậu, nhưng được nghe cậu kể nhiều. Ấn tượng tổng thể của tôi về cuốn tiểu thuyết của cậu là cũng không đến nỗi tệ, chỉ có điều phần tưởng tượng hơi yếu một chút”.

Có lẽ cũng bởi ấn tượng này đã thúc đẩy ông hạ quyết tâm tự viết. Mao Chủ tịch đã nói tự tay làm lấy sẽ đem lại cơm no áo ấm. Điều này cũng có thể áp dụng được cho chiến tuyến văn nghệ.

“Bởi vậy, chấp nhận bản thảo của cậu không đồng nghĩa với việc vứt đi những theo đuổi về trí tưởng tượng”, ông vừa nói vừa uống trà. Ông không hề nói nếu ông không viết ra nổi một bản thảo sâu sắc và vô cùng cảm động ra sao... Như không thể có khả năng này xảy ra.

“Anh Lãnh này, chớ giấu gì anh, nếu anh không tới, tôi cũng định gọi điện thoại tìm anh”, tôi nói, “Tôi đã quyết định không viết tiếp nữa, phụ công chờ đợi của anh”.

“Tại sao vậy?”, ông hỏi thất thanh, như thể gắng thanh minh, trí tưởng tượng cũng không quan trọng lắm đâu. Cậu xem, những sách chúng ta đã xuất bản, chả có cuốn chết tiệt nào có trí tưởng tượng cả.

“Bởi vì tôi đã yêu rồi”

Con người, luôn khiến người ta phải thất vọng. Như thể chúng tôi hiếm hoi lắm mới có thể tìm được tình yêu.

Lúc sắp tiễn ông Lãnh ra cửa, tôi lại nói chuyện về sức khỏe.

“Sức khỏe anh dạo này ra sao? Có phải lâu rồi không kiểm tra?”

“Anh thấy tôi có chỗ nào không ổn?”, ông cũng kinh ngạc không kém khi nghe tôi khoe đang yêu.

“Đường... về chuyện đường ấy...”, tôi nói một cách hàm hồ.

“Có thể nhìn thấy được sao?”

“Anh có bị bệnh đái đường không?”

“Có, trước đây tớ vẫn chưa biết, té ra là bệnh đái đường cũng có thể nhìn thấy được”. Nói xong, ông bỏ đi, vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc sống cá nhân của tôi và cả cuốn tiểu thuyết của tôi nữa.

Không có biên tập. Cũng không có cuộc sống của tạp chí, rất thoải mái và chân thực.

Biên tập Lãnh đi rồi, lại thêm một người mà tôi không ngờ, xộc thẳng vào phòng mà không cần gõ cửa. Ông có chức vụ, có quyền lực không cần phải gõ cửa, vẫn có thể đi thẳng vào bất kỳ cánh cửa nào của Ty Văn hóa hoặc bất kỳ đơn vị nào của Ty Văn hóa. Nói theo kiểu dân chúng là thuộc hàng có máu mặt.

Ông cũng mang họ Hồ giống tôi, là phó giám đốc Ty đầu tiên. Trước khi Viện trưởng mới đến, cuộc sống của ông rất thuận lợi, nhưng tôi không thể ép buộc mình thích ông ta. Đó có thể cũng là nguyên nhân khiến ông ta không thích tôi. Cái kiểu mất cảm tình vốn rất tự nhiên này, trừ thẳng ngu ra, ai cũng có thể nhìn thấy.

Sau khi hàn huyên, ông hỏi tôi:

“Anh Hồ này, tôi muốn hỏi anh một câu thật nghiêm túc”. Tuy bằng tuổi, song ông khá lịch sự.

“Có gì phó giám đốc cứ nói”. Đeo trên lưng chức phó giám đốc Ty nên nhiều người đều gọi ông như vậy.

“Nghề gì anh không thể làm được?”

Chưa đợi tôi trả lời, ông đã bỏ sung một câu:

“Bởi vì những nghề mà anh làm được quá nhiều, sợ anh không đếm hết được, nên tôi mới hỏi vậy”.

“Quản lý thành phố”

“Cái gì?”

“Quản lý thành phố”, tôi nhắc lại.

Ông phá lên cười, rồi nói:

“Anh Hồ, anh thật biết đùa”.

Quả thực, tôi không thể làm nổi nghề đó. Đã khoác bộ trang phục màu xám lên người, phải hoàn thành trách nhiệm. Muốn hoàn thành trách nhiệm, phải phạt. Nhưng phạt ai đây? Phạt những kẻ không kiếm đủ tiền ư? Cái nghề này chắc chắn chả hay ho gì. Tôi giải thích thêm cho phó giám đốc Hồ.

“Anh Hồ đúng là rất dí dỏm”, nghe nói đã có người nghiên cứu về cách khen này bắt nguồn từ khi nào.

“Nhưng anh lại không cẩn thận tí nào”, đề tài ông vừa chuyên đã được kéo dài. Lãnh đạo không hồ thẹn là lãnh đạo. Phía sau anh nói thế nào cũng được, nhưng trước mặt anh phải ra vẻ phục tùng, nói năng phải đúng khuôn khổ.

“Về chuyện này, đàn ông có thể hiểu được. Nhưng anh cũng quá nhanh, lại lôi nó cả vào chuyện phân phòng nữa. Đừng coi anh từng làm chủ tịch huyện, kinh nghiệm nhiều. Các đồng nghiệp nữ người nhỏ nhưng chí không nhỏ thì ở đâu cũng có”.

Tôi nghĩ ngay tới Hắc Lệ.

“Tôi vốn định để anh tự quản lý cái Viện nghiên cứu này, nhưng giờ đây xem ra không được. Cấp dưới đã có phản ứng. Tôi mà không thể hiện gì cũng chẳng ra sao. Thế này nhé, để tôi phái xuống cho anh một trợ lý. Anh thấy thế nào?”

Tôi lại nghĩ tới một loài bướm.

“Người đó là ai?”

“Là Hồ Quân của Cung Văn nghệ quần chúng”, ông ta lại nói với tôi bằng giọng rất hòa nhã, “Anh không biết cậu ta sao? Đáng cao to ấy”.

Tất nhiên là tôi biết người này. Vô tình còn biết được anh ta là cháu ruột của ông.

“Các anh thử phối hợp với nhau trước, xem phản ứng của quần chúng ra sao. Rồi tính tiếp”. Ông như an ủi một thằng ngốc năm tuổi.

Tôi vẫn đang nghĩ tới loài bướm kia.

Chúng có hai cái đầu, một cái trên đuôi, rất to và đập vào mắt. Một cái ở phía trước, nhỏ và mờ nhạt. Có lúc chúng đậu trên cành cây. Lũ chim non rất thích ăn chúng.

Lũ chim luôn mổ vào cái đầu to trên đuôi trước. Lũ bướm động một cái rồi bay đi. Bởi vì cái đầu to và đập vào mắt nhất trên đuôi chúng là thứ giả.

“Không còn cách khác sao?”, tôi hỏi.

“Làm gì có. Điều anh lên Sở sao?”, ông nói không ngại ngần, “Chả có vị gì cả. Một đồng cán bộ cấp cao ngày ngày tụ tập trong một căn phòng lớn, không uống trà tán dóc thì cũng đọc báo. Không phù hợp với anh đâu”.

Tôi chưa từng làm quan to hơn một tí, song cũng có đôi chút kinh nghiệm trên quan trường. Tôi có thể tưởng tượng được vị phó tướng tương lai của tôi sẽ đẩy tôi vào tình cảnh ra sao. Bởi vì anh ta đã nắm được cái vết của tôi. Anh ta có thể biến tôi thành cái dấu đỏ của Viện nghiên cứu, nhốt chặt trong ngăn tủ của anh ta. Quyền lực ở chỗ tôi, nhưng kẻ trực tiếp đóng dấu lại là anh ta.

Tôi muốn yên tĩnh một lát, nên yêu cầu cho tôi suy nghĩ một ngày.

Ông nói, không sao, đừng nói một ngày, mười ngày, mười tuần cũng được.

“Thế còn khả năng chuyển lên Sở, anh cũng suy nghĩ chứ?”, ông rất quan tâm về chuyện này.

“Vâng, tôi cũng thấy chuyển đi cho xong”, tôi đáp.

“Tôi cũng thấy vậy”, ông nói, “Uống trà tán dóc, nhiều nhất là nhìn ngắm tương lai mãi mãi không bao giờ đến gần. Chả khác gì đám giai nhân trong hậu cung của các bậc vua chúa cả”.

“Có khác nhau là bụng họ sắp sinh sôi”, tôi tiếp một câu.

“Anh Hồ, anh thật hài hước”, lại một lần nữa ông nhấn mạnh về sự hài hước của tôi.

Nhưng tại sao tôi lại không nhận thấy nhỉ?

Một chuyện rất ngắn

Căn phòng mà tôi và Hắc Lệ từng tới, sạch sẽ tinh khiết và thoảng mùi thơm trái cây cùng dung dịch nước rửa bát. Cũng tại đây, tôi đã đem cuộc sống mình đẩy mạnh một bước.

Chủ nhân của căn phòng đã quay lại. Một hôm, cô gọi điện cho tôi.

“Hắc Lệ không hề mang thai”, ngừng một lúc cô lại nói, “Các người từng hẹn hò ở nhà tôi. Tôi không hề đồng ý, nhưng Hắc Lệ đã tiền trạm hậu tẩu”.

.....

“Cô ta đã kể với tôi về anh, cả về kiểu tóc của anh nữa. Tôi thấy anh cũng là người thực thà, nên báo cho anh biết. Anh cũng không cần phải truy cứu cô ta nữa. Có vẻ như cô ta sẽ không kiếm anh gây rắc rối nữa đâu”.

“Được, được”.

Một lần cáo biệt như bên tai kẻ điếc

Gác điện thoại, tôi lập tức gọi điện cho Hắc Lệ, như thể là một hành động có ý thức. Chưa đợi tôi nghĩ xong nên nói gì, điện thoại đã thông.

“Nói đi chứ? Ai thế? Không nói thì gọi điện làm gì?”, giọng Hắc Lệ lạnh như băng.

“Anh đây, Hắc Lệ. Anh đang ở trong phòng làm việc. Em có thể tới được không?”, tôi thăm thì, như có kẻ đang nấp sau cánh cửa.

“Thì ra là Viện trưởng gọi tôi”, giọng cô không hề mang sắc thái tình cảm.

“Không phải”, tôi nghĩ một lúc, phát hiện thấy mình không thể lợi dụng chức quyền được nữa.

“Thế thì xin lỗi. Chẳng phải tôi đã nói với ông sao, giờ đây chúng ta không ai nợ ai nữa. Sau này ông không cần phải nói chuyện với tôi nữa. Nếu còn cố tình, ông không phải là con người”. Cô nói lèo một hơi rồi gác máy.

Tôi nhớ không ra ai ngồi cùng phòng làm việc với Hắc Lệ. Tại sao con người đó luôn vắng mặt? Nếu anh ta ở đó, Hắc Lệ đã không có nhiều cơ hội để lộ mặt ác ra như vậy.

Năm phút sau, điện thoại réo vang, là Hắc Lệ.

“Nếu tối nay ông rảnh, tôi mời ông ăn cơm, vẫn chỗ cũ. Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện”. Giọng Hắc Lệ trĩu nặng, như thể thời gian vừa trôi qua mười lăm năm.

Thực ra giữa chúng tôi cũng không có gì để nói. Thỉnh thoảng, cô ta gắp một miếng rau ngâm trong miệng, nhai hơn ba mươi lần rồi mới nuốt, chẳng thèm liếc tôi lấy một cái.

Tôi cũng không tìm được đề tài gì. Những thứ cần biết, tôi đều biết cả, trong lòng quá thanh thản. Chỉ ân hận lần già biệt lại như thế này.

Nếu cô không gọi điện cho tôi, tôi cũng làm như vậy. Như thể quan hệ của chúng tôi bắt đầu từ bữa cơm nên cũng nhất thiết phải kết thúc như vậy. Mặc cho có nuốt trôi hay không, nhà nghỉ là nơi duy nhất chúng tôi có thể đi được và bàn ăn là khu vườn duy nhất của chúng tôi.

“Tôi không hề có ý muốn hại anh”, Hắc Lệ lại vừa nuốt một miếng rau, không thèm ngẩng đầu lên, nói, “Hôm đó tôi không được vui nên nói đùa với anh ta. Không ngờ anh ta lại là họ hàng của phó giám đốc Ty Văn hóa”.

“Thôi, không sao, để nó qua đi”, tôi hỏi, “Có phải anh ta luôn mời em đi ăn cơm?”

“Anh nói vậy là có ý gì?”, cô nhạy cảm hỏi.

“Tôi còn nhớ trước đây em từng nói rằng em luôn gặp phải những người đàn ông có vấn đề”.

Hắc Lệ nhìn tôi chăm chăm.

“Có lẽ ai cũng có vấn đề, tôi cũng vậy. Nhưng em cần phải xem tính chất của vấn đề đó ra sao. Có những người...”

“Anh thật lý trí”, Hắc Lệ cắt lời tôi, nói một cách châm biếm.

Tôi chỉ biết nuốt lại lời định dặn dò Hắc Lệ đề phòng tay cháu của giám đốc Ty.

“Nói có lý”, tôi nói, “anh già rồi”.

“Những người bằng tuổi anh song vẫn phạm sai lầm có đây”, một lần nữa Hắc Lệ nhìn tôi đầy trách cứ.

“Chẳng hạn như anh”

“Đúng, chẳng hạn như anh”

“Sai lầm của anh là đã làm em mang thai, đúng không?”

Hắc Lệ đập đôi đũa xuống mặt bàn, phẫn nộ nói với tôi:

“Đúng, bây giờ anh hài lòng chưa?”

...

“Tôi đã nói với anh rồi, giờ đây chúng ta không ai nợ ai. Anh vẫn nhắc tới chuyện đó. Anh là đồ tiểu nhân!”

“Em đừng xúc động quá như vậy. Tôi chỉ muốn đùa thôi. Tôi...”

“Lôi tôi ra làm trò đùa sao?”

Tôi quyết định câm như thóc, nếu không vết thương càng lớn hơn.

“Đã thế này, tôi nói thật luôn”, cô ta như một bệnh nhân lên cơn sốt, “Là do tôi cố ý nói với cháu của phó giám đốc Ty đấy, vì anh ta rất muốn đẩy anh đi. Tôi nói với anh ta rằng, anh là một thằng lưu manh. Và anh đúng là như vậy. Các người ai cũng lừa tôi. Phụ nữ luôn bị lừa đảo. Tôi đã chán ngán lắm rồi”.

Tôi ngắm cái dáng của Hắc Lệ, lòng không khỏi xót xa.

“Anh đừng có nhìn tôi như vậy. Cắt hết những hành vi giả tạo cao cấp đó đi. Nói cho anh biết nhé, tôi rất vui mừng. Cuối cùng cũng có lần này, kẻ bị lừa không phải là tôi, mà là bọn đàn ông các anh!”

Cô nói xong giống như một vật thể nặng trĩu có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, lão đảo chạy ra ngoài cửa lớn khách sạn. Khi tôi đuổi theo, cô đã chui tọt vào một cái xe tắc xi. Tôi cúi xuống cửa xe, gọi tên cô ta. Cô phẫn nộ quát lớn với anh tài xế:

“Lái đi”.

Anh tài lấy tay phải bịt chặt tai để bảo vệ, tay trái xoay vô lăng để duy trì kinh doanh.

Chiếc xe phóng như bay.

Một con mèo họ Vương

Chiếc tắc xi mang theo Hắc Lệ đã bỏ đi như vậy, như một kẻ phục thù thiếu hụt kế hoạch, cuối cùng luôn phải dừng lại. Dừng lại ở một chỗ nào đó, một ngày nào đó, một buổi trưa nào đó, một buổi chiều chạng vạng nào đó.

Cũng giống như tôi đang đứng ở đây, cử động hay không cũng như nhau.

Tôi lại nhớ tới loài bướm đó. Nó gồm hai cái đầu, một cái là thật, một cái là giả.

Tôi nhớ tới Hắc Lệ vừa biến mất khỏi tầm mắt tôi. Hắc Lệ từng là của tôi, nàng không phải là loài bướm. Nàng là một cô gái có phần hơi giống chim và phần lớn là rất tốt, rất đáng yêu.

“Này”, chủ nhà hàng không biết đứng ở cửa bao lâu lúc này vừa gọi tôi một tiếng.

“Tôi không chạy được đâu”, tôi nói.

Ông nói không hề có ý đó.

Thật đáng tiếc, tôi nói cũng không hề có ý chạy trốn tiền cơm.

Một lần nữa, tôi đẩy cửa nhà hàng, đi vào, tới chiếc bàn còn thừa cơm canh của chúng tôi. Sau khi trả tiền, tôi phát hiện thấy rất nhiều nguyên vọng cùng rời bỏ tôi, như thể chúng đã hẹn hò nhau từ trước.

Tôi lại đi trên phố, vì đau buồn, vì bất lực, đứng ở góc phố câm lặng, cảm nhận gió ùa tới từ tứ phía. Vì thế, lòng tôi lại trống rỗng: không muốn đi đâu, nhưng cũng không thể đứng mãi ở đây.

Góc phố luôn bị con đường lôi kéo. Một con mèo hoa màu xám trắng hoảng hốt chạy qua trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. Một màu vàng vọt, đục ngầu, không một ánh sao đang kéo ụp bầu trời sà xuống thấp.

Tôi nghĩ tới động đất. Lúc này, chủ nhân của con mèo cũng hoảng hốt chạy tới. Cô gọi tên nó rất to:

“Hoàng ơi, Hoàng...”, rồi hỏi tôi, “Có nhìn thấy Hoàng không?”

Chà, một con mèo họ Hoàng.

Tôi nói cho cô biết hướng chạy của nó, và đầu tôi cũng thoát khỏi ý nghĩ về động đất.

Lại cảm thấy không có chốn về. Cảm giác này thật tệ, cực kỳ tồi tệ.

Khi Lưu Thác Vân mở cửa, đã thấy tôi đứng ở đó, song cô không hề ngạc nhiên, chỉ nói:

“Anh thường gọi điện trước rồi mới bấm chuông cơ mà”

“Xin lỗi, tôi quên mất. Nếu em có khách hoặc không tiện, để khi khác tôi tới vậy”. Thực ra tôi biết không thể để khi khác. Hôm nay tôi nhất định phải vào nhà cô. Đây là nơi duy nhất tôi có thể đến được. Đây cũng là cảm giác mà tôi không muốn hiểu rõ, chỉ muốn giữ lại.

Lưu Thác Vân lại sắp xếp cho tôi ngồi trong phòng khách tối tăm, bung cho tôi một tách trà nóng. Khi cô đang bận rộn mọi việc, dường như tôi có thiệp đi một lát. Đến khi tôi mở mắt, Lưu Thác Vân đã ngồi trước mặt.

“Lần trước trong điện thoại, không nói rõ tại sao cứ nhất quyết phải đổi nhà, em đã đập máy rồi”, tôi lấy lại tinh thần.

“Tốt nhất là anh nên quên chuyện đó đi. Nhưng tôi vẫn muốn đổi nhà”.

“Vì Hắc Lệ sao?”

“Tuỳ anh nghĩ”, nghĩ ngợi hồi lâu, cô tiếp, “Dù sao tôi cũng bị bệnh thần kinh mà. Người khác hiểu ra sao, chẳng can dự gì tới tôi”.

“Có thể em muốn kể cho tôi thì sao?”

“Kể cái gì?”, giọng cô thật sắc.

“Những lời thầm kín trong lòng, đã tích tụ bấy lâu, những chuyện không vui...”

“Đừng giở trò đó ra với tôi”, giọng cô càng sắc hơn.

Tôi nhớ tới những tổn thương do Trương Đạo Phúc gây ra cho cô. Chúng cũng bắt đầu từ chuyện tâm sự và lắng nghe. Nỗi bất an cứ bập bênh trong lòng tôi như những đám mây. Tôi sợ mình không giúp được Lưu Thác Vân. Như vậy, cô cũng không giúp nổi tôi. Trong khi cô là người duy nhất trên thế giới này có thể giúp đỡ tôi. Bởi vì trước mặt cô, tôi tự nguyện bày tỏ chính mình, lột hết tâm can.

Đó là một suy nghĩ rất ích kỷ, nhưng đó là suy nghĩ rất thực của tôi, không hề có một chút giả tạo.

“Rốt cục em sao thế?”, tôi hỏi cô, nhưng như thể cũng đang hỏi chính mình.

“Tôi rất bình thường. Chỉ có điều tôi không còn ấu trĩ như các cô gái trẻ nữa. Đàn ông là thứ gì, tôi đã quá hiểu rồi”.

“Thế em nói xem đàn ông là thứ gì?”, tôi hỏi nhỏ, nhưng cũng không hy vọng cô trả lời.

“Anh đừng hỏi tôi như vậy. Bản thân anh không rõ đàn ông là thứ gì sao?”, dường như cô cũng câu với chính mình.

Tôi không nói gì, cũng thấy dù nói gì đi nữa cũng không ổn.

“Đàn ông đã biến thành nô lệ của tình dục”, cô hạ giọng, “Anh là Viện trưởng Viện nghiên cứu, không thể không hiểu gì về nghệ thuật, đúng không? Vậy anh hãy xem nghệ thuật hành vi đang thịnh hành nhất hiện nay là gì? Trước đây khoe lưỡi, giờ đây khoe nửa thân dưới. Có gì khác nhau nào? Chẳng phải đều trống rỗng hay sao?”

Tôi chưa kịp nói, cô đã tiếp lời.

“Các ông chủ có tiền thì tìm gái đẹp. Cán bộ không nhiều tiền thì tìm những loại như thư ký. Giáo viên, giáo sư thì ngó nghiêng các nữ sinh”, cô ngừng lại một lát, “Đó chẳng phải là hiện trạng của chúng ta sao? Tình dục làm thay đổi toàn Trung Quốc, cũng thay đổi cả phụ nữ. Chẳng phải họ đã tha thứ cho chồng, cho bạn trai hết lần này tới lần khác sao? Mặc dù đám người đó đều ngoại tình. Tại sao phụ nữ làm như vậy? Chẳng phải cũng vì tình dục hay sao?”

Xem ra cô đang bị kích động mạnh. Tôi vẫn im lặng. Những điều cô ấy nói không phải không có lý.

“Thần kinh tôi không được tốt, nên không thể chơi giỡn với các anh được. Tôi cự tuyệt thỏa hiệp vì không muốn chơi với các anh nữa”. Đột nhiên cô la lên thật vô lối.

“Em thấy tôi cũng giống họ sao?”, tôi hỏi nhỏ, như thể tối nay, tôi là người không có quyền nói lớn.

“Có gì khác nhau á?”

“Em nói rất có lý. Anh cũng lợi dụng cô kế toán”, tôi nói, “Anh có làm em bị tổn thương không đấy?”

“Có”, cô lại hét to.

Cả hai chúng tôi đều sững người trong tiếng hét của cô.

Tôi cũng không ngờ lại hỏi cô như vậy, vì không có lý do gì cả. Chuyện tôi với Hắc Lệ ra sao, đâu có liên quan gì tới Lưu Thác Vân. Nhưng tôi đã hỏi, lại còn hỏi rất thành tâm nữa chứ.

Nhất định cô cũng không ngờ sẽ trả lời như vậy, cũng vì không có lý do. Nhưng cô đã trả lời, lại hét rất to để trả lời.

Trong phút giây tĩnh lặng sau khi cô hét, chúng tôi đều tỉnh ra và nhìn thấy hình dáng thực sự của chính mình.

Mọi thanh âm của tình yêu

Một khi phụ nữ đã thể hiện nhược điểm chết người của họ trước đàn ông, tiếp tới thứ mà họ có thể trông chờ chính là vận may.

Đàn ông nếu lương thiện, sẽ để ý tới những nhược điểm đó để chăm sóc thực sự. Đáng tiếc là nơi có lương thiện cũng không nhiều. Lũ đàn ông bất lương sẽ buộc ngay một sợi dây vào đó, rồi điều khiển các cô như trâu ngựa.

Tôi là một người đàn ông lương thiện. Đừng thấy tôi nói vậy mà vội chửi bới, bởi tôi không hề có ý huênh hoang. Đối với tôi, lương thiện và yêu đuối cũng chẳng khác nhau là bao. Nó không nên được tính là phẩm chất ưu tú của đàn ông. Một người đàn ông xuất sắc có thể bắt nguồn từ một thằng đàn ông bỉ ổi. Quan trọng là nỗ lực sau này, bao gồm cả đăng cấp về trang phục

và xe hơi. Lương thiện là phẩm chất trời cho. Thậm chí nó có thể lộ rõ cái đuôi của mình khi bạn giả bộ ác độc, khiến mọi màn kịch dở ẹt của bạn bị đổ ngay.

Tôi lấy sự yếu đuối của tôi ôm choàng lấy Lưu Thác Vân. Vài phút sau, những móng vuốt trên lớp da yếu đuối bên ngoài của cô bị rụng dần trong vòng tay của tôi. Cô vẫn đang khóc, khóc như một phụ nữ có người yêu thương.

Cô khóc rất lâu. Trong lúc đó, di động của tôi réo hai lần nhưng đều bị tôi tắt đi. Rồi bóng đêm dần ụp xuống, tôi hỏi người phụ nữ vừa ngừng khóc này, xem có muốn tôi đi mua ít đồ ăn không.

Câu nói này khiến cô thức tỉnh, khiến cô phải buông khỏi tôi, ngồi quay lại về vị trí bên cạnh.

Tôi hận mình nhiều chuyện, khiến chúng tôi đều trở nên ngượng ngùng.

“Anh đi mua chút đồ ăn nhé”, tôi nói lại lần nữa. Như thể đó là việc tôi phải làm ngay lập tức bằng bất cứ giá nào, dù cả hai đều không đói.

Nếu tôi có thể yêu em được thực hay biết mấy

Sẽ không cần cả ngày tìm nén lệ rơi

Lòng không khỏi bày trò

Có thể ngồi bình thản ngày thứ sáu

Nói cho hay kế hoạch của tôi trong ngày thứ bảy

Sáng ngủ, chiều đi rong phố

(Đây là bài thơ thứ ba đặt mua của Lưu Vũ. Tôi nghi ngờ anh xé lẻ một bài thơ ra bán. Ôi, các nhà thơ, cái gì cũng có thể xé ra được)

Tôi ra ngoài mua đồ ăn. Trên đường quay về, một người đàn ông gọi tôi từ phía sau. Tôi không nghe rõ lời, nhưng vẫn quay đầu lại. Dưới bóng đèn, trên đường chỉ thấy hai chúng tôi. Nhìn hình dáng bề ngoài, nom anh như Hoa kiều sinh sống ở nước ngoài.

“Anh nói chuyện với tôi sao?”, tôi hỏi.

Anh ta đáp đúng thế.

“Anh vừa nói gì?”

“Tôi nói, xin lỗi ông”.

Tôi cười. Cách họ xưng hô từ “ông” cũng khác với chúng tôi.

“Thưa ông, tôi xin hỏi thăm một chút. Phòng nghe nhạc nhỏ ở đâu?”

“Nó nằm trong khu nhà khác. Anh có thể đi vào từ cái cửa chênh chênh phía Đông kia”

“Xin lỗi ông, ông muốn nói tới cái khu nhà ở bên cạnh?”

Tôi gật đầu.

“Cám ơn ông”, nói xong, người đàn ông thích xưng hô trang trọng này đi khỏi.

Tôi vẫn đứng ở chỗ cũ. Ông, ông, đó là một cách xưng hô nghe thực hay. Nhưng cũng khiến tôi nhận thấy mình không chút liên quan tới cách xưng hô này.

Quay về nhà Lưu Thác Vân, lập tức nói cho cô biết cảm nhận của tôi, cô nói:

“Anh là một ông tùy tiện”

Chúng tôi bày những thứ vừa mua lên bàn trà trong phòng khách. Chẳng ai ăn một miếng, tuy chúng đều không đến nỗi.

“Vừa rồi, em rất lấy làm tiếc”, Lưu Thác Vân thành thực nói.

“Tại sao? Vì em khóc ư?”

“Vâng”, cô đáp, “cũng vì anh không khóc”.

“Em thấy như vậy là không công bằng?”, tôi hỏi.

Cô đáp, đúng thế. Nhưng tôi nói mình không phải là Trương Đạo Phúc. Khi cô khóc, tôi không hề nghĩ tới những thứ khác, hầu như cũng đau buồn như cô. Tôi cũng nói, thực ra tôi định tới nhà em khóc một trận cho thỏa. Vì vợ tôi đã bỏ tôi, vì Hắc Lệ đã lừa tôi, vì tôi đã biến thành con dấu, vì, vì...

Nhưng, Lưu Thác Vân lại khóc trước. Mà tôi lại là một thằng đàn ông, không thể tranh với phụ nữ cơ hội này.

“Nên, anh đã dành cơ hội đó cho em?”, Lưu Thác Vân bắt đầu cười.

Tôi gật đầu.

“Bây giờ em khóc đủ rồi. Anh khóc đi vậy”, cô nói.

Sau đó chúng tôi lại im lặng một lúc.

Rồi một hồi sau, tôi nói:

“Hình như chúng mình yêu nhau rồi”.

“Chưa đâu”, Lưu Thác Vân hạ giọng, “Anh vẫn chưa khóc mà”. Nói xong, cô tiện tay nhấc một tấm áo khoác, bước lại gần và phủ nó lên mặt tôi, rồi quỳ xuống trước mặt tôi.

“Khóc đi”, cô nói, “Em ở đây”.

Tôi không thể khóc nổi, cứ nắm chặt lấy cổ tay khô gầy của cô. Không có nước mắt, những buồn đau cũng xa dần. Tôi nhìn thấy quãng thời gian phía trước và những tháng ngày bắt đầu từ hôm nay về sau sẽ bị cắt lìa, đứt đoạn.

Tôi hôn cô.

Cô nói. Tới đây với em.

Ở âm cuối trong câu này, những nếp nhăn trên mặt Lưu Thác Vân đã thay đổi hướng đi. Chúng giống như một chiếc khăn tay khô kiệt được nhúng vào nước, dịu dàng xòe ra, phong tình bội phần.

Khi tôi đang ngẩn ra ngẫm, cô mỉm cười.

Cùng với nụ cười, những đường cong cứng đờ trên mặt cô trước đây giờ như trôi theo sóng nước, dần dần bập bênh, úp chụp lấy tôi. Lưu Thác Vân không phải là một phụ nữ đẹp, nhưng tôi luôn nhìn thấy một nét đẹp hiếm có trên gương mặt cô bất kỳ lúc nào. Vẻ đẹp đó tôi chưa từng nhìn thấy trên gương mặt của bất kỳ người phụ nữ nào, dù là người đẹp hay không.

Đối với tôi, với Lưu Thác Vân, nó là một thứ tặng phẩm ngoại lệ. Nó lộ lộ trên lớp da khô, trên những nếp nhăn, tỏa ra thứ ánh sáng từ tâm hồn. Dù nó biến mất rất ngắn ngủi nhưng thứ ánh sáng đó có thể bầu bạn với bạn rất

lâu, khiến bạn quên lãng mọi chi tiết khác trên gương mặt, chỉ nhớ đến phút loé hiện tâm hồn này.

Tôi và cô ôm chặt lấy nhau, cứ như thể chúng tôi có thể ôm ghì lấy những lý giải và gắn bó đã đạt được.

Giờ đây chúng tôi cần phải thừa nhận chúng, bất luận chúng đề ra yêu cầu gì. Giờ đây chúng tôi cần phải tóm chặt chúng, bất luận chúng đắt giá đến đâu.

Hãy để tôi nói rất thực rằng, đến một lúc nào đó, mọi người đàn bà, kể cả vợ tôi, cũng trở nên không còn quá quan trọng. Mọi khó khăn đều trở nên dễ dàng. Mọi cám dỗ đều cao chạy xa bay.

Tất cả chỉ còn là chúng tôi. Tôi và người phụ nữ như một cành cây khô này. Có thể cô ta khắc khổ, điên rồ, đầy tính hủy diệt, nhưng tôi có thể khẳng định được một điều. Đó là từ cô, tôi cảm nhận được một thứ tình cảm đã từng đọc được trên sách vở vô số lần. Nó bất chấp mọi thứ, cứ kích động mãi cho tới phát điên. Thứ tình cảm đó được gọi là tình yêu, bất chấp hậu quả, giống như bước cuối cùng bên bờ vực. Cũng bởi thế mà nó đẹp rực rỡ.

Vì cô, tôi mới phát hiện được hình bóng của tình yêu và tiếp cận được nó. Năm tôi bốn mươi hai tuổi, vì tình yêu, tôi mới nhận thấy mình đã kết thúc thời thanh xuân. Thế giới trong tim tôi đã thay đổi hẳn, dù cho căn hộ của Lưu Thác Vân vẫn tôi tắm như khi tôi vừa bước vào.

Tôi không muốn rời bỏ mọi thứ mà tôi đang kể. Như thể chúng sẽ không còn sinh ra lần nữa. Như thể lúc đầu tiên, nó đã ở đỉnh cao.

Cô lôi tôi sang một căn phòng khác. Ở đó có một chiếc giường lớn màu da trời. Cô bật chiếc đèn giường, lộ rõ thứ sáng nhất trong căn phòng: một chiếc giường tinh khiết như chiếc linh sàng vậy.

Cô bốn mươi tuổi hoặc gần bốn mươi, ung dung cõi đồ trước mặt tôi. Trong suốt quá trình đó, cô luôn nhìn tôi, không hề giống bất kỳ người phụ nữ nào trong phim, dù phim Trung Quốc hay phim nước ngoài. Không giống bất kỳ người phụ nữ nào, dù là gái đồng quê trong sáng hay các cô gái làng chơi. Cô có cách biểu đạt tình dục riêng, không ngưng ngừng, cũng không buông thả.

Khi cô trần trụi đứng trước mặt tôi, vẫn mỉm cười nhìn tôi như vậy. Thân hình cô không chút đầy đặn. Bầu ngực của cô thậm chí không đầy bằng tôi. Nhưng cơ thể cô truyền tới một thứ như ma thuật, dịu dàng và đầy ắp yêu thương, không chút giễu cợt, nhưng hàm chứa những điên cuồng. Tôi kích động quá, đã không còn nhận ra rốt cuộc thứ gì đã lôi cuốn tôi, nhưng tôi bất chấp mọi giá phải trả.

Cô cứ như vậy tiếp sát cơ thể tôi. Ngoài cô ra, chưa ai làm được, mặc dù tôi nói vậy là có lỗi với Hắc Lệ. Cô đã quên mất tôi cũng đang ra sức kéo cơ thể cô lại gần tôi, khiến cả hai chúng tôi dồn đè lên nhau, như thể hai con người tàn tật rút cục đã được đoàn tụ. Xương đập vào nhau, da thịt hòa vào nhau, như thể như ông trời lại cho cặp tình nhân được tái hợp.

Cô cứ như vậy hôn tôi. Ngoài cô ra, chưa ai làm được. Nụ hôn của cô khiến tôi bừng tỉnh. Tôi cũng hôn cô thắm thiết như thế. Trước đây, những nụ hôn thế này đối với tôi chỉ là tưởng tượng. Tôi mút mát đầu lưỡi cô như mút mát chính mình. Tôi nuốt nước bọt và hơi thở của cô, cảm nhận được chúng đang đi thẳng vào mọi tế bào thần kinh của tôi. Cô dường như không tỏa ra mùi gì, nên tôi càng phải ra sức hít hà. Tôi cần phải tìm kiếm bằng được mùi da thịt cô.

Nụ hôn của cô trần trụi, không ích kỷ...

Khiến tôi giao hết mọi thứ, biến từng tác da trên người tôi như những lò lửa, khiến tôi cảm động. Nụ hôn điên cuồng của cô nói cho tôi biết về niềm tin, về tự do, khiến tôi sung sướng quên hết những việc luôn phải bận tâm hàng ngày: trong miệng tôi có mùi gì không, hơi thở tôi có nặng nề không...

Chúng tôi hôn nhau rất lâu, cũng không tài nào tính giờ được, bởi vì có quá nhiều thứ đã thay đổi.

Tiếp đó, cô lại hướng cho tôi làm một số điều mà tôi chưa từng làm với bất kỳ người phụ nữ nào. Đối với tôi, có quá nhiều thứ. Cô lão luyện như thế, như thể trong những lúc không làm việc, cô chỉ tập trung luyện phép yêu. Cô như một tên nô lệ canh giữ kho báu, cuối cùng đã mang ra toàn bộ tài sản.

Lúc cô cuồng nhiệt, lúc lặn tẩn bình lặng, giúp chúng tôi kéo dài thêm mãi niềm hạnh phúc to lớn có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Những chủ ý của cô nhằm giúp cả hai chúng tôi cuồng nhiệt hơn không phải chỉ để chiều tôi, mà vì cô quá tự nguyện, cũng giống như tôi vậy.

Chúng tôi như những kẻ cuối cùng trên thế giới quên mất thể diện, dốc toàn bộ sức lực và phương pháp, chỉ muốn chui tọt vào từng góc ngách của đối phương.

Sau cơn cao trào, lòng tôi rung lên một âm thanh: tôi quá thèm biết mọi gã đàn ông khác đang nghĩ gì. Trước đây, tôi không hiểu mấy về đàn ông, mặc dầu tôi cũng là đàn ông. Tới lúc nào, một người đàn ông mới có thể biến thành đàn ông? Trong cuộc sống, một người đàn ông có thể giành được những gì? Thứ mà một người đàn ông hoặc tất cả những người đàn ông khác muốn chiếm hữu là gì?...

Cuối cùng tôi cũng hiểu được mình. Tôi muốn giành được một thứ nhỏ nhỏ như vậy. Nó có thể chết cùng tôi và không rời bỏ tôi vì bất cứ lý do gì.

“Anh đạt được rồi, còn em?”, tôi hỏi người phụ nữ của tôi.

“Em cũng đạt được rồi, cảm ơn anh”, người phụ nữ của tôi còn tốt hơn tôi.

“Anh cũng muốn nói cảm ơn”.

“Em biết”.

Cô ôm ghì lấy tôi lần nữa, cầm tay tôi lên, hôn một cái vào lòng bàn tay. Như thể đó là nghi lễ khi kết thúc. Tay cô đặt lên phần gò lên trên bụng tôi, khiến chỗ da thịt không được coi là quá dày khê lay động. Rồi cô lại ôm siết lấy tôi. Cô không hề chú ý tới kiểu tóc của tôi, cứ kê sát bên người tôi như vậy, thân thiết vô cùng, như thể chúng tôi đã quen nhau hàng chục năm và còn muốn tiếp tục ở bên nhau hàng chục năm nữa. Tất cả nam thanh nữ tú đối với chúng tôi đều mất hết ý nghĩa. Chúng tôi quá mãn nguyện về sự xấu xí của mình.

Thân thiết như thế...

Hạnh phúc vĩ đại lúc này là cô chấp nhận mọi thứ của tôi một cách vô điều kiện. Thân hình đã không còn đẹp đẽ của tôi tự nhiên đến vậy trong mắt cô. Dường như cơ thể của tất cả đàn ông đều như thế. Bởi vậy, tôi buông thả hoàn toàn, giống như mắc phải căn bệnh lây lan khẩn cấp. Tôi hòa thái độ của cô vào máu thịt tôi. Tôi ôm ghì lấy cô, nhận thấy thân hình khô gầy của cô cũng hấp dẫn không kém mọi thân hình đầy đặn khác. Cô là một phụ nữ phi thường. Nhất định cô đã dùng ma lực mới có thể biến hai thân hình khó coi của chúng tôi được phô bày thoải mái trong cái góc này.

Thân thể của cô và tôi đã gần gũi nhau như vậy, linh hồn của chúng tôi còn có thể xa nhau được chăng?

Chúng tôi ngủ thiếp đi, rồi lại tỉnh giấc, kéo rèm cửa sổ ngắm sao trăng, thấy chúng ngày càng sáng rõ. Chúng tôi nghe thấy tiếng lục cục trong bụng nhau, cùng cười phá lên, rồi lại ôm siết lấy nhau. Chẳng ai nỡ rời xa chiếc giường lớn tinh khiết, mặc dầu những thứ ăn được ở cách đó không xa.

Trong khi bụng vẫn đang réo đói, tôi đã quyết định ghi lại đêm nay để lưu giữ cho chúng tôi. Không phải để đọc lại khi về già, mà sẽ cất cuốn nhật ký đó lên một chỗ thật cao. Tôi sẽ đặt nó vào một nơi mà chúng tôi có thể nhìn thấy được hàng ngày, để đôi khi ngẫu nhiên lại ngẩng đầu nhìn nó một cái.

Gửi Khánh Tử, gửi chính mình

Khi vừa tới cơ quan, mọi thứ đều biến đổi, dù bạn có tâm trạng ra sao, tình yêu trên mây hay những buồn đau nơi địa ngục hoặc dư vị mất mát của bà lão hàng xóm nhà tôi trước kia.

Cơ quan luôn gần gũi và gắn bó với bạn hơn tất cả, hơn cả hôn nhân, hơn cả tình cảm của bạn. Vì vậy, tỉ lệ ly hôn luôn nhiều hơn bỏ việc.

Lần đầu tiên đi làm sau khi tạm rời xa Lưu Thác Vân, tôi mới phát hiện ra rằng, cơ quan chiếm một vị trí rất quan trọng trong cuộc sống của chúng ta. Nó to lớn hơn rất nhiều so với những điều mà chúng ta hằng tưởng tượng, thậm chí, bạn không thể duy trì được bất cứ niềm hạnh phúc hoặc vui sướng nào mà không thông qua cơ quan “phê duyệt”.

Tôi vừa bước vào phòng làm việc đã cảm thấy những ý đồ đang rắp tâm phá vỡ tâm tư hạnh phúc của tôi. Biểu hiện của mọi người trong Viện có phần

kỳ lạ, như thể sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Đặng Viễn tới tìm tôi, không còn đông dài như mọi lần. Cô nghiêm túc ngồi xuống trước mặt tôi, nhìn tôi nói:

“Anh có thể ngửa bài với tôi được không?”

“Ngửa bài gì?”

“Con át của anh”.

Tôi không hiểu rút cục đã xảy ra chuyện gì, hoặc sắp xảy ra chuyện gì. Chẳng qua tôi chỉ mới hai ngày không chào hỏi thôi, cũng không tới đi làm. Một cơ quan nhỏ như Viện nghiên cứu liệu có thể xảy ra chuyện gì nhỉ?

Nhưng Đặng Viễn không phải là người thích đặt điều hoặc thích khoa trương. Tôi vừa cảm nhận được hạnh phúc mới, lẽ nào giờ đây ông trời đã bắt tôi phải trả giá?

“Nếu anh có thể thẳng thắn ngả bài cho tôi biết”, Đặng Viễn nói, “Tôi có thể nói thật với anh”.

Tôi không nhin nổi liếc nhìn xuống gầm bàn. Tôi là một thằng đàn ông có tây chăng?

“Được thôi”, tôi nhận lời.

“Ngoài tiền lương, anh còn nhận được khoản nào khác của Viện nghiên cứu không?”, Đặng Viễn hỏi.

“Tiền thưởng”

“Có trên nghìn tệ không?”

“Ý cô là cộng cả năm chứ gì?”

Đặng Viễn cười.

“Cũng tương tự như tôi nghĩ thôi”, cô nói.

“Cái gì tương tự như cô nghĩ? Tiền thưởng của tôi á?”

Cô gật đầu, rồi cho tôi biết Ty văn hóa có thể sẽ phái tổ điều tra xuống Viện để điều tra toàn bộ vấn đề mang tính thực chất của tôi, bao gồm cả đời sống riêng tư và kinh tế.

“Nhưng anh không cần phải quá lo ngại”, Đặng Viễn bổ sung, “Không bao gồm điều tra phần tư tưởng đâu”.

Tôi cười, vì không bao gồm phần tư tưởng.

Hôm nay lại là một ngày họp của Viện. Trên đường tới phòng họp, có mấy người đi ngang qua tôi. Tuy không trò chuyện nhiều, nhưng tôi nhận thấy được những thay đổi trong thái độ của họ. Những người thường ngày luôn cười nói tươi tỉnh với tôi, hôm nay chỉ nói dăm ba câu cho phải phép. Đó cũng là phản ứng nho nhỏ của người thường ngày không mấy khi nghe đom đặt, nay đột ngột được nghe nhiều lời đàm tiếu.

Tôi không nghi ngờ về độ tin cậy của cái tin mà Đặng Viễn vừa báo. Hơn nữa, cái tin đó còn nhanh nhạy hơn cả Đặng Viễn khiến ai nấy đều biết, chứng tỏ nó đã được truyền bá rất rộng rãi. Nhưng tôi vẫn không muốn nghiêm túc đối diện với nó. Nếu quả thực có nhóm điều tra nào đã tới chỗ tôi thì một chức quan bé bằng hạt vừng này, lại vừa chuyển tới nhậm chức không lâu có đầy khắp phạm vi toàn quốc.

Chuyện phân phòng như một vở kịch lớn vừa kéo màn. Cuộc họp của Viện tạm thời chưa có cao trào. Chỉ khi bàn luận về chuyện của Du Khuê, mọi người mới thấy nhiệt tình nhất định, thậm chí ngay cả khi tán chuyện về Trương Đạo Phúc cũng không thấy ai sôi nổi được như vậy.

Tôi nhanh nhanh chóng chóng kết thúc cuộc họp.

Khánh Tử tới phòng làm việc của tôi. Cậu ta không ngồi xuống, cứ đứng bên cạnh bàn tôi, khuyên tôi rất chân thành:

“Anh nên đi gặp ông Hồ - phó giám đốc Ty Văn hóa nói chuyện đi”.

Tôi nhìn cậu ta không hiểu, hy vọng có thể nghe thêm nhiều nội dung hơn nữa.

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi, tôi còn nợ anh một cái ơn. Vì thế tốt nhất hôm nay anh nên đi gặp phó giám đốc Hồ mà tâm sự, giống như anh với Lưu Thác Vân vậy”.

Khánh Tử nói xong, đi ngay. Tôi nghiêm túc lại. Cái tên Lưu Thác Vân khiến tôi thức tỉnh. Người đang yêu thường dễ sợ hãi hơn khi không yêu. Họ không sợ tai nạn, mà chỉ sợ tai nạn có thể phá vỡ tình yêu.

Phó giám đốc Hồ tiếp đón tôi rất thân mật, hai ba lần bày tỏ không thể quên được sự hóm hỉnh của tôi trong lần trò chuyện trước.

Tôi vào đề ngay: Những gì tôi nghe thấy, nhìn thấy ở Viện nghiên cứu, lẽ nào đều là sự thật?

“Ái chà, anh Hồ này, tôi phải nói với anh như thế nào mới phải nhỉ?”

“Thì anh cứ nói thẳng”, dường như tôi mượn được rất nhiều dũng khí từ bên ngoài.

“Nói thẳng thì có thể chuyện đó là thật, nhưng cũng có thể là không thật”

Tôi thực sự không hiểu.

“Anh có biết tình hình đột nhiên có biến đổi không?”

....

“Lại có người tố cáo anh”, ngừng một lát ông nói tiếp, “Khoảng cách giữa hai lần tố cáo anh lại quá gần. Lãnh đạo Ty đã chú ý rồi”

“Như vậy có ý gì?”

“Chẳng phải anh đã nghe nói rồi sao? Chuyện về tố điều tra được pháỉ xuống”

“Nhưng tôi chẳng có gì đáng để điều tra cả”

“Đó có thể chỉ là suy nghĩ của anh và tôi thôi”

“Làm thế nào mới có thể biến chuyện đó không thành sự thật?”, tôi hỏi.

“Anh không chỉ có óc hài hước mà trí nhớ cũng đặc biệt tốt. Những lời tôi vừa nói, anh đều nhớ ngay”.

“Vì chuyện có liên quan đến tiền đồ của tôi mà”.

“Nếu anh đi khỏi Viện nghiên cứu thì sao?”

“Sẽ đi đâu?”

“Chẳng phải anh không muốn chuyển tới đó sao? Hơn nữa bây giờ, nơi đó cũng khó có thể làm được”.

“Tại sao?”, tôi vẫn không muốn chuyển đi, nhưng vẫn không nhin nổi cơn tò mò.

“Suy nghĩ mới của Giám đốc Ty mới”, phó giám đốc Hồ cũng học cách thức của người nước ngoài, nhưng dù làm trò, vẫn lộ hẳn ý đồ của ông.

“Cái chỗ mà tôi có thể chuyển tới là...”

“Viện bảo tàng”, ông hạ giọng, như thể sợ giám đốc ở phòng bên kia nghe thấy.

“Nếu tôi điều xuống Viện bảo tàng, sẽ không cần phải tổ điều tra xuống Viện nghiên cứu, phải không?”

“Nếu anh chịu đi sẽ có cơ khác. Có thể nói, tổ điều tra xuống cơ quan mới của anh”.

Tôi bật cười.

“Đúng vậy”, ông Hồ tiếp tục mượn cách thể hiện của người nước ngoài, “Bên dưới kiện cáo, bên trên cười. Anh không tham ô, nên có thể cười, vì thế không cần phải sợ”.

“Làm sao anh biết được tôi không tham ô?”

“Anh Hồ, tôi vẫn còn chút lòng tin chứ!”

Quay về Viện nghiên cứu, tôi tìm Khánh Tử, kêu cậu ta lái xe đưa tôi đi.

Khi lái xe ra đường, Khánh Tử mới hỏi tôi đi đâu.

“Khánh Tử này, đây là lần đầu tiên, tôi kêu cậu đánh xe đưa tôi đi làm việc riêng. Chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đi. Chỗ nào tốt một tí”, tôi nói, “Tôi

đãi”.

“Đừng, để cho cái Viện nghiên cứu chết tiệt của anh đãi đi”, Khánh Tử vừa nói vừa đập mạnh thắg.

Khánh Tử đưa tôi tới nhà hàng mà Trương Đạo Phúc từng đưa tôi tới, bao riêng một gian.

“Này, tuyệt đối đừng gọi Đại Yến, Nhị Yến nhé!”

Khánh Tử cười, nói, anh yên tâm, chúng ta không cần dùng chiêu đó. Câu nói của cậu ta một lần nữa kéo tôi lại gần.

Chúng tôi gọi mấy món ăn rẻ tiền và thanh đạm, không có thịt, lại gọi thêm bia. Sau khi cạn liền vài ly, mặt chúng tôi đã nhuốm màu, dường như câu chuyện có thể bắt đầu từ đây.

Tôi nói, thật khâm phục cậu. Cậu có thể quan sát chuẩn xác hàng thật hàng giả.

Khánh Tử nói anh là một tài xế nghèo, không có tiền đồ, không có hy vọng. Do vậy anh mới có một góc độ mà người khác không có, tức là dù bất cứ chuyện gì cũng không liên hệ tới mình. Không giành được lợi lộc gì, nhưng tất nhiên cũng không gặp rắc rối.

Tôi nói khâm phục sự bình tĩnh của anh. Dường như anh không sợ bất cứ điều gì.

Khánh Tử nói, thực ra cái gì tôi cũng sợ. Nhưng khi anh sợ, nghĩ tới người khác cũng sợ, sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Có phải hồi nhỏ cậu xem nhiều phim anh hùng hảo hán?”

“Đúng vậy, vì thế em mới không làm hảo hán được”

“Cậu đã thử qua Đại Yên, Nhị Yên chưa đấy?”

“Cô Ngô ở Viện nghiên cứu còn mạnh mẽ hơn họ nhiều”, Khánh Tử đáp đầy tự hào.

“Nhưng tớ cảm thấy Lưu Thác Vân còn mạnh hơn cô Ngô”

“Anh nói đúng”, Khánh Tử uống một hớp rượu, rồi nói, “Mắt anh tinh tường hơn mắt em”

“Thế nên tớ mới làm Viện trưởng, còn cậu thì không”

“Đúng vậy, nào vì anh là Viện trưởng, còn em chả là cái quái gì, cạn nào”

Tôi lại rót đầy rượu cho cả hai, lại giơ lên:

“Vì tôi và Lưu Thác Vân, cạn chén”, tôi nói.

“Cạn”, Khánh Tử nói.

“Tôi đã yêu cô ấy rồi”

“Có thể nhìn thấy”, Khánh Tử hỏi, “Đàm phán tới đâu rồi?”

“Viện bảo tàng”, tôi vừa gật đầu vừa đáp.

“Nhận lời chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Anh có biết gì về Viện bảo tàng không?”

“Là nơi có các di phẩm văn hóa chứ gì?”

Chúng tôi đều bật cười.

“Nào, vì Viện bảo tàng hãy còn vật trưng bày, cạn nào!”

“Chuyển tới Viện bảo tàng, để anh làm thư ký, đúng không?”, Khánh Tử hỏi.

Tôi gật đầu.

“Đúng đầu Viện bảo tàng là người bắt trị nhất Ty Văn hóa. Con người đó quá táo bạo, lại có quá khứ. Nếu bên trên không sắp xếp cho ông ta một thư ký, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì sẽ lộ rõ những thiếu sót của lãnh đạo Đảng. Nhưng không ai muốn tới đó làm thư ký. Ở đó, thứ duy nhất mà anh có thể nhận được chính là lo ngay ngáy. Anh có hiểu không?”

Tôi gật đầu, nghĩ một lúc, lại gật đầu.

“Cậu có biết Hắc Lệ nói gì tôi không?”

Khánh Tử cười.

“Cười cái gì?”

“Cô ấy nói anh đạo này cũng nhiều lời hơn”.

“Không, có một câu đặc sắc nhất. Cô ấy nói rằng, anh thật lý trí”.

Văn học ngồi

Uống hết rượu, trời đã tối sẫm. Tôi vẫn chưa say, Khánh Tử cũng vậy. Khánh Tử thả tôi xuống một con đường có tên Sinh Lợi. Là do tôi đề nghị cậu ta để tôi xuống. Tôi nói, Muốn đi dạo một mình.

Thật đáng tiếc, tôi đi một mình chưa được bao lâu, câu nói của Hắc Lệ lại vang bên tai tôi:

“Anh thật lý trí”

Bực bội quá, câu nói của cô ta còn khiến tôi bực hơn con người cô ta. Tôi đi ngang qua một tiệm nhỏ, nom vừa giống quán bar, vừa giống quán cà phê, lại vừa giống nhà hàng. Trên tấm biển ghi: Văn học ngồi.

Nếu bạn cũng như tôi, viết tiểu thuyết, yêu văn học, liệu có thể không đi vào ngồi được sao?

Anh thật lý trí.

Thật đáng ghét, tôi nói chính tôi, Mình thật lý trí.

“Mời anh vào chứ?”, một người đàn ông đứng sau quầy nói với tôi, “Đừng đứng chân trong chân ngoài thế”

“Bên trong là cái gì thế?”, tôi bước vào.

“Văn học ngồi”, anh ta đáp rất lớn.

“Tôi biết. Ý tôi hỏi, là quán bar, hay là...”

“Cái gì cũng phải, là quán bar, có rượu, Martini và rượu trắng đều có cả. Là quán cà phê, các loại cà phê của Brazil, Ireland, đảo Hải Nam đều có. Là quán trà, hồng, lục, hoa, loại trà nào cũng có. Là quán cơm, từ mì Lam Châu tới mì Ý đều có cả. Anh muốn dùng gì?”. Anh ta vừa nói hết một hơi, hai người khác trong tiệm đều cười phá lên.

Dường như nơi đây cần phải gọi là “văn học cười” mới đúng.

Tôi quay lại nhìn. Họ không ngồi cùng nhau, hình như không phải một nhóm. Tôi chọn một vị trí khác, rồi kêu với người đứng quầy:

“Lấy một chai rượu Nhật Bản”.

Anh ta nhìn tôi hồi lâu, rồi đáp:

“Riêng loại này không có”

“Thế lấy bừa một chai trong số những thứ anh có xem nào”

“Bia Thanh Đảo có được không?”

“Được”, tôi ngồi xuống.

Sau khi bia được mang tới, trong quán đột nhiên yên tĩnh hẳn. Ba người đàn ông âm thầm uống. Anh chàng đứng quầy vẫn ra sức lau chùi. Hết lau quầy, lại lau chai lọ, chùi tới chùi lui....

Một lúc sau, những muộn phiền trong lòng tôi không ngừng tăng. Người đàn ông ngồi bên phải tôi đứng dậy, đi về phía tôi. Tôi cũng thấy hơi căng thẳng, không muốn gây chuyện.

Nhưng anh ta chỉ đi lướt qua tôi, tới chỗ người đàn ông ngồi bên trái tôi, tay vẫn cầm một ly bia.

“Có phải anh là Lý Đại Luân Tử - người mà họ nói là viết tiểu thuyết đó không?”, theo phong cách nói năng của anh ta, có thể người này cũng là người viết tiểu thuyết, hoặc tệ hơn là viết tản văn.

“Không có từ “Tử” đâu”, Lý Đại Luân đáp.

“Tóm lại vẫn là anh phải không?”

“Anh muốn gì?”, Lý Đại Luân ngờ vực.

“Nói chuyện với anh thôi”

“Nói đi”

“Nói thực nhé!”, người đàn ông làm bộ tịch như một đứa trẻ.

Lý Đại Luân cười khẩy, như thể anh luôn gặp phải đám người thần kinh này hàng ngày, nên không còn cảm giác mới mẻ.

“Những tiểu thuyết anh viết không bằng đám phân chó, không rõ ràng, cứ dinh dính, mơ hồ. Lại còn viết cho lắm đến mấy cuốn, còn kêu là thực nghiệm. Đừng có giỡn đám dân thường chúng tôi. Cái thứ đó chỉ cho các bà mẹ xề xem thôi, mà có xem, họ cũng không hiểu. Tôi thực sự không hiểu tại sao anh lại phải viết như vậy?”

Lý Đại Luân đứng dậy, khiến tôi cũng căng thẳng. Đều là người Đông Bắc cả, chỉ cần đứng lên, mọi chuyện có thể rắc rối ngay.

“Nào, cạn một ly”, Lý Đại Luân nâng cao ly.

“Mẹ kiếp, anh có vấn đề gì không đấy?”, người đàn ông kia tuy là người Đông Bắc, song vẫn thấy bất ngờ.

“Vấn đề gì đâu. Những lời anh vừa nói là những thứ mà tôi luôn muốn nói nhưng không nói được. Như vậy chẳng đáng để cạn một ly sao?”, Lý Đại Luân nói xong, tự uống trước.

Người đàn ông kia thấy vậy cũng vội vã cạn theo.

“Chà, vừa nhìn đã biết ngay anh là người Đông Bắc, thẳng thắn”.

Lý Đại Luân đặt ly rượu xuống, nhìn anh ta, không nói.

“Chà”, xem ra người đàn ông này khi nói chuyện rất thích dùng từ “chà” ở đầu câu, “Xem ra cái lũ ngu kia nói năng không đúng. Anh là người tốt đây chứ!”.

Lý Đại Luân cười ngượng ngùng.

“Chà, tôi thấy trong tương lai ắt anh có thể viết ra được thứ gì khác”

“Còn gì để viết cơ chứ? Làm nhà văn đâu chỉ có một mình tôi”

“Chà, chẳng hạn anh có thể viết chuyện đánh nhau với lũ quỷ Nhật”

“Lại viết mãi chuyện đó ư? Khi lũ Nhật tới, chẳng phải vùng Đông Bắc sản sinh ra Hán gian nhiều nhất đó sao?”

“Thật ư?”, người đàn ông kia bị chấn động không kém, “Tư liệu của anh chính xác đây chứ?”

“Sao lại không chính xác được. Tôi tra cứu trong thư viện đây”.

“Ở thư viện nào đây? Anh đừng có tra ở thư viện Nhật đây nhé! Cái lũ Nhật đó rửa dơ dáy cho người Đông Bắc chúng ta”.

“Anh đừng nói người Đông Bắc là cục mịch, dơ dáy. Anh ta nghe không hiểu đâu”, Lý Đại Luân vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông đứng sau quầy.

“Anh ta từ Mẫu Đơn Giang tới”.

“Dơ dáy tức là coi thường đó, nói xấu anh đó. Có hiểu không hả?”, người đàn ông nọ giải thích với người đàn ông đứng sau quầy, rồi nói tiếp:

“Chà, anh nói, người Nhật rửa đơ dáy cho người Đông Bắc chúng ta. Như vậy chả phải lũ Hán gian của chúng ta làm việc công cốc ư?”

“Công cốc là thế nào. Làm Hán gian chẳng phải vì muốn lấy tiền thưởng sao?”

“Nói cũng phải”, anh có vẻ hơi nghĩ ngợi, “Nhưng, anh cũng đừng bi quan quá. Vùng Đông Bắc chúng ta thiếu gì chuyện cổ quái, sợ là chưa ai viết ấy chứ! Anh cứ viết cái loại khiến người ta phải giật mình ấy, thật lạc hậu, thật tàn khốc vào. Không chừng lại được Trương Nghệ Mưu chọn thì sao. Ông ta chuyên thích những kiểu như vậy. Chỉ cần ông ta chuyên nó thành phim, người nước ngoài sẽ chú ý tới anh ngay. Không chừng lại trao cho anh một đề cử giải Nobel ấy chứ”.

“Được rồi. Tôi thấy anh nên quay về chỗ của anh uống rượu đi. Nói tới nói lui lại quay sang nước ngoài bây giờ”, Lý Đại Luân càu nhàu.

“Chà, bạn bè như anh thế à? Tôi lo lắng cho tiền đồ của anh, sao lại quay ngoắt sang chửi tôi thế?”

“Thôi thôi, anh về chỗ uống rượu đi. Chúng ta không đi cùng một con đường, cũng không thể nói chuyện thống nhất được”.

“Khí gió thật. Con người anh thật chả ra làm sao. Tôi thấy lũ người kia nói anh không sai tẹo nào. Anh đúng là thằng ngốc!”

“Anh nói lại xem nào?”, Lý Đại Luân đứng phất dậy.

“Tôi nói lại thì sao? Anh làm gì nổi tôi?”

“Anh cứ nói lại xem nào?”

“Tôi nói lại, anh làm gì nào?”

“Cứ nói lại thử xem?”

“Tôi nói lại, anh định làm gì đây?”

“Nói lại thử xem?”

“Được, để tôi nói lại cho mà nghe nhé! Anh là một thằng đại ngốc!”

Các bạn đọc yêu quý, nếu ngòi bút của tôi chuyên ngoặt ở đây, nhất định các bạn sẽ la mắng tôi, Tại sao không viết tiếp đi? Người Đông Bắc đánh nhau nhất định rất thú. Đó là nghe nói, biết một mà không biết hai: người Đông Bắc đánh nhau rất hay, nhưng không dễ miêu tả, bởi vì không dễ quan sát. Nếu bạn chọn quan sát sẽ rất khó bảo vệ được chính mình. Chai rượu, bàn ghế, nói không chừng bất kỳ thứ nào đó đều có thể đập lên đầu, lên người, lên chân bạn. Không nói chắc sẽ vào đâu.

Tôi vút ngay tiền rượu rồi bỏ chạy. Không bị thương, nhưng cái từ “thằng ngốc” cứ như một cái búa nện thẳng vào tâm trạng tôi, khiến lý trí tôi vỡ nát, khiến tôi tỉnh lại.

Tôi vào bừa một tiệm hớt tóc. Còn tí tóc nào sót lại, kêu thợ cạo sạch.

Đoàn kết tới ngày mai

Dường như trong lòng tôi đã có một sự lý giải đối với mình, và đối với người.

Phảng phất như thể tôi vừa dứt tung sợi dây xích bằng thịt da vẫn gò bó cơ thể tôi bao năm qua. Một sự nhẹ nhõm không thể nào tả nổi, từ trong ra ngoài.

Phảng phất như thể tôi nhìn xuyên thấu mọi thứ. Vì thế, chẳng còn gì là quyền rũ, cũng chẳng còn gì có thể đè nén.

Trên đường, tôi gọi điện thoại cho vợ. Sự thực về việc giờ đây cô ta ở nhà người khác đã không còn khiến tôi bất an.

Cô hỏi:

“Hò Đông, là anh à, có chuyện gì thế?”

“Tôi muốn đi thăm em. Có chuyện muốn nói. Được không?”

Cô khiến tôi đợi một lát. Sau một hồi yên tĩnh, cô quay về bên điện thoại, nói với tôi, Không được.

“Em nói với ông ta xem được không?”, tôi khẩn cầu.

“Ông ấy nói, Thôi, sau này có thể còn có cơ hội, nói chuyện điện thoại với anh”, vợ tôi hỏi, “Anh còn chuyện gì khác nữa không?”

“Anh muốn gặp em”.

“Không cần đâu, Hò Đông. Đây là kết thúc tốt đẹp nhất mà chúng ta có thể có”. Cô vẫn khiến tôi cảm thấy xa lạ. Tôi biết, sự xa lạ đó sẽ tồn tại vĩnh viễn giữa chúng tôi.

“Thôi được, vậy anh nói chuyện với em qua điện thoại nhé!”

Cô ta cũng không thèm đáp lại lời của tôi. Như thể không thèm để tâm tới những gì tôi sắp nói.

“Em không cần đổi nhà nữa đâu”.

“Anh có ý gì?”, cô hỏi đầy cảnh giác, khiến tôi trong phút chốc quay ngược lại quãng thời gian không mấy tươi đẹp trước đây của chúng tôi. Hồi đó, cô ta cũng thường căn vặn tôi như vậy.

“Em cứ giữ lấy cả nhà. Anh không cần đâu”.

“Anh điên sao?”, cô hỏi.

“Ừ, hơi điên. Nhưng cũng chưa điên hẳn, vì thế muốn bù đắp cho em. Sống với nhau bao năm qua, tuy anh không bao giờ đánh chửi em, nhưng cũng không hề đem lại cho em hạnh phúc, không cho em con cái. Dù sao đi nữa, cái nhà...”

Cô khóc.

Mắt tôi cũng ướt, muốn lập tức đặt điện thoại xuống, nhưng đột nhiên cô nói:

“Em không cần cả căn hộ đâu. Cứ đổi đi, đổi đi. Hồ Đông, em không hận anh đâu, vì anh không phải là người xấu. Anh không cần phải làm như vậy. Hồi còn sống với nhau, do em nghĩ không thông suốt. Giờ đây, em đã nghĩ thông rồi. Anh cứ giữ lại nhà đi, giữ lại một nửa”

“Anh đã quyết định rồi, cứ làm theo cách anh nói”, tôi không muốn nói tiếp nữa.

“Đợi đã. Ông ấy không muốn nói chuyện với anh là không hề có ý gì đâu. Chỉ vì ông ấy bị trúng gió, méo xệch mồm, nói năng không tiện thôi”.

“Ừ, anh hiểu rồi, tạm biệt em”.

“Tạm biệt Hồ Đông”.

Đây là lần giao lưu tình cảm cuối cùng giữa chúng tôi, vì thế vợ tôi vẫn gọi tên tôi. Một người vợ chẳng bao giờ gọi tên chồng, đột nhiên lại bắt đầu toàn gọi tên anh ta. Hơn nữa lại cứ gọi mãi. Như thể không gọi tên sẽ không diễn đạt nổi tình cảm vậy, bất luận rằng tình cảm đó là cơn giận dữ hoặc đau thương. Nó cũng là một dạng nghệ thuật hành vi, bao gồm rất nhiều hàm ý và cách lý giải.

Tôi đi về phía nhà Lưu Thác Vân, cứ như trở về nhà mình. Dù sao cũng đã nói với vợ rằng cho cô ta cả căn nhà, nên tôi cảm thấy không thể quay về đó được nữa.

Trên đường đi, tôi không thấy mình kích động, cũng không bình tĩnh như bình thường. Hai tay đút túi, lão đảo lê bước. Trên đầu không còn một cọng tóc nào còn có thể quấy nhiễu tôi. Tôi có thể khom mình, cúi đầu về bên trái, không cần bất cứ thứ gì che đậy, cũng không cần phải cẩn thận. Khoé miệng tôi khẽ ngậm một nụ cười: có phần hơi xấu, có phần ngọt ngào, có chút chân thành, có chút buông thả... Cái gì cũng có đôi chút.

Tôi nhớ tới từng chi tiết trên giường cùng Lưu Thác Vân, nhớ tới cái màu cũ kỹ âm đạm trong nhà cô, nhớ tới một ngày nào đó với cô. Thực sự điên rồ, giống hệt cái kiểu mà một số người nào đó từng bình luận, y hệt cái kiểu mà một số người khác hằng khát khao. (Hy vọng người khác sống tồi tệ hơn mình luôn là sản phẩm của mọi chế độ xã hội, ngoại trừ xã hội chủ nghĩa). Nhớ tới cô biến tôi thành một kẻ vô gia cư bất kỳ lúc nào, nhớ tới nét mặt cô khi nhìn thấy cái đầu trọc lóc của tôi. Cứ nhớ, cứ ngẫm ngợi...

Nhưng nghĩ thế nào đi nữa, tôi cũng không lo sợ. Vì chuyện này, tôi nên cảm ơn ai, nên yêu quý ai đây? Ai đã đem lại cho tôi món quà quý giá nhường ấy? Suýt nữa tôi bật thốt lên, mẹ kiếp mình hạnh phúc quá!

Nhìn thấy cái đầu trọc của tôi, Lưu Thác Vân giật mình, rồi hài hước nói:

“Thế này chí ít cũng giúp nhà ta sáng rõ một tí”

Vì thế tôi nhận lời với cô sẽ không đội mũ, vĩnh viễn là như vậy, bất kể đông hay hè, bất luận tôi già đi, chết đi.

Cô hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi kể lại tất cả. Cô thật không hổ thẹn là người đàn bà của tôi. Chúng tôi chính là một cặp trời sinh. Cô lập tức vui sướng như tôi.

“Anh muốn làm gì? Bây giờ anh muốn làm gì nhất nào?”

“Nói nghiêm túc hay không nghiêm túc?”, tôi hỏi.

“Nghiêm túc và cả không nghiêm túc nữa. Hãy nói hết, kể cả những ý nghĩ xấu xa nhất, những tâm lý u ám nhất, tất cả mọi thứ.”

Tôi kêu cô bật hết đèn đóm, dù chúng vẫn tối om. Cô cũng kéo hết các tấm rèm cửa. Cô nói, mặc dù cái này không cần thiết. Chúng tôi nằm lên giường, dù không khát thèm nhau.

“Em chuẩn bị xong chưa?”, tôi hỏi.

“Xong hết rồi”, cô đáp.

“Vậy anh bắt đầu nói nhé!”

“Ừ, anh nói đi”.

Anh muốn tát cho Hắc Lệ một cái, rồi lại ghì chặt cô ta vào lòng, nói câu xin lỗi.

(Luu Thác Vân cười chế nhạo. Cô nói, Đó là tình cảm điển hình nhất của đàn ông, vừa yêu vừa hận).

Rồi anh sẽ vĩnh viễn không thèm để ý tới cô ta nữa, giống như chưa từng quen biết. Tức là không hận, cũng không yêu cô ta.

(Nụ cười giễu trên gương mặt Lưu Thác Vân đã tan biến. Cô nhìn tôi hơi buồn rầu, như thể tôi là một gã trai tồi. Đó là cách nhìn khiến tất cả đàn ông đều thấy thoải mái, nếu nó không thường xuyên cùng xuất hiện trên gương mặt của một phụ nữ).

Anh hy vọng Dư Khuê mất đi khả năng tình dục. Như vậy, ông ta không thể điên rồ được nữa. Đôi khi, ông ta sẽ đi ra phố, lang thang bên những cột điện, ngắm nhìn quảng cáo chữa bệnh lậu đàn ông.

(Nghĩ xấu rồi đấy phỏng? Lưu Thác Vân hỏi)

Có lẽ vậy. Anh đã từng bị ông ta làm cho rung động. Nhưng anh không muốn như vậy. Dù sao đi nữa, ông ta cũng thuộc số người mà anh mong mỗi quên đi. Đó là sự thật. Vừa nghĩ tới Dư Khuê, anh đã thấy bất an. Như thể vô hình chung, chúng ta có mối liên hệ nào đó.

Anh còn muốn Đặng Viễn mập ra một chút, hoặc anh mập ra cũng được. Rồi anh ôm cô ấy một lần. Chỉ một lần thôi, không hề có chút tà niệm chuyện trai gái. Như ôm lấy chính mình, một người mập một chút ôm lấy người gầy một chút, thậm chí cả ý định sưởi ấm nhau cũng không hề có.

(Em tin vào sự trong sáng của anh. Khi cô nói, tôi nhìn thấy tình cảm sâu sắc trong mắt cô đối với tôi).

Anh muốn cùng Trương Đạo Phúc làm chuyện xấu gì đó, nhất định sẽ cực kỳ thú vị. Ông ta là người đàn ông thích hợp nhất để cùng làm chuyện xấu với anh mà cả đời này anh mới gặp được.

(Giống như một người luôn nghĩ tới việc làm điều xấu nhưng lại không phải là người xấu thực sự- Lưu Thác Vân nói)

Sao cái gì em cũng hiểu được thế nhỉ? Thật bực mình.

(Vì em thông minh mà, chẳng có cách nào khác cả)

Nguyện vọng tiếp theo, em không tài nào đoán ra nổi đâu.

(Cứ thử nói ra xem nào)

Anh muốn sống cùng cô Trương làm mát xa. Trước khi đi, anh sẽ ổn định cho vợ anh, chuẩn bị tốt những thứ để lại cho cô ấy. Còn với cô Trương, nếu có thể sống vui vẻ được với nhau thì sống. Không được thì anh chuồn.

Muốn yêu anh, xin, em đừng sợ hãi

Sẽ có một ngày, anh cao chạy xa bay

Anh không muốn dừng lại một nơi

Cũng không muốn có người đeo bám

Anh chỉ muốn ngắm nhìn em tươi trẻ

Nhưng không muốn biết em đang nhiều đờn đau

Anh muốn lấy được nước trên trời, chứ không phải là nước mắt em...

La, la, la

Chỉ có ba từ trên là do Lưu Thác Vân hát. Cô khoe thích nhất ca khúc của Thôi Kiện. Cô nói chúng khiến người ta như bung ra, thấy hạnh phúc. Dầu thứ hạnh phúc đó chỉ là thứ tưởng tượng ngẩn ngủi dưới lớp vải đỏ nhưng

nó rất mãnh liệt. Mạnh liệt tới mức có thể xuyên thấu mọi thứ giả tạo của cái thế giới này.

Lời ca ba từ trên là do tôi đọc ra. Tôi rất thích đọc lời ca của Thôi Kiện, chứ không thích hát với anh ta.

Lưu Thác Vân lại bắt đầu hát một ca khúc khác của Thôi Kiện. Tôi ngăn cô lại.

Đừng hát nữa, nghe anh nói hết đã. Anh vẫn chưa nói xong. Lần này dù thế nào đi nữa, em vẫn phải nghe anh nói hết. Không thể để mất cơ hội này vì thời gian không thể quay ngược lại. Anh vẫn còn một nguyện vọng nữa.

Lưu Thác Vân như có linh cảm gì đó, liền đột ngột yên tĩnh lại, lặng lẽ lắng nghe tôi nói.

Anh muốn lấy một người phụ nữ có tên là Lưu Thác Vân. Anh còn muốn nói với cô ấy rằng, anh rất sợ thứ ánh sáng tăm tối trong nhà cô ấy, sợ cái màu thời gian lưu cữu trên những vách tường. Anh sợ, đến một ngày, vừa đẩy cửa đã giật mình. Cô ấy điên rồ y như người ta nói.

Anh muốn cầu hôn với cô ấy, tất nhiên phải đợi ly dị xong với vợ anh đã. Anh hiểu hết, cũng rõ hết, nhưng chỉ vừa nghĩ tới tâm thân khô gầy của cô ấy, anh đã vô cùng hưng phấn, như thể mình là một gã hai mươi. Lại muốn ngủ với cô ấy.

Anh điên rồi. Cô khẽ nói.

Tôi gật đầu. Anh biết mình đã điên, vì chưa bao giờ có được cảm giác tuyệt diệu như vậy. Đẹp hết mọi quy tắc, tuyệt diệu quá, tuyệt quá. Trên đường muốn chặn lại những người có cùng kiểu tóc giống anh trước đây. Muốn kể hết cho họ nghe những kinh nghiệm của anh: mấy sợi tóc lơ thơ làm sao che

được cái gì? Da người làm sao chặn được làm người? Đừng mất công nữa. Nếu họ không nghe anh, mắng anh là đồ dở hơi, đồ ngu ngốc, cũng được.

“Em cũng muốn làm đồ ngu cùng anh”, cô nói.

“Em đã làm rồi mà”, tôi đáp.

“Không phải”, cô cãi.

“Vậy em là gì?”

“Thế anh là gì?”, cô vặn lại.

“Anh là cán bộ cấp Sở, là tiền Viện trưởng Viện nghiên cứu văn hóa nghệ thuật tổng hợp”, tôi định nghĩa cho mình thật chuẩn xác.

“Bây giờ thì sao?”

“Một kẻ đứng ngó nghiêng giữa ngã tư đường đời”

“Một thanh niên đầu trọc đứng dưới cột đèn giao thông”, cô kêu to.

“Thời Cách mạng văn hóa, từng có một suy nghĩ cải cách thế này, đèn xanh dừng, đèn đỏ đi được. Tiếc là không áp dụng”, tôi kể.

“Nếu áp dụng, cứ theo lời các họa sĩ thuộc trường phái tự do ở Trung Quốc thì quá ghê đấy. Đúng là rất ghê”.

“Em nói cái gì, các họa sĩ thuộc trường phái tự do? Em cũng ghê chả kém”, tôi cười ngặt nghẽo, “Nếu áp dụng đèn đỏ ok, đèn xanh stop thì sau khi cải cách mở cửa cũng vẫn phải thay đổi lại”.

“Tại sao?”

“Vì đi giày Daphne mới giao lưu quốc tế được”

“Như vậy càng ghê hơn. Ai còn mua ti vi nữa. Khắp phố đều có thể xem được, nhất định vượt qua được trình độ tổng thể của điện ảnh Trung Quốc rồi. Khắp đường phố sẽ sạch một màu, từ đầu tới cuối”.

“Em đúng là kẻ thích xem ồn ào mà không sợ”, tôi nói.

“Thế anh có sợ không?”, cô vắn lại.

“Em đúng là đồ thần kinh”, tôi nói.

“Em không phải là đồ thần kinh”, cô cãi.

“Những người mắc bệnh thần kinh đều nói vậy”, tôi nói.

“Hồ Đông, anh là...”, cô giơ tay lên, định đánh tôi.

“Là gì nào?”

“Em không biết”, cô hạ tay xuống, gào to.

“Hồ Đông”, cô lại hét lên, “Hồ Đông, em thực lòng yêu anh”.

“Lưu Thác Vân, em đừng có phạm sai lầm đấy nhé. Em tưởng rằng anh không yêu em sao? Anh giả bộ yêu em sao?”

“Anh nói đi, anh muốn em làm gì, em đều sẵn lòng. Em hận không thể rạch được một miếng lớn trên bắp tay anh”

“Anh cũng nghĩ vậy. Chúng ta quả là xứng đôi. Ở bên nhau, chúng ta có thể phá hết mọi vụ án trên thế giới này”.

“Đúng, đúng, mọi vụ án đều chỉ xuất phát từ một động cơ. Đó là sống sai lệch”.

Lưu Thác Vân, em nghe đây, rốt cục anh chẳng là gì cả. Anh cũng không muốn sẽ trở thành cái gì nữa. Em có hiểu không?

- Ý anh là không muốn trở thành con dâu của Viện nghiên cứu nữa chứ gì?

- Cũng không là con dâu của Viện bảo tàng nữa.

- Vậy anh muốn làm gì?

- Muốn bán căn hộ của em.

- Để theo anh về quê sống phải không? Anh tính toán giỏi lắm, đúng là đồ xảo quyệt.

- Trồng rau, em thấy sao?

- Dù sao đi nữa, em cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ trở thành nông dân.

- Không phải là nông dân, mà là làm người của anh, vợ tương lai của anh.

- Thôi thì đáp điểm qua ngày vậy. Không biết căn hộ này bán được bao nhiêu nhỉ?

Lời cuối

Tôi và Lưu Thác Vân rời thành phố, bán sạch nơi đó, bán sạch tất cả.

Chúng tôi sống trong một thôn nhỏ. Cô trồng hoa, tôi trồng rau, sống qua ngày bằng tiền bán rau cỏ. Chúng tôi mua lương thực và những vật dụng cần thiết. Mọi thứ đều tuyệt vời. Mọi thứ đều chẳng cần người khác tới bình phẩm. Chúng tôi xây dựng được quan hệ mới với hàng xóm láng giềng, chỉ nói những chuyện về thời tiết và thời sự trên truyền hình.

Mọi thứ đều rất tuyệt. Hẳn bạn cũng không tài nào tin được. Nhưng không sao.